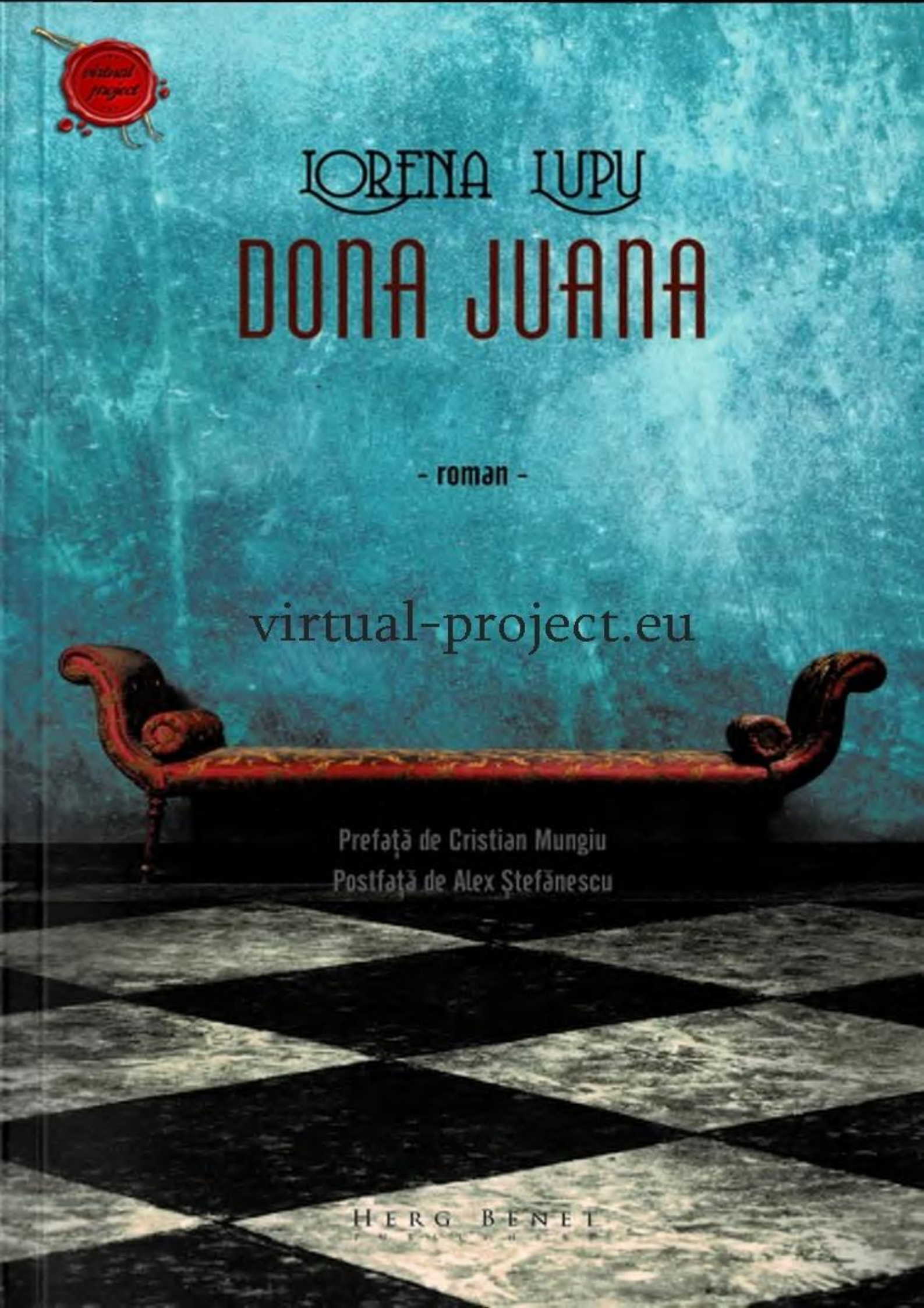
LORENA LUPU
DONA JUANA
- roman -
virtual-project.eu
Prefață de Cristian Mungiu
Postfață de Alex Ștefănescu
HERG BENET

Colecția √7

Lorena Lupu
DONA JUANA

(Fals tratat de mitologie contemporană)

ediția a 2-a

— roman —

Prefață de Cristian Mungiu
Postfață de Alex Ştefănescu

- 2014 -

DEAR LORENA,

De Cristian Mungiu

Cum ziceam, ultimul lucru pe care mă așteptam să mi-l ceară cineva vreodată în viață e să scriu prefața unui roman erotic. Mi s-au cerut destule lucruri bizare în viață: să regizez operă, să tai gâtul unei găini pe stradă, să candidez pentru parlament, să fiu absolut sincer și tot felul de alte chestii. Dar să-mi propui mie, care nu înjur, nu pierd nopți, n-am văzut jointuri nici la televizor și mă străduiesc să fac *the right thing always,* să scriu despre fantezii erotice înseamnă să fii un pic inconștientă. Și tu ești.

De fapt, ce mi se pare mie acum, *looking back,* e că cine va citi cartea ta fără să te cunoască și pe tine pierde jumătate din erotism – și din farmec, dacă-mi dai voie. Pentru că personajul cel mai interesant în toată afacerea asta ești tu. Iar cel mai *kinky thrill* indus de citirea cărții tale e să te întrebi care dintre toate lucrurile înșirate acolo sunt doar inventate de tine și pe care le povestești după ce ai avut curiozitatea să le și încerci.

Ai intrat într-o dimineață la mine în birou, cu vocea ta de film noir, în pantalonii tăi negri cu talie joasă, iar jumătate de oră mai târziu știam că ești actriță, că ai lucrat la Playboy, că ai un blog cu multă pulă, că ești din Sf. Gheorghe, că ești fată rea și te enervează masculii care așteaptă să-i mângâi ca o mamă pe cap și că atunci când te vezi *face to face* cu oamenii îi zgândări până ies din conformismul lor protector. După care neam făcut o poză. Din specia: ne prefăceam că lucram. Destul de stingheră fotografia, dacă mă întrebi,

măcar și pentru alea cinci secunde înțepenite când stai și taci așteptând blitzul. După care mi-ai arătat pe Youtube reclama franceză cu tine dantelărească cu bonețică brodată, în aburi și în contre-jour. *Quite sexy, though.* Şi asta a fost tot: ne-am zis „pa" și ne-am despărțit, convinși că ne vom mai vedea într-o altă viață, pentru un alt interviu.

Iar apoi, când ne-am revăzut, zile mai târziu, în subsolul afumat de la Cărturești, mi-ai zis deja că vrei să-ți scriu prefața la romanul erotic. Că l-ai scris după ce ai pierdut un pariu. Ambiționată. Şi ca să demonstrezi că poți.

L-am citit în avion, peste Atlantic, înconjurat de inși dormind legați cu centurile de siguranță. Mi-au venit o grămadă de chestii în cap citindu-l: singura mea vizită la un bar de striptease, în Wilmington, South Carolina, cu fete trupeșe și despuiate, de sub brațele cărora se prelingeau lacrimi de rouă sărată de la căldura umedă de vară; titlurile din ziua dinaintea plecării mele peste ocean, cu Sylvie Kristel moartă de cancer – suprapuse peste imaginea mea din copilărie cu *Emmanuelle,* cu coperți moi și roz pe care, Sylvie, în culmea gloriei ei sexuale, trona ca o cariatidă veșnic tânără; foiletonul erotico-gay a cărui ducere mai departe o moștenisem la începutul anilor '90, în perioada romantică a revistelor literare, când puteai să descrii și aventuri din jungla polară, că toată lumea le lua de bune și le citea cu nesaț; iubita mea îmbrăcată pe jumătate în uniforma militară socialistă, spălându-se cu irigatorul ei de sticlă în baia înghețată din subsolul în care îi încălzeam apa cu fierbătorul ca să se spele după ce ne iubeam. Şi altele, pe care nu ți le pot povesti.

Ştii, până la urmă cred că cel mai viu lucru la un roman erotic – mai mult decât erecțiile generate și fiorul literar stârnit – sunt tocmai imaginile astea intime din memoria personală pe care rândurile așternute de tine pe hârtie le mai învie o dată, făcându-te să-ți amintești că n-ai murit încă.

Cristian Mungiu

Inspirat de piesa
«Don Juan – El burlador de Sevilla y
convidado de piedra»
de Tirso de Molina

INTRO

Sunt femeia tuturor bărbaților și bărbatul tuturor femeilor. Ați auzit asta și de la Iulius Cezar, dar el a murit de mult; eu sunt încă în viață.

Vânez plăcerea pe toate căile posibile. Uneori o pândesc îndelung, de prin tufișuri, până când îmi devine accesibilă. Alteori sar pe neașteptate asupra ei și o înghit pe nemestecate, ca un șarpe boa. Alteori simulez lipsa totală de interes, încercând să determin prada să se ofere singură pe tavă – și, spre surprinderea mea, este una dintre cele mai eficiente modalități de vânătoare. Mai sunt și momente în care o consum civilizat, cu tacâmuri și șervețele, ca la un restaurant de cinci stele. Şi uneori o cumpăr la colț, ca pe un ștrudel.

Când mă vezi pentru prima oară, alergând după un autobuz sau un taxi, cumpărând câteva pliculețe de ness de la chioșcul de vizavi sau plimbându-mă cu mintea aiurea pe mijlocul străzii, nu îți dai seama că ai de a face cu o pasăre de pradă. N-am nimic dintr-o femeie fatală, dimpotrivă. Par naivă și ușor derutată. Nu te lăsa păcălit(ă) – sau dacă o faci, e pe riscul tău. Cele mai bune măști nu sunt cele venețiene, cu nasuri coroiate și expresii ridicole. Cele mai bune măști sunt acelea care trec dincolo de epidermă, și devin una cu tine.

Sunt o seducătoare fără scrupule? Da. Sunt incapabilă de afecțiune și de sentimente autentice? Nimic mai greșit. Dacă te-am iubit o dată, voi arde pentru tine până la moarte – dacă nu cumva faci tu vreo mizerie năucitoare și infectă, care să mă scârbească definitiv de tine. Te voi vizita, voi bea

cafele cu tine, îți voi face ceai dacă te va durea stomacul, îți voi pansa rănile, suflând delicat, să nu doară și, uneori, ne vom fute pe neașteptate.

Dar niciodată, niciodată nu îți voi aparține pe deplin. Eu nu îmi aparțin decât mie însămi. Mă ofer din toată inima, dar mă iau înapoi fără milă, când simt că încerci să forțezi nota. Să iei mai mult decât vreau eu să îți dau. Și uneori mă iau înapoi când începi să mă plictisești crunt.

Nu mă iubi – e ca și cum te-ai îmbăta cu apă rece. Fă sex cu mine, provoacă-mă, stârnește-mă, trimite-mi trandafiri sau șampanie, dacă ții neapărat. Ăsta e limbajul pe care îl vorbesc. Pe care îl pot înțelege. În clipa în care îmi scoți ochii cu sentimente rănite și orgoliu inflamat, începi să vorbești chinezește. Ba nu, mint. Prefer să îmi vorbești chinezește – e mai digerabil și mai puțin vulgar.

Mă găsiți în Club Bizarre, marți și vineri, de la 22.00 la 24.00, pe durata numărului meu de travesti. Pe afișe apar cu un nume strident și jignitor la adresa bunului simț, așa cum e întreaga lume a entertainmentului: Don Mucho Macho. Uneori râd și eu de umorul involuntar al situației: o colivie de minciuni, o cutiuță căptușită cu catifea vișinie și franjuri aurii, kitschoasă până la imposibil, a ajuns să fie oaza mea de stabilitate.

Dar gata cu trăncăneala inutilă. Îmi pare rău că te părăsesc acum pe fugă, știu că a fost pasiune la prima vedere, știu că nu ți-ai terminat *jointul* de după, ai mai vrea să povestim puțin. N-avem timp, trebuie să mă pregătesc de spectacol.

1. “JUST A GIGOLO”

Asta e imaginea cu care îmi place să mă joc. Când sunt pe scenă, bineînțeles; dar scena nu e nimic mai mult decât un punct de pornire. „Im just a gigolo, and everywhere I go, people know the part I’m playing”, murmură delicat iPod-ul, în cabina mea de la Club Bizarre. E conectat la niște boxe de calculator pe care mi le-a dăruit Mira roșcata cu trăsături de păpușă manga, PR Manager-ul clubului, în semn de admirație.

„Să nu ți-o iei în cap”, a adăugat ea, fulgerându-mă cu ochii din care te așteptai, din secundă în secundă, să țâșnească niște raze ultraviolete cu conținut nuclear suficient de mare încât să-ți nimicească dintr-un șut toți urmașii, „nu vreau să ți-o trag!”

Nimic mai corect; nu merită să te complici sentimental și nici măcar sexual cu oamenii cu care lucrezi. Nu, nu din principiu. Doar nu v-ați imaginat vreo clipă că am așa ceva. Pur și simplu, dacă o faci, devin posesivi și sufocanți, și mai devreme sau mai târziu ajungem să ne urâm. De obicei, mai devreme.

„Im just a gigolo. Life goes on without me.” Și voi, ca și mine, ați reținut două interpretări radical opuse ale acestui cântec. Una e cea șăgalnică, plină de umor și strălucire, a lui Louis Prima. Cealaltă e aceea incredibil de tristă și lentă a Marlenei Dietrich. Cele două fețe ale monedei. Un gigolo adevărat și le asumă pe amândouă.

Eu le ascult alternativ, în timp ce îmi fac stretchingul și îmi încălzesc articulațiile. Îmi plac momentele astea de dinainte de a intra în scenă, tensiunea care îmi încordează mușchii

abdomenului, anticiparea înviorătoare. Mă simt mai înaltă, mai energică, mai elastică. Tranformarea mea treptată în bărbat începe cu mult înainte de a-mi pune costumul. De fapt, ca orice transformare adevărată, pornește de undeva din interior – mă învăluie treptat, întâi e imposibil de identificat, apoi mi se răsfrânge lent în mișcări și în voce. Şi iată, sunt un bărbat. Un bărbat cu care mă joc mai mult decât cu oricare altul, pentru că, trebuie să recunosc, eu sunt partenerul meu preferat de joacă. Un bărbat enigmatic inclusiv pentru mine, pe care-l cuprind fără să-l stăpânesc. Pot cel mult să-l ascund sau îl scot la iveală. Contractul meu cu acest club este un simplu pretext.

„It was in a Paris café that I first found him." Nu, nu l-am găsit pentru prima oară într-o cafenea pariziană, ci într-o cârciumă de periferie. Atunci când am descoperit că timbrul meu grav și un costum bărbătesc mă ajută să cânt credibil romanțe de altădată. Mai mult de atât, iluzia vintage îți aducea aberant de mulți bani și ridicol de mulți admiratori. Toți fanii pe care nu-i putusem cuceri cu prestațiile mele alto de la Operă, toată gloria care mă ocolise cât timp abordasem drumul corect, toate mi-au căzut deodată, pleașcă, în brațe. Şi atunci mi-am pus pentru prima oară întrebarea:

Există oare un drum corect?

Şi, dacă drumul corect e doar o preconcepție stupidă, cu care suntem educați de mici? Dacă ideea drumului corect e exact aceea care ne împiedică să vedem cât de departe ne putem aventura, dincolo de noi înșine? Banii și adorația te fac curajos. Nu mi-am mai refuzat nici o tentație, ba dimpotrivă, am vrut eu să provoc destinul, să văd până unde se poate ajunge pe acest drum al iluziilor. Așa am ajuns, din aproape în aproape, aici, la Club Bizarre.

„A few cheap medals to wear and nothing more.”

Din păcate, e nevoie de ceva mai mult pentru a întreține mirajul unui travesti. Mai multă mască, mai mult artificiu exterior; mai mult exhibiționism, mai puțin artificiu interior.

Mă dezbrac. Mă privesc lung în oglindă. Interesant e că, de când mă travestesc, parcă au început să mi se micșoreze sânii. Sau poate mi se pare.

Femeia de serviciu a Clubului, cărunta, dar mereu apretata doamnă Deea, care, în ciuda vârstei venerabile și a concepțiilor mai ortodoxe decât acelea ale preacuviosului Daniel, are o brumă de tandrețe pentru mine și preferă să-și petreacă tot timpul liber în cabina mea, povestindu-mi tot ce au mai făcut vecinele și tot ce n-au făcut politicienii, protestează:

— Nu e adevărat, drăguțo. Slăbești, atâta tot. Că nu mănânci.

— Ba mănânc, protestez și eu.

— Ei nu zău! Ce ai mâncat azi, în afară de cafea, ciocolată și Red Bull?

— Ăăă... Păi și ce, astea nu-s alimente?

Clatină dezaprobatoare din capul plin de bucle albe, puse seară de seară pe bigudiuri, apoi mă strânge în mai multe straturi de bandaj, până când mă declar mulțumită de aspectul plat. Scândură. Are dreptate, sunt numai piele și os. Şi îmi place. Când eram tânără și bine hrănită, stăteam ore întregi în sala de fitness și tot nu reușeam să arăt așa. Acum, număr anii de când nu am mai călcat într-o sală de sport, de orice fel ar fi ea. Acum, prefer alte sporturi, ceva mai periculoase. Şi las anorexia celor 30 de ani ai mei și a nopților nedormite să-mi macine orice surplus fizic. Sunt eficiente, credeți-mă.

— Iubito!

Syssy („cu doi de s și doi de y” – adaugă mereu; așa scrie și pe cartea lui de vizită „Syssy, artistă de cabaret, magie și glamour”), unul dintre cei șase Dudettes, băieții travestiți în fete care dansează după cum cânt eu – dă năvală în cabină, plângând, exact în momentul în care îmi îmbrac cămașa:

— Să știi că mi-a plăcut la nebunie să lucrez cu tine, dar această seară va fi ultima. Veți găsi altă fată... Sigur, una mai bună.

Fiecare seară e ultima. Nu degeaba spunea nu mai țin minte cine: „Trăiește fiecare zi de parcă ar fi ultima”. Syssy aplică acest principiu seară de seară. Şi poate că o dată o să îl și șochez puțin, răspunzându-i: „Da, îți înțeleg motivele, la revedere!”.

— Spune, dragă, ce mai e? îi răspund. Doamna Deea, nu mi-ați văzut pula pe undeva?

— Iar ți-ai pierdut pula? izbucnește Syssy în râs.

— Ia stai, tresare doamna Deea și iese în fugă pe hol.

Probabil că în această clipă Van Gogh, bichonul Mirei, se joacă de zor cu ea. Poate a și ros-o, a spart-o și trebuie să îmi confecționez rapid alta.

— Syssy, dă-mi și mie un prezervativ. Şi spune-mi care e problema.

Syssy îmi întinde cutia:

— Ia-o pe toată, scumpa. Ştiu că ești mare consumatoare.

Apoi, brusc, izbucnește în plâns:

— De ce nu găsesc și eu un bărbat serios? Toți fug de mine, că sunt prea cunoscută! De aceea vreau să mă retrag undeva, într-un oraș îndepărtat unde nu mă cunoaște nimeni, și să am și eu un „love story” autentic.

— Dar de ce îți trebuie ție un „love story” autentic, Syssy? Ţii neapărat să freci gresia și să faci piața?

— Da! se oprește Syssy din plâns. Vreau să fiu o casnică simplă, să găsesc un bărbat pe care să-l iubesc, vreau să-i gătesc și să-i frec îndelung gresia. Da! Sunt o fată din popor și nu mi-e rușine de asta!

Îi ofer un pachet de șervețele umede și unul de batiste de hârtie, să își sufle nasul și să își șteargă dârele de rimei. Între timp, mi-am făcut o pulă nouă, mi-am și pus-o în pantalonii scurți și mulați pe care îi port mereu pe dedesubt. Arată foarte credibil. Syssy fluieră admirativ.

— Dacă n-aș ști că e un fake, m-aș îndrăgosti pasional de tine.

— Iar eu te-aș fute și te-aș părăsi. Bucură-te că e un fake. Şi leagă-mi și mie cravata, te rog frumos.

Sună telefonul fix din cabină. Îl ignorăm. După câteva secunde, sună și mobilul. Îl închid. Intră doamna Deea cu un prezervativ găurit în mână, urmată de bichonelul pufos și alb, care latră voios și sare în brațele lui Syssy („cu de doi s și doi de y”) și începe să îl lingă pe păr.

— Iar te-ai dat cu Chanel veritabil, remarc eu. Câinele ăsta e un turnesol, o fenolftaleină a parfumurilor autentice.

— O ce? mă privește Syssy printre buclele albe ale câinelui.

— Mira zice că îi pare rău. Dă o cafea și o cutie de prezervative, ne anunță doamna Deea. Şi te caută din zece în zece minute un tip la telefon, zice că ești viitoarea lui soție. Vrea să ajungă la tine, dar băieții l-au oprit la poartă.

Aoleu, îmi aduc eu aminte. Da, să zicem că uneori mă ia valul și fac promisiuni aberante.

— Ce curvă ești, murmură Syssy și clatină din cap.

— Spune-mi ceva nou. Şi poate vrei și tu să te îmbraci, Dudetto!

„I’m just a gigolo...” Deja arăt ca unul. Dintre cele o mie și una de ego-uri ale mele, cel mai mult

îl iubesc pe acest bărbat absolut futabil care mă privește din oglindă. Cred că plăcerea pe care o simt e aceeași cu a exhibiționistului care mă urmărește noaptea de la taxi și până la scara blocului. În timp ce îmi descui căsuța poștală, îmi bate în ușa de sticlă și încearcă să îmi atragă privirea. Dacă îi fac pe plac și mă uit la el, ejaculează. El are de arătat doar un organ sexual; eu o întreagă latură a personalității mele. În fond, facem același lucru. Numai că unii suntem plătiți pentru asta.

„Im just a gigolo, and everywhere I go...”

***

— Ce bine arăți!

Tonul ăsta lingușitor și delicios de lipsit de coloană vertebrală este al celei de-a doua Dudette care mă torturează seară de seară, Estelle, sau Ştefan, după cum îl știu vecinii, în cele două-trei luni pe care le petrece în câte un apartament închiriat în pripă, timp în care se împrietenește cu toate gospodinele, iar relația parcurge invariabil același traseu: la început sunt încântate că au nimerit un băiat politicos, durduliu, ușor rârâit și roșu în obrăjori, care dă bună-ziua și le ține ușa; apoi au un șoc când îi descoperă colecția de cosmetice mai amplă decât a întregului lor comitet de babe; apoi, au un șoc mult mai amplu când îi descoperă ipohondria mult mai vastă decât a lor pusă cap la cap, deși, teoretic, nimeni nu poate învinge un grup de babe în ipohondrie; și au șocul final, „mută-te din blocul nostru”, când Estelle, sperând că de data asta e iubire adevărată, își face coming-outul cu delicatețe: „Ştiți, mie nu-mi place decât măciuca; dar să fie sculată”.

— Iar ai un atac de panică?

— Nu știu, sora mea, ce-i cu mine! Cred că am o problemă de sănătate! Uite, săptămâna trecută am citit pe un blog că frate-su blogărului, om normal cu casă și firmă, a căzut într-o zi pe jos. Avea tumoare pe creier, sora mea! Poate am și eu tumoare pe creier, că uite, altfel nu s-ar explica faptul că uit mereu pașii și am așa un melancolism.

— O melancolie, poate.

— Sora mea, ai spiritul poetic al unui sac de cartofi. Făceam un joc de cuvinte. O melancolie o ai și-ți trece; un melancolism e așa, pe termen lung, o nesfârșire, mă înțelegi.

În acest moment, ai două opțiuni: s-o iei pe Estelle la refec, cu melancolismul ei cu tot, s-o trimiți la ea în cabină și să-ți vezi de treaba ta – cu garanția unui spectacol eșuat – sau să faci pe mama răniților, să-i promiți că te duci mâine cu el la oncologie și să recapitulezi a optzecea oară niște pași ridicol de simpli, la finalul cărora, tu, donjuanul în travesti, te arunci în brațele așa-zisei femei.

— Să nu te lași greu, oftează, că mă simt așaaaa de slăbită.

— Așa mă știi tu pe mine, că mă las greu?

Niciodată nu l-am sunat pe Estelle, a doua zi după show, să-mi respect promisiunea de a-l însoți la oncolog; dar nici el pe mine, să mă întrebe dacă am de gând să mergem. Cancerul lui la creier apare doar cu o jumătate de oră înaintea spectacolului și dispare șters de demachiantul scump, anti-fatigue.

— N-ai prefera să schimbăm și să sar în brațele altcuiva? Îl întreb în timp ce mă învârte, gemând ca un muribund gălăgios din piese de teatru clasice montate undeva în provincie, de o trupă de contabile amatoare. Geamătul dispare printre icnete de indignare.

— Cât vă mai bateți joc de un biet bolnav!? Auzi acolo, să mă schimbe! Ce-i asta, sora mea, discriminare? Nu aveți voie să vă dispensați așa de

mine, e inuman! Scoate un șervețel și începe să-și tamponeze fruntea umedă, exagerând cu respirația grea, de muribund.

***

— Pisi, de ce vă pierdeți energiile cu prostii de-astea?

— Dar tu nu te îmbraci, superbo?

Îmi pare rău că ordinea intrării în acțiune este alta decât cea a intrării în viață, altfel ar fi trebuit să încep cu Divina. Divina e singurul dintre noi care n-a ars-o mediocru în tinerețe, mulțumindu-se cu mărunțiș și cu reprezentații de mâna a șaptea prin cluburi de rahat – underground, ar zice academicienii – ci a fost artist celebru, cu multe fane care îl divinizau platonic. L-ar fi divinizat probabil și sexual, dacă el nu ar fi avut o alergie gravă la carnea de femeie. Da, pe atunci erau alte vremuri, mai puteai aspira la un renume, o să protesteze nostalgicii. OK, bun, aspirai la un renume, îl și obțineai, te știa lumea de genial – și apoi? Noi, ăștia, ai nimănui, nu avem nimic de pierdut cu prestațiile astea stânjenitoare; în schimb, Divina se roagă seară de seară la Dumnezeu să nu-l recunoască cineva și să nu-l întrebe ce s-a ales din fenomenala lui carieră. Şi tot de aceea, are grijă să-și acopere trăsăturile cu cât mai mult make-up, cât mai gros și cât mai grotesc, până când nu l-ar recunoaște nici maică-sa. Presupunând că are una; n-am avut niciodată onoarea să fac cunoștință cu tanti mama Divinei. Oare mă-sa știe ce face?

Să zicem că ai mai putea tolera obositorul obicei al Divinei de a ști totul mai bine decât restul lumii; ba chiar și pe acela, și mai obositor, de a ști totul pe un ton de fufetă fonfăită; în schimb, partea absolut insuportabilă era plăcerea de a defila pe

coridoare și chiar prin birouri în chiloți. Nu e vorba de pudibonderie, Dumnezeule; cei mai mulți dintre angajații Clubului Bizarre ar fi putut întocmi cataloage imense de artă cu toate penisurile pe care le văzuseră în viața lor; era vorba strict de simțul nostru estetic care răcnea din toți rărunchii: „Vioool!”.

Înțeleg o pereche de tanga purtată cu șarm peste o pereche de fese impecabile, sculptate la sală, eventual bronzate de un soare tropical prietenos. Dar nu înțeleg o pereche de tanga care să facă de râs un cur obosit, fleșcăit și ridat, pe care nici măcar nu ți-l epilezi. Ce vrei să demonstrezi cu asta?

E o întrebare pe care, Dumnezeu știe de ce, nici unul dintre noi nu se încumetă să i-o adreseze Divinei. Poate pentru că nu vrem să-i declanșăm istericalele paranoice; poate dintr-o formă pervertită de compasiune. Toată lumea detestă babele; în schimb, când ai una prin preajmă, te pomenești că ești surprinzător de diplomat fără să vrei. O afecțiune cunoscută medical sub numele „impactul blocant al cururilor ridate”.

Ba da, pisi, acum.

Dar nu pleacă. Stă, ne privește, și din când în când, intervine:

— Vă mișcați ca niște lemne!

— Eu nu pot funcționa în condițiile astea! pufnește Estelle. Băi, babo, să știi că eu am studiat în străinătate, da? Mă piș de sus pe lingăii tăi în cur din România. Zi mersi că suntem noi niște doamne finuțe și nu te dăm în gât la ziar că vii să te freci pe bani printre noi. Uite, n-am avut șansa la faimă, așa și?

— Așa zic toți netalentații, flutură Divina din genele false, împodobite cu cristale „similare Swarovski”. Noroc că nu pun la inimă invidiile ăstora neimportanți, ca voi, că altfel...

Nu mai găsește continuare la „altfel”; de aceea, iese în pas unduitor, urmată de fesele care văluresc celulitic.

— Şi eu care credeam că celulita e ceva tipic feminin, îi murmur eu Estellei, complice.

— Păi e, îmi face Estelle cu ochiul. Ce, Divina nu e mai doamnă decât mama?

— Acum, că a plecat, eu zic că putem să-i zicem din nou Vaca Somptuoasă.

***

— Bună seara, ne salută Anton.

Anton a fost cel mai bun cântăreț și dansator la ultimul casting de Dudette pe care l-a organizat Alfonsinho, patronul clubului. Şi nu era doar faptul că avea o voce senzuală, parcă anume făcută pentru jazz sau șoapte murdare la linia erotică, un corp de panteră neagră și un șarm irezistibil, de nu-ți puteai desprinde privirea de el. Iluzia feminității era perfectă. Eu l-am aplaudat în picioare, fluierând. Alfonsinho l-a măsurat disprețuitor, apoi mi-a șoptit în ureche.

— Ăsta e țigan, fată, o să vă fure fardurile și o să le vândă la intrarea în metrou.

— Şi ce, tu nu ești tot țigan? Nu ne-ai furat nici un fard.

— Ba da, dar v-am pus fainã în loc, a chicotit el, făcându-mi cu ochiul.

Apoi, a ridicat tonul.

— Auzi, boschetare!

Nu credeam că mai există vreo chestie pe lume care să mă facă să roșesc. Dar faptul că o demonstrație de virtuozitate ca aceea era răsplătită cu apelativul „boschetare” m-a prins total pe nepregătite.

— Da, șefu’, să trăiești!

— Tu ești cioară de-a mea și mi-e milă de tine. De aia te iau rezervă, să fie unu’ pe-acolo,

dacă vreunul din artiștii serioși se îmbolnăvește. Dar trebuie să-ți dau și salar pe ceva, și atunci te iau să speli vase.

Aș fi crezut că Anton îl va scuipa pe Alfonsinho drept în ochi, apoi se va întoarce cu spatele și va pleca. Eu așa aș fi făcut.

— Să trăiești, șefu', mulțumesc, s-a aplecat el cu blândețe.

— Să nu te prind că ciordești ceva, că pun dârlăii să te rupă-n bătaie.

— Şefu', am muncit cinstit și în Spania, și în Italia.

— Așa ziceți toți. Dar io-s de-al vostru și vă știu. Hai, șterge-o. Vino mâine la cinci și să nu întârzii.

De atunci, Anton vine de fiecare dată la cinci, ajută la toate muncile fără să crâcnească și asistă la spectacol din culise. Şi tace.

Prima oară când mi-a vorbit a fost după o lună, când și-a luat primul salariu.

— Vă supărați dacă vă rog ceva?

— M-am îngrășat cumva? De ce îmi vorbești la plural?

— Păi, eu...

— Hai, Anton. Spune ce vrei. Şi spune-mi „tu".

— Am învățat și eu cântecele și dansurile, așa, după ureche. Vreți să... vrei să te uiți la mine, să vezi dacă-i bine?

A închis ochii. După o scurtă tăcere, a început să se miște încet. Lent, fluid, nepământean. Cu degetele mâinii stângi, a început să pocnească ritmul. Apoi, a început: „I'm just a gigolo / And everywhere I go..." Ce tristețe de Dietrich. Ce nostalgie a mișcării umerilor subțiri, ca niște aripi, a șoldurilor zvelte, a coapselor. Apoi, brusc, a schimbat ritmul. Şi a început să improvizeze. Să danseze, să cânte, să facă show. Şi a trecut direct în numărul lui Syssy, „You gimme fever". Şoldurile i-au devenit unduitoare, jucăușe, ca ale

unei cadâne. Cânta cu diafragma, cu ochii, cu fiecare mișcare, cu fiecare fir de păr. „Lady Marmalade”, numărul fetelor. A început să mi le imite pe fiecare în parte. Cu apucături, gesturi, pași, mici ticuri ridicole. Am început să râd în hohote. Şi, tot așa, m-a ridicat și m-a coborât, m-a incitat și m-a înveselit. Ne știa repertoriul la perfecție. L-am aplaudat din nou, fluierând.

— Şi dacă pleacă vreo Dudettă, crezi că o să fiu bun să intru în spectacol?

— Categoric.

Şi-a lăsat privirea în jos. Genele lungi, dese, negre, i-au umbrit ochii.

— Am văzut că dumneavoastră... că tu m-ai aplaudat așa și prima oară. De aceea am avut curajul să te rog chestia asta.

— OK. Pentru mine, ești deja Dudettă, i-am spus.

Iar el mi-a zâmbit. Așa cum zâmbește și acum, în timp ce se uită la noi cum exersăm. Un zâmbet în care se amestecă tristețea și complicitatea. Şi știu că va fi acolo și de această dată, în culise, visându-se în lumina reflectoarelor.

***

Şi, în sfârșit, momentul pe care îl anticipam. Când apar, ca un adevărat rege al travestiului, pe mica scenă argintie – înconjurat de cele șase femei fatale. În timp ce salut toată pleava societății, toți artiștii indie pastilați, cu frizuri stranii și pupile enorme, toate fetișcanele care au tras un car de minciuni pe acasă să vină până aici – că e modul cel mai trendy de a o „arde periculos'*, toți confrații *drag kings* și *drag queens* care ne acoperă cu munți de lingușeli și pupături false, dar de fapt ne urăsc și ne doresc moartea seară de seară, pentru că noi avem un public fidel și un angajament ferm, iar ei o freacă fomist, toți

ciudații fără viață socială reală, care se mint că acest spațiu îi poate impregna cu esența „coolness-ului”, toți nebunii benigni cu lumi paralele în creieri, explorez cu sufletul fiecare cotlon al clubului. Ringul de dans ca o uriașă tablă de șah pe care se înghesuie pionii, în căutarea unui cal sau a unei regine; măsuțele vișinii, cu fotolii asortate; separeurile, protejate de perdele vișinii; și băile unde Alfonsinho, patronul, montase numai pisoare în forma buzelor Angelinei Jolie. Şi acum, toți disperații, toți netrăiții și neiubiții ăștia stau și se uită lung la mine, cu dorință, cu silă, cu poftă carnală, cu invidie sau cu simplă blazare. Eu sunt, în acea clipă, punctul de concentrare al tuturor pasiunilor. Cu ce pot începe, dacă nu cu „Just a Gigolo”?

***

— De ce nu mi-au dat voie ăștia de la pază să vin până la tine?

Cea mai penibilă întrebare pe care ți-o poate pune cineva în faza aceea a unui futai în care ai nevoie doar de penetrare rapidă și apăsată pentru a ajunge la orgasm.

— Ești aici, corect? mormăi eu, încercând să mă cramponez de senzație.

— Eu aș fi vrut să fiu atunci! bombăne pulifriciul acneic.

Chiar așa, *e* acneic! Data trecută, când îi făgăduisem tot ce voise să audă, obișnuită cu convenția promisiunilor care îi ajută și pe pudibonzi să treacă mai ușor peste ideea de aventură de o noapte, unul dintre lucrurile care mă atrăseseră fusese pielea lui perfectă, măslinie. Acum îi remarc un coș în colțul gurii, imens, alb cu tente verzui. Simt că vaginul mi se usucă și mi se contractă. Mă ridic în picioare.

— Ce faci?

— Mi-a trecut cheful de sex. O să chem un taxi.

— Cum așa? Şi eu...

— Nu mă mai interesezi.

Pulifriciul sare în picioare, mă privește consternat, încercând să ascundă șocul sub un strat strident de indignare.

— Eu chiar am crezut că a fost dragoste la prima vedere și că vrei să fii soția mea!

— Lasă muzica, nu mă impresionează. Ţi-o recomand pe Dudetta mea, Syssy. Ea vrea să-ți gătească și să-ți frece îndelung gresia. Şi dacă ești sensibil și o ții de mână când are depresii, poate îți stoarce și coșurile.

Pulifriciul dă să răspundă, dar e atât de furios, că nu găsește cuvintele. Stă pe canapeaua din cabină cu pantalonii în vine și tricoul pe jumătate scos. Şi ce futai reușit ar fi putut să fie, oftez eu în gând.

— Şi, apropo de băieții de la pază, să știi că vor trece pe aici să verifice dacă mai e cineva în clădire. Nu vor fi prea amabili dacă te găsesc aici. Alo, Virgil, vii să mă iei și pe mine de la club?

Virgil e taxiul cu apelativul 143. E unul dintre prea puținii oameni care reușesc performanța de a fi tăcuți și calzi în același timp; de aceea a reușit să mă fidelizeze. Nu mă uit după alte taxiuri, decât dacă el e indisponibil. Şi reciproc: el nu e indisponibil decât dacă e foarte obosit sau dacă are o comandă pe care nu o poate pasa.

— Cine e Virgil? zbiară pulifriciul, găsind ceva concret de care să își lege furia și neputința.

— Unul cu o pulă mai mare decât a ta.

— Nenorocito, începe el să țipe, se ridică de pe canapea și se azvârle spre mine.

Diferența între hainele unei fete – o rochie lungă și vaporoasă – și cele ale unui băiat este că rochia poate fi trasă mai ușor înapoi pe corp, și noi ajungem să întrunim mai repede condițiile decenței, la nevoie. Deschid ușa cabinei și o rup la

fugă. Pulifriciul rămâne din nou blocat, în cadrul ușii, cu pantalonii în vine. Am impresia că, undeva în străfundul sufletului, sperase că partida de sex nu s-a încheiat. Pe coridor, apare Van Gogh, bichonelul. Își arată colții și începe să îl latre pe pulifrici cu un arțag sopran. Van Gogh, oița isterică.

Pulifriciul face un pas în spate și închide ușa. Poc, aud zăvorul. S-a încuiat în cabina mea.

— Hai, nu fi penibil, bat eu la ușă. Crezi că nu te scot ăștia de la pază de acolo? Chiar vrei să spargă ușa și s-o plătești tu din alocație?

— Sunt adult, nu am alocației, zbiară el din interior, în timp ce Van Gogh latră din ce în ce mai înverșunat spre ușa închisă.

O, Doamne, oftez. Să-mi fie cu învățătură de minte să nu mă mai fut cu proști. Apoi în mintea mea își face loc o bănuială terifiantă. Dacă... de fapt pulifriciul e elev de liceu sau așa ceva? Şi în fața ochilor minții mi se perindă tot soiul de cazuri din tabloide cu liceeni care se sinucid din dezamăgiri amoroase. Futu-i! Oriunde, dar nu în cabina mea; please.

Şi totuși, câteva secunde mai târziu, ușa se deschide, Pulifriciul iese.

— Ai mobilul plin cu mesaje de sex și futut, șuieră.

— Bun. Diferența dintre dragoste și sex mi-a explicat-o un coleg de-al tău de liceu într-o seară. Dar nu știu diferența între sex și futut.

— Diferența dintre sex și futut e când te fut în gură de curvă, urlă el, ceva mai sopran decât bichonelul. Oricum, nu mi-ai plăcut niciodată și am vrut doar să bag o vrăjeală.

Şi pleacă. Iar eu mă întorc să verific ce-mi mai lipsește din poșetă. Spre surprinderea mea, mi-a vămuit doar mobilul, nu și portofelul.

Poate chiar mă iubește cu adevărat. Sau cel puțin așa i se pare.

— Ce s-a întâmplat aici?

E Mira, piarița manga-doll. Trebuia să mă aștept că o să apară, dacă oița isterică latră cu atâta înverșunare.

— Niște sex prost finalizat.

— Da, am auzit de la Dudette câte ceva despre „pulifrici”.

Mira intră în cabină, pășește languros și feminin spre mine:

— De unde l-ai găsit și pe ăsta?

— Nu mai țin minte. De ce întrebi, vrei și tu unu’ la fel?

Râde. Un râs fals, de om încordat.

— Să nu-ți facă vreunul ceva.

— Cum ar fi? mă ridic eu și adun obiectele din poșetă.

Nu mă înțelegeți greșit, Mira e o femeie frumoasă. Roșcată, ușor pistruiată, cu ochii verzi și talia zveltă. Mă sperie doar intensitatea cu care mă urmărește, cu care mă interoghează, cu care mă povățuiește. Genul de energie pe care îl emite prin preajma mea e sufocant. Iar insistența cu care îmi repetă de fiecare dată să nu mi-o iau în cap, că nu vrea să mi-o tragă, e mai grețoasă decât un ipotetic film porno cu lipitori.

— Ce naivă ești, dă ea ochii peste cap cu aerul atotștiutor pe care toate femeile cu adevărat proaste simt nevoia să îl afișeze. Dacă te răpește careva? Dacă te agresează? Dacă...

— Vedem la fața locului.

— Şi dacă te omoară? mă privește ea fix.

— Atunci nu mai vedem la fața locului. Ar fi minunat să nu-ți mai faci atâtea griji pentru mine.

— Stai așa...

— Nu stau așa, că mi-a venit taxiul. Hai, pa.

2. “NO PARTICULAR PLACE TO GO”

— Unde mergem? mă întreabă Virgil.

— Nu m-am gândit la o destinație.

— Aha, nu voiai decât să ieși din altă încurcătură, se uită la mine și zâmbește.

Uite un om care mă înțelege.

— Dacă nu ai fi la volan, ți-aș face cinste cu o bere, îi spun eu.

— Nu cred că e o idee bună, îmi spune. Ai destui care să te sâcâie, nu vrei încă unu’ în plus.

— Da, așa e.

Intre timp, telefonul începe să sune. Număr necunoscut. Apel respins.

— Unde ziceai că mergem?

— Simt nevoia să îmi reîncarc bateriile. Când ai plimbat ultima oară o fată cu mașina pe străzi?

— Plimb fete cu mașina seară de seară, îmi răspunde.

— Bine, nu vorbesc despre curse cu taxiul. Vorbesc despre plăcerea de a plimba o fată sub clar de lună.

Începe să râdă. Evident, după multe ore de stat la volan, numai despre plăcere nu poate fi vorba.

— Vezi tu, când începi să faci ceva pe bani, plăcerea nu mai contează. Oferi un serviciu, atât.

— N-am zis că nu te plătesc.

— Nici n-am bănuit c-ai zis asta. Dar... poate că nu vreau să-mi placă.

Arunc o privire fugară spre băiatul ăsta cuminte și discret, prin oglinda retrovizoare. S-a intimidat.

— De ce să nu îți placă? mă joc eu cu nesiguranța lui.

— Pentru că e mai bine să ne vedem de treaba noastră, îngaimă el.

Un ton extrem de neconvingător. Da, e exact ce vreau să aud.

— Nu ți-am cerut să mă fuți, ți-am cerut să mă plimbi și pe mine prin oraș ca pe o fată frumoasă, dar cu aparatul de taxare pornit. Ce mare lucru?

Clatină vehement din cap.

— Hai să nu... Îți cunosc atât de bine stilul. Câte prostii ai făcut tu pe bancheta mea din spate?

— Niciuna.

Îi înfrunt privirea ironică prin oglindă.

— Toate au fost momente de pasiune autentică. Carpe diem, gen.

— Bun, eu prefer să rămân la volan, iar tu să stai pe bancheta din spate, să-mi dai adresa clară...

— Prea târziu, am apucat să mă așez lângă tine, chicotesc eu. Vorbești de bariere depășite deja.

— Păi, da, trebuia să fiu pe față, mormăie el cu un ton voit bosumflat. Şi pun pariu că nu vrei să urci în spate.

— Logic că nu.

— De ce te joci cu mine? mă privește implorator. Aveai și tu un taximetrist de încredere, un prieten. Nu ai nevoie și de prieteni pe lumea asta?

— Un om care îmi oferă un serviciu plătit nu e un prieten. Iar eu nu îți cer decât încă un serviciu plătit. O opțiune extra. Nu văd ce nu e clar.

— Ba e prea clar, asta e problema, bombăne încet. Ai impresia că poți să mă cumperi ca pe popcorn.

Se aud bătăi în geam. Mă uit într-acolo, și mă nimeresc nas în nas cu o fată blondă, tunsă scurt, băiețește. Are ochi verzi-măr.

— Scuzeee că mă bag în seamă, plecai, nu?

— A, nu. Tocmai mă rugase domnul șofer să mă așez pe bancheta din spate, iar eu mă executam.

Sar din mașină, mă apropii de ea, îmi freamătă nările când îi simt parfumul de piersică al respirației. O întreb:

— Unde te duc? Acasă sau într-un bar cu suficient întuneric, încât să ne îmbătăm liniștite?

— Hihihi, începe să râdă. Eu de fapt trebuia să...

E drăgălașă, are râsul molipsitor.

— E clar, nici tu nu ai chef să te duci acasă. Hai cu mine.

O apuc de mână și o trag în mașină. De data asta am o adresă clară de dat.

3. “UPTOWN GIRL”

Dimineața e dușmanul meu cel mai feroce. Ora cearcănelor, a amețelilor, a incertitudinilor, a „unde dracu’ sunt?” (câteodată), a „unde dracu’ te crezi?” (altădată). De aceea prefer să evit momentele adevărurilor neplăcute, momentele în care pipăi pereții, încercând să detectezi întrerupătoare, clanțe, oglinzi, cutia de cafea a gazdei de ocazie sau un prosop curat. Şi tot de aceea, Virgil mă mai preia o dată, pe la 3 jumătate, când respirația mi-e încă sincopată și coapsele îmi mai ard, și de data asta nu mă întreabă care e destinația. Ştie. Dar acum, nu refuză un hamburger la un fast-food non stop și un ceai cald. Așa-s oamenii: chiar și cei cu morala de fier sunt treptat coruptibili.

Dar nu intenționez să mi-l bag în pat pe Virgil, așa cum nu vreau asta nici cu Mira piarița manga. Ăștia nu-s oameni de futut, ci oameni de păstrat prin preajmă. Merită să te mai joci puțin cu nervii lor, sau, dacă încearcă să ți se urce-n cap, să-i pui la locurile lor. Se oftică, spumegă, dar nu pot renunța la mine pentru că-s o sursă importantă de venituri, și pentru unul, și pentru celălalt.

Aduce tava multicoloră, pe care sunt desenați burgeri mult mai mari, mai ticsiți de ingrediente și mai apetisanți decât în realitate. Nu e un bărbat urât. Are o față de puști ștrengar și pistruiat, e suplu și atrăgător, deși se vaietă mereu că stă 12 ore pe zi în mașină și se îngrașă.

— Te duc acasă și mă retrag, spune. Ştiam că o să ai nevoie de mine până-n patru.

— Mușstar?

— Nu, mersi, turele astea de noapte mi-au distrus complet stomacul. Iau pastile și mă feresc de sosuri care să dea găuri unde nu trebuie, chicotește.

E dulce. Mai-mai să-ți vină să-l săruți tandru pe buze și pe gland. Dar n-o fac. N-o fac pentru că uneori îmi place să spulber momente perfecte. E și asta o formă de perversiune.

— Tu ai o prietenă stabilă, îi reamintesc. Știu că, de obicei, muierile care își maschează nevoia de stabilitate în dragoste tind să fie foarte grijulii.

— Ah, da! dă el din cap. Vrea mereu să-mi pună pachete cu mâncare sănătoasă, dar nu mă las! Sunt din generația aia chinuită, de școlari care au mâncat zi de zi sandvișul cu pateu de ficat împachetat de acasă și am alergie la ideea de pachet. Şi la pateu de ficat. Băăă...

— Ce e? ridic privirea de pe împăratul burgerilor, peste care împroșcam toate sosurile posibile.

— Mă întreb dacă ai pus vreodată vreun pachet de mâncare cuiva, de când te știi. Prevăd că nu.

— Haha, râd. Nu m-a interesat niciodată ce mănâncă oamenii cu care apuc să fac sex. Mi se pare că e problema lor.

— Bine, dar mai ieși și tu la masă cu ei.

— E altceva. Nu e în nici un caz de dragul mâncării. Mâncarea e doar un obstacol incitant, să zicem.

— Bun, dar cu oamenii cu care nu faci sex cum stă treaba?

— Oamenii cu care nu fac sex mă hrănesc ei pe mine, recunosc. Sunt un parazit, într-adevăr. Dar unul pe care-ți place să-l ai prin păr sau prin piele.

Începe să tușească încurcat. Ridic privirea spre geam: apar primele raze de lumină. Semn că fauna stranie a nopții trebuie să se retragă prin cavouri și coșciuge.

— Hai acasăăă, puișooor, îi cânt.

— Acasă la mine, după ce te duc acasă la tine, mă corectează.

— Am zis eu altceva?

Pe drum, îmi amintesc.

— Am hrănit și eu pe cineva o perioadă. O rudă venită în vizită și oploșită pe capul meu. Dar mă incomoda atât de tare, încât am dormit vreo cinci nopți la rând în casele altora, până când s-a golit frigiderul și s-a cărat. Cine spune că sunt un parazit ar trebui să-mi cunoască familia. Ar căpăta pe loc o imagine nouă asupra termenului.

— Ştiu ce zici, spune Virgil. Şi eu sunt dintr-o familie destrămată, fiu de curvar alcoolic. Dar vezi tu, pe mine mă motivează chestia asta să fiu capul de familie pe care nu l-am avut în copilărie.

Între timp, se oprește în fața blocului meu.

— Ştiu, mă, suntem diferiți. Dacă am fi la fel, n-ar fi interesant să mâncăm burgeri împreună la patru dimineața. Sau să ne sărutăm platonic.

— Dar noi nu ne sărutăm platonic, protestează.

— Uite că ba da, murmur eu și îi ating ușor buzele cu ale mele. În timp ce fac asta, scot banii din portofel. Mă ridic direct din sărut, lăsându-i bancnotele în mână. Nu mă uit înapoi.

4. “I‘M NOT IN LOVE”

Ora cinci dimineața. În timp ce altora le sună deșteptătoarele, expediindu-i spre o nouă zi de sclavie, eu îmi scot pantofii mult prea comozi pentru o femeie atrăgătoare. Ce să fac, ideea de a plăcea cu orice preț nu m-a atras niciodată. E mai interesant să plac în termenii mei.

Deschid larg ferestrele și îmi arunc hainele de pe mine. Știu, e ca și cum te-ai oferi pe tavă tuturor voyeurilor din cartier; dar nu despre asta e vorba. E, pur și simplu, nevoia de a respira aer curat prin toți porii. Acum, că a sosit momentul unei băi lungi, relaxante. Mă întind în cadă, las apa caldă să curgă și oboseala plăcută să-mi circule prin corp, ca un al doilea sânge, mai dens și mai acaparator. Stau cu privirea ațintită asupra tavanului, de parcă acesta ar ascunde o imagine secretă, pe care numai o privire suficient de tulbure și de incapabilă să se agațe de ceva concret o mai poate descifra. Și, evident, mă pregătesc pentru momentul delicios, special, al acestei ore: ascultarea mesageriei vocale:

„Alo, sunt Adina și vreau doar să știi că te urăsc. Ești o jigodie oribilă care se folosește de toată lumea și pe care n-o interesează sentimentele nimănui. Poate că într-o zi cineva te va pedepsi cu vârf și îndesat pentru căcaturile pe care le faci. Eu îți doresc din toată inima să mori într-un accident îngrozitor.”

Crăciun fericit și ție, Alina. Sau Adelina. Nu-mi dau seama, după ton, cum arată apelanta mea furibundă. Oare oi fi făcut sex cu ea? Sau, poate, i-am sedus pentru o noapte prietenul? Tatăl? Mama? Jur că nu-mi mai amintesc nimic. Mai e posibil să-

i fi promis ceva. Dar, după vocea tremurând de indignare, zic că e una dintre muierile alea afectate, care cred că replica ta „nu mă interesează decât un joc fugar” e o simplă glumă, și apoi se înfoaie precum curcanii când nu le mai cauți, de parcă nu așa ar fi fost de la bun început înțelegerea.

„Ce mai faci, frumoasa mea? Nu mă pot opri să nu-mi amintesc cum ne-am sărutat noi timp de trei ore pe străzi, ca tripați, și cum ne-am tras-o sprijiniți de un colț al unei biserici. De ce n-ai mai dat niciun semn de viață după aceea? De ce ai dispărut? Am zis ceva care să te supere? Am greșit cu ceva? Vreau să te revăd!”

Mai bine nu. Lasă-l să se întrebe în continuare cu ce a greșit și ce anume a zis să te supere. Asta îl va ține ocupat. Se va tortura de unul singur, iar lucrul ăsta îl va împiedica să arunce vina asupra ta. În fond, „hai să ne jucăm” e un mesaj simplu, clar. Nu prea lasă loc de interpretări. Nu-i așa?

„Draga mea, sunt foarte ocupat zilele astea. Dar te rog să mă suni mâine între 10 și 12, am o propunere serioasă pentru tine. Cred că va fi ceva interesant.”

Maaaamă, câtă aroganță stupidă, încep eu să râd în hohote. Ce voce controlată și rece, de tip care are impresia că toată lumea pune botul la stilul autoritar. Amice, fa-le tu program de sunat celor care îți datorează ceva sau care depind de tine într-un fel. Atâta timp cât omul vrea diverse chestii de la mine, nu invers, genul ăsta de comenzi fals-autoritare mi se vor părea mereu spuma umorului involuntar.

„Hello, beautiful. You’ve given me your number a year ago, when I watched you perform at that nice little club, the Bizarre. I still remember you, you gave me goose bumps. I’m here visiting the city for three days, perhaps you’ll find the time for some chat over a cup of coffee or whatever...”

Uite un mod corect de a pune problema. Şi te mai miri de ce toate est-europencele preferă tipii din vest. Păi uite de ce. Poate, dacă nu apare ceva mult mai amuzant pe parcurs, îl sun. Poate mâine, poate poimâine.

„Curvă penală și ordinară, sper să mori de sifilis, nenorocita dracu'. În fiecare seară te freci de altcineva. Cât gâții mă-tii crezi că o să te mai suporte pământul, pocnitoare hidoasă?"

Caz clasic de bărbat cu cârcel la testicule. Culmea e că nici pe ăsta nu-l țin minte. Pe de altă parte, nu țin minte să fi fost vreunul indignat când mă frecasem de el. Dimpotrivă. Mă concentrez iar pe urletele lui fioroase: „Oricum, ești o cântăreață fără talent, iar showul tău cu poponari e un căcat penal, știi și tu asta!" Bineînțeles că știu. Dar nu văd de ce te privește pe tine problema. Întrerup mesajul după o înjurătură impresionant de meșteșugită, cu multe subordonate, și trec la următoarea.

„Salut, sunt Mira. Voiam doar să mă asigur că ești bine. Sună-mă mâine, poate ieșim la un suc. Aș vrea să stăm puțin de vorbă, n-am mai socializat de mult."

Uăăă.

„Bună seara, eu... eu sunt... nimeni, de fapt, că nu mă cunoști. Mă cheamă Gabi. Ştiu, cunoști foarte mulți Gabi. Care Gabi? Haha. Am făcut rost de numărul tău de telefon de la cineva și voiam să-ți spun că ești cea mai tare artistă pe care o cunosc. Felul în care cânți tu îmi umple seara."

Nasol, asta înseamnă că ai cunoștințe limitate. Neeext!

„Să știi că acum mi-o frec." (Geamăt ilustrativ.) „îmi imaginez cum îți ling și îți sug sfârcurile, și cum tu mă mângâi pe coaie și..." (Alt geamăt ilustrativ.) „Şi cum cobori să mi-o iei în gură. Aș face orice să mi-o sugi o dată." (Geamăt mai mult decât ilustrativ.) „Ştii, acum mă masturbez". (Parcă îmi mai dăduseși această

informație.) „Vreau să ne vedem, să o punem împreună. Ce zici?”

Zic că dacă am chef de linia fierbinte sau de sexting, mă pot descurca și singură. Şi mai zic că degeaba mă vrei tu, dacă nu te vreau și eu. O lecție pe care a trebuit să le-o desenez prea multor cretini, ca să mai am vreo urmă de răbdare legată de acest subiect. Treci în banca ta, 4. Următorul la rând!

„Habar nu ai, iubita mea, cât de mult a valorat pentru mine acea oră de dragoste. Ştiu, simt că nu a fost doar sex. Ştiu, simt că tu ai ceva special pentru mine. Intre noi există o chimie incendiară, știi și tu asta. Spune-mi, de ce ți-e frică de adevăratele sentimente? Te sperie faptul că m-ai putea iubi?”

Clar! Asta mă sperie și posibilitatea unei invazii de extratereștri în frigider. Acum, când primii muncitori pornesc deja spre fabrici, când nevestele le pun în mână pachetul cu mâncare pentru prânz și-l atenționează să nu-și uite cheile, abonamentul de RATB și mobilul, ia să ne băgăm în pat și să uităm de noi înșine. Într-un mod absolut inocent, de această dată. Visele mele din zorii zilei nu sunt niciodată sexuale.

5. “ORDINARY DAY”

— Sunt studentă la medicină...

Habar nu am cum o cheamă. Mi s-a prezentat acum vreo cinci minute, când s-a așezat la masa mea, să îmi spună că vrea să stea de vorbă cu mine. Despre? Despre nimic în mod special, pur și simplu să socializăm. Când aud cuvântul „socializare”, îmi amintesc de Mira piarița manga și mi se strepezesc dinții. De ce au proștii impresia că „a socializa” sună mai bine decât „a vorbi”, „a sta la discuții”, „a pierde timpul altora aiurea cu pălăvrăgeală neamuzantă” și așa mai departe? Mă privește de parcă aș deține un secret magic, pe care toți muritorii de rând ard de nerăbdare să îl afle.

În mod normal, o astfel de privire îmi injectează valuri de endorfină. Din păcate, pe ea nu o ajută fața.

Măcar de ar fi urâtă. Uneori, urâțenia cu personalitate poate pune sângele oamenilor pe jar. M-am îndrăgostit mai des de urâți decât de frumuseți scoase din catalog. Ea însă nu e decât ștearsă. Banalitatea, politețea și nesiguranța și-au dat întâlnire la masa mea. S-au îmbrăcat în culorile pământului, accesorizate mai mult decât sobru. O călugăriță urbană.

Îmi intuiește plictiseala – poate observă cu cât efort îmi maschez impulsul de a căsca – și simte nevoia să spargă tăcerea. Dă cu toporul în ea:

— E... frumos afară, nu?

„Să mori tu!”, îi zic în sinea mea, și îmi frec vârful nasului de buza cești de espresso. Mireasma cafelei mi se strecoară în nări. Uite un parfum care nu se demodează niciodată, fie că îl asortezi cu cel de cornuri calde cu unt, într-o

dimineață burgheză, fie cu fum stătut de țigară și mahmureală, după o noapte albă. Da, uite ce idee bună, îmi aprind o țigară. Ba e o idee penibilă și ar trebui să mă las, dacă nu vreau să rămân fără voce până la treizeci și cinci de ani. Uite un păcat pe care încă nu l-am făptuit: playback-ul. Nu mă pot opri să nu zâmbesc. Apoi îmi dau seama ce ușor îmi e să îmi ignor companioana, care stă cu privirea pierdută în fundul ceștii de cafea, poate își citește viitorul. Vrea să știe dacă are așternut la drum de seară.

— Ai suferit vreodată de o boală venerică? o izbesc cu o întrebare ranchiunoasă, o pedepsesc pentru lipsa șarmului, pentru faptul că are gene prea scurte și i se văd slăninuțele de pe talie atunci când stă așezată. Și cele de pe spate: i se conturează pe lângă linia sutienului, despre care presupun că este alb și banal.

Roșește. „Desigur că nu”, îmi va răspunde. „Am făcut sex doar cu prietenul meu din liceu, care m-a curtat cast din a noua și până în a unșpea. În a doișpea i-am oferit cadoul neprețuit al deflorării și, de atunci, suntem împreună. El e un băiat cuminte, student la ASE, care va ajunge manager la BCR, în timp ce eu îmi voi deschide un cabinet particular de pediatrie, voi trata de pojar și rujeolă copii bogați și voi aștepta să îi fac pe a mei.”

— Hihihi, începe să râdă, spre surprinderea mea.

Are dinți albi, frumoși, fără plombe și carii. Uite un amănunt agreabil. Îmi detest obiceiul de a mă uita pe furiș la dinții, nasul și urechile oamenilor, să văd ce secrete pitorești se ascund pe acolo.

— Îți place să pui oamenii în dificultate! se eschivează.

— Nu. Sunt doar curioasă să aflu lucruri despre tine, dacă tot stăm la aceeași masă, mă eschivez și eu.

Arunc o privire spre ceas. Ar fi cazul să mă duc până în cabină, să trec să le salut pe Dudettes, să aflu unde are de gând George să își ducă nevasta și copilul de Paște, cât de mult a avansat tumoarea pe creier a Estellei și de ce părăsește Syssy trupa de această dată, evitând în tot acest timp, pe cât se poate, contactul vizual cu curul Vacii Somptuoase. Să-l mai salut o dată pe Anton și să-l mai compătimesc în tăcere pentru că e marginalizat pe nedrept. Să-l încurajez în șoaptă că, într-o zi, vom cânta împreună, și să știu, în tot acest timp, că acest lucru nu se va întâmpla decât peste cadavrul lui Alfonsinho, patronul. Şi, bineînțeles, să îmi scot pula dintre dinții lui Van Gogh.

— Promiți să nu mă desconsideri?

— De ce să te desconsider?

— Hihi, chiar te plictisesc dacă nu urmărești conversația. Nu m-ai întrebat tu dacă am suferit vreodată de o boală venerică?

Hopa! Pisica blândă... Ba nu, văcuța blândă, în acest caz. Sper doar să nu mă împungă rău. Sau să nu încerce să inventeze ceva, doar așa, să mă impresioneze.

— Am avut blenoragie în primul an de facultate, îmi povestește ea. Asta m-a făcut să îmi aleg specializarea: dermato-venerologie. E unul dintre cele mai fascinante domenii ale medicinei, cred eu.

Ochii încep să-i strălucească.

— În timpul practicii, am consultat o mulțime de oameni. E incredibil în ce hal poți ajunge din cauza unui singur contact neprotejat. Am văzut atâtea și atâtea forme de șancru sifilitic. Bube, plăgi, scurgeri. Negi genitali de diverse forme și culori. În nici un alt domeniu nu există un asemenea lux de atrocități.

Mă înfioară. În ambele sensuri ale cuvântului. Simt un fior de groază urmat aproape în aceeași clipă de unul de plăcere.

— Dar ție îți plac atrocitățile astea.

Roșește. Parcă îi văd sângele pe sub epidermă, invadându-i chipul. Are un alt zâmbet; viu și plin de energie. Nu, nu mă minte.

— Trebuie să recunosc. Lumea mă crede îndrăgostită de specializarea mea. Sunt cea mai bună. Deja am tratat cu succes mai mulți bolnavi.. Dar adevărul este că... Pot să îți spun adevărul?

— Ţi-l spun eu. Adevărul e că îți place să te uiți la ele.

Deodată, mă simt revigorată, de parcă aș fi băut un ibric întreg de cafea. Întind mâna și o mângâi lung și încet pe obraz, apoi cobor cu degetul pe linia gâtului, oprindu-mă în punctul terminus al curburii dintre sâni. Nu pare surprinsă; evident, pentru asta a venit. Pe oameni îi doare în cur de vocea mea, de mișcările mele atât de mult exersate, de dansurile senzuale în care îmi conduc Dudettele. Oamenii vor să mi-o tragă, cam asta ar fi. Fie la propriu, fie la figurat. Chestie care nu mi-a displăcut niciodată. Uneori m-a enervat, dacă atașamentul dorinței era dezavantajat de aspect sau de stil. M-a enervat și m-a flatat concomitent.

— Trebuie să mă schimb. Mă poți vizita după spectacol, dacă vrei.

Sigur, sclipesc ochii ei mari, căprui. Buzele îi tremură. E nebună; dar e nebună într-un mod frumos. Păcat că trebuie să plec.

6. “IT’S NOT UNUSUAL”

Dacă aș spune că am plecat să mă costumez... aș spune adevărul. Şi totodată aș minți. Stau, mă uit în oglindă și încerc să-mi stăpânesc acel tremur irezistibil, care vine din stomac.

Zâmbetul noii mele admiratoare, plin de pasiune, cruzime și inocență, râsul ăsta parțial excitat, parțial nervos îmi amintește de. Nu, nu vreau să îmi amintească nimic și nimeni de. Acum sunt alt om, am altă viață. Intenționat am evitat să vorbesc cu. Sau despre. I-am ocolit pe toți oamenii care au avut vreo legătură cu.

În fața geamului meu, o pasăre dintr-o specie pe care nu mi-o amintesc scoate niște sunete care seamănă cu un râs sarcastic. Îmi fac rău singură și știu chestia asta. De ce să mergi la dezintoxicare, de ce să treci prin chinurile sevrajului, dacă îi cedezi primului distribuitor de droguri?

O, da, iată o soluție de o seară. Să nu uit să îl sun pe Abdul în seara asta. Spre deosebire de mulți dintre clienții Clubului și de câteva foste și actuale Dudettes, eu l-am deranjat de prea puține ori, și poate din acest motiv, poate din altul, încă neelucidat, am impresia că nu mă prea simpatizează. Ce contează? Important e că nu o arată într-un mod care să mă silească să-l bag în pizda mă-sii și să rup sporadica noastră legătură. Abdul e un arab scund și alunecos ca un săpun, o să mă primească desigur cu acel exces de amabilitate și lingușeală care o să îmi stârnească o durere surdă în ficat și o să mă taxeze ceva mai

scump decât pe ei. Pentru că nu sunt o clientă profitabilă. Nu are de ce să îmi facă rabat.

Arunc o privire de după perdeaua despărțitoare spre studenta mea la medicină, care bea acum un ceai de 10 buruieni exotice, „specialitatea casei". Nu, nu mai seamănă cu. Poate o voi putea fute. Dar dacă, în acele clipe înflăcărate în care nimeni nu mai seamănă cu sine, îmi va arunca fantomatic în ochi privirea pe care am făcut atâtea eforturi să o uit? Nu cred că are vreun rost să risc să redevin o epavă emoțională, de dragul unui futai cu o grasă.

— Ce faci, Mucho Macho?

George. Activează cu numele de artistă Linda Belinda. Cea mai normală Dudettă care a urcat vreodată pe scena Clubului Bizarre. Un tip care, timp de două ore, îți creează iluzia unei dansatoare temperamentale, puse pe șotii; apoi se demachiază, își împăturește impecabil costumul, îl duce la spălătoria lui preferată – mereu aceeași – și se întoarce acasă la nevastă și băiețel. Noi i-am făcut nenumărate farse; am plătit dame de companie și stripped să încerce să îl corupă. Şi de câte ori aud câte un însurat cu o poziție onorabilă în societate plângându-se că nu are cum să fie fidel, pentru că „e bărbat", mi-l amintesc pe George, o Dudettă oarecare într-un spectacol de mâna a șaptea, într-un club de căcat, care nici măcar nu e *underground,* și încep să râd. Nu ai cum să fii fidel dintr-un singur motiv: pentru că ai ales cu bună știință să fii un curvar. Ca mine. Bărbăția sau feminitatea nu e o scuză.

— Bine, Linda Belinda, tu?

— Ţi-am adus clătite.

Linda Belinda gătește. Are o teorie: femeia trebuie ținută departe de obiecte periculoase precum bomba atomică, grenada și aragazul cu patru ochiuri. Dar nu mi-a adus clătite până acum. Crêpe. Crêpe Suzette.

Nu, nu vreau să îmi amintesc de parfumul interbelic al restaurantului în care. Şi de mireasma flăcărilor care mângâiau delicat acele magnifice Crêpe Suzette. E clar, trebuie să îl sun pe Abdul.

Şi dacă voi visa toată noaptea numai la Crêpe Suzette? Şi implicit la? Cred că ar fi cazul să îi pun nume de cod; numele adevărat e mult prea dureros. Să-i zicem Crêpe Suzette. Foc și dulceață. Foc de paie, că doar asta-i e specialitatea, suferă zgomotos și patetic de se aude de la intersecție. Dulceață sărată.

— Ce e cu tine, Mucho Macho?

— Nimic. Cred că îmbătrânesc și mă prostesc. Mulțumesc mult, dar nu vreau clătite. Sunt grasă.

— Da, râde George, toate femeile din lume sunt grase. Exceptându-le pe obeze; pe alea le doare-n bască.

Pentru prima oară, mă simt complet lipsită de chef și energie. În clipa în care ajung la mine, închid mobilul și ridic receptorul fixului, să nu mă deranjeze nimeni. Îl pun lângă aparat.

Acum îmi dau seama că filmele alea penibile unde eroii pun receptorul lângă aparat și își continuă liniștiți viața sunt niște aberații. Nimic nu e mai chinuitor decât tonul telefonului, care se aude abia perceptibil, taman cât să-mi pună nervii pe bigudiuri. Ridic din nou receptorul și sun la poartă:

— Nenea Giani, te rog, dacă mă cere careva la telefon le spui că am telefonul defect, da?

— Normaaaal, exclamă moșul.

În buletin îl cheamă Iuon. Nu Ion, Iuon. Nu se știe cine exact a fost beat sau analfabet când i s-a întocmit certificatul de naștere: taică-su sau funcționarul. Ideea e că a cules struguri prin Italia vreo trei ani, și, de atunci, toată lumea îi zice nenea Giani.

De ce trebuie să mă gândesc din nou la Crêpe Suzette? De fapt, detest persoana aia. Nici nu îmi

doresc s-o mai revăd vreodată. E omul care m-a învățat că dragostea este cea mai mare fraudă a lumii, un contract în alb care îți ia tot ce ai mai bun și nu îți oferă nici măcar un strop de relaxare. Omul care m-a făcut să-mi pierd pentru câteva clipe simțul penibilului. Să devin ceva mai ridicolă decât pulifriciul de vinerea trecută.

Bătaie discretă în ușă. Bineînțeles, doamna Deea, tanti de serviciu. Zâmbește.

— Drăgălașa mea, să știi că ți-am băgat asta în buzunarul șorțului, să nu o mai ia cățelul

„Asta" fiind pula. Doamna Deea nu vorbește cu „pulă" decât când e furioasă pe băieții de la pază sau pe vreuna dintre chelnerițe. Atunci le urează cu năduf: „Bată-vă Dumniezău cu pula lui lungă și grea!"

Nici Crêpe Suzette nu vorbea cu „pulă". Avea stil, nu ca noi, mârlanii. Mă rog, m-am plictisit de gândurile astea cu Crêpe Suzette, poate totuși o să mă fut cu veneroloaga în seara asta, o să fie inhibată și plictisitoare, iar eu o să îmi amintesc de toate defectele lui Crêpe Suzette. Da, sună a plan de acțiune.

Altă bătaie la ușă.

— Vă rugăm să semnați.

Flori. Iarăși flori. Cine o fi inventat regula asta: să ne declarăm politicos intenția de a fute pe cineva trimițându-i vagine vegetale?

— De la cine sunt, doamnă Deea?

— De la... „știi tu cine". Așa scrie pe cartonaș. „Cu drag, de la știi tu cine".

— Ce generos e „știi tu cine" ăsta!

De ce cred oamenii că-s extrem de originali și inventivi dacă își semnează misivele și cadourile cu „un anonim", „o anonimă", „știi tu cine", „top secret" și alte variații pe aceeași temă? Nu, nu știu cine! Și nu știu de ce cred ei că mă intrigă și mă fierb cu asta. Din punctul meu de vedere, gesturile fără autor sunt ca buletinele furate. Se declară nule.

Uite, Crêpe Suzette nu s-ar semna „știi tu cine”. Mă rog, în primul și în primul rând, nu mi-ar trimite flori. Din zgârcenie, desigur. Ar prefera să-și ia discuri pentru demachiere din banii ăia. Sau ciorapi de mătase.

Dar cunosc pe cineva care va fi în extaz dacă va primi un cadou de la „știi-tu-cine”. Şi poate ăsta va fi argumentul suprem pentru a-i mai amâna văicărelile cu o seară. Prevăd că o să petrecem următoarea oră analizând cine e misteriosul admirator. Rup bilețelul și fac rapid altul, din hârtie roz, cu un scris migălit îndelung, să fie diferit de al meu: „Pentru Syssy, de la știi tu cine”. Doamna Deea chițăie complice și mă mângâie pe cap.

— Bun. Ia să ascultăm un cântec vesel. Ceva cu „mare” și „soare”. Ce ziceți de „It’s Not Unusual”?

— Măi, mie îmi place mai mult o romanță bătrânească, de-a noastră, dar tu pune ce vrei.

***

— Foarte tare „știi-tu-cine” ăsta, zice Syssy, când apare mai târziu, fluturând dintr-un ziar, ca dintr-un uriaș evantai. Dar uite: Vaca Somptuoasă iar a dat un interviu în care se face că nu existăm, nesimțita. Hai să le ținem puțin sub uscătorul de păr, să se ofilească, și să fabricăm un bilețel în care știi-tu-cine i se adresează ei. Să fie un știi-tu-cine foarte pasional și amorezat. Așa o facem să sufere toată săptămâna viitoare dacă știi-tu-cine nu mai zice nimic.

— Şi dacă zice? întreabă Belinda.

— Aloou, păi știi-tu-cine, dacă zice, îmi zice mie, corect!? Mai lasă, fată, cratița, că uite, s-a dovedit științific că prostește.

— Ce subtilă ești, fată, de când n-ai parte de dânsa, intervine Estelle. Crezi că se prinde?

— Păi și dacă nu se prinde, ce? Măcar ai de ce râde când o vezi pe Vacă dându-se rotundă cu florile ei fleșcăite.

—„Fleșcăit” *is the new black,* honey, o imită Estelle pe Vacă.

7. “CRY ME A RIVER”

Statutul de pseudovedetă îți aduce o serie de avantaje și oferte la care nu te-ai aștepta. Mai ales dacă ești vedeta de carton a unui cuibușor de catifea numit Club Bizarre.

O spun pentru că, în timp ce îmi fac numărul introductiv, o remarc în public pe Gloria. Și știu că văcuța medicinistă va trebui să stea la coadă.

Sincer, dacă viața mea a avut vreodată vreo calitate, a fost asta: mi-am făcut griji inutile, de fiecare dată. Lucrurile s-au rezolvat întotdeauna de la sine, în cel mai neașteptat și mai natural mod cu putință. După cum spuneam: nu există drum corect. Există întotdeauna modul mai pervers de a rezolva o problemă. Iar dacă stai să te gândești puțin, modul și mai pervers.

Din prima clipă în care m-a agățat, Gloria m-a avertizat:

— Să nu mă cauți pe Internet, să nu mă suni, să nu apari pe neașteptate. Când voi avea chef de tine, o să apar eu. Dacă nu am apărut, înseamnă că nu am chef de tine.

Am izbucnit în râs. Oamenii care vin cu listă de termeni și condiții pentru ceva atât de volatil ca sexul fără obligații sunt de departe preferații mei.

— Păi bine, și dacă nu voi avea eu chef de tine, cum facem? am întrebat-o, privind-o candid.

Gloria a ridicat aproape imperceptibil din sprâncene. Clar; cheful interlocutorului se subînțelegea. Dar a simțit că putea ieși aiurea, de aceea a răspuns cu diplomație:

— Simplu. Te faci că nu mă vezi. Promit să nu mă bag în seamă aiurea.

Dar am mințit. Am căutat-o pe Internet pe Gloria, chiar în dimineața în care am ajuns acasă după acea primă noapte stranie. Voiam să înțeleg de ce nu e cazul să o caut. Sigur că dacă nu m-ar fi avertizat, aș fi omis cu totul chestia asta; nu mă chinuie curiozități invazive. Desigur, nu am găsit nimic. N-o chema Gloria.

Apoi, am reluat căutarea. De această dată am căutat „ședințe sado-maso". Nici o femeie simplă din popor nu își decorează garsoniera cu atâtea bice, cravașe, lanțuri, cătușe, unele agățate de tavan, pentru suspendarea partenerului de ocazie. Nu mă plâng, Doamne! Dimpotrivă, trebuie să recunosc că nimic nu se compară cu senzația de dulce plutire a sexului în aer. Partea proastă nu e că le avea; ci că nu le-a folosit deloc!

Şi iat-o pe Gloria mea! „Stăpâna ta Sado-Maso, Juno, te umilește și te biciuiește..." Diva îmbrăcată în piele de pe ecranul computerului era mascată. Dar după ce ai văzut o femeie goală, după ce i-ai atins linia gâtului, a spatelui, șoldurile, talia, genunchii, o recunoști de sub o mie de măști. De aceea mi se par stupide comediile bulevardiere și operetele unde nevasta își pune mască și se dă drept alta, iar soțul înghite gălușca. Sigur au fost scrise de autori care nu au cunoscut femei decât din auzite.

Probabil că o chema Juno în măsura în care o chema Gloria. În măsura în care pe mine mă cheamă Martin Luther King. Dar asta conta cel mai puțin. Important e că Gloria a reapărut peste vreo două săptămâni, m-a invitat din nou în garsoniera cu bice și cravașe și m-a sărutat ore în șir. Mda, o dominatrix sătulă de rolul pe care și l-a asumat în carieră. Mai are puțin și îmi scoate și carnețelul cu poezii de dragoste pe care speră să le publice într-o zi cu soare și să devină o Rabindranath Tagore femeie.

Şi acum, iat-o pe Gloria (Juno pentru prieteni) apărând ca un vis gothic cu piele albă și buze roșii

ca sângele. Aduce un trandafir roșu. Încă o persoană care dă un vagin vegetal pentru unul uman, îmi trece fugar prin minte, mai-mai să mă umfle râsul în timp ce cântam, și mă pregăteam să mă arunc în brațele Estellei. Apoi mă mustruluiesc singură: de ce nu mă pot concentra doar pe pitorescul înfățișării Gloriei, care arată de parcă ar fi nepoata lui Bela Lugosi și sora lui Brad Pitt din „Interviu cu un vampir", și trebuie să îmi tai singură elanul cu remarci golănești? Vrea să te fută, îți aduce o rozătă. Ce-i atât de ieșit din comun?

O mai privesc o dată pe văcuța medicinistă, care surâde autist, și decid: no fucking way. No fucking interest. No fucking!

Gloria mi se așază chiar sub nas, își aprinde un trabuc și suflă fumul printre buze spre mine. Oh, da, Juno, infestează-mă cu nicotina ta înmiresmată.

— Te-aș fute, îmi șoptește ea la ureche, în loc de salut, în pauză.

— Şi eu mă bucur să te revăd, Gloria, îi zâmbesc eu ceremonios.

Oare care o fi povestea Gloriei? mă întreb, în timp ce ea îmi lasă o ștampilă roșie pe gât, sfidându-mi scorțoșenia, exact cum mizasem că va face. La prima vedere, verișoara dușmănoasă a lui Buffy, vampirița cea bună la inimă. O fată finuță, care bate cu cravașa labagii fără sânge-n coaie pentru a-și plăti întreținerea, vorbește ca un birjar – desigur, deformație profesională! – și, colac peste pupăză, face din când în când amor diafan cu o artistă ratată care-și lipește mustață de două ori pe săptămână într-un club de neconcludenți sexual. Oare de ce mă tratează altfel? Din dragoste? Nu cred că e cazul. Din snobism? Nu sunt un personaj îndeajuns de monden. Din interes? E o presupunere ridicolă; nu m-a lăsat nici măcar să-mi plătesc propria consumație. Din curiozitate? Ştiu din experiență că simpla curiozitate trece după două, cel mult trei partide. Şi atunci?

Şi atunci, hai să nu ne batem capul degeaba. Sunt motivele ei, o privesc. Hai să condimentăm seara bându-i Bloody Mary de pe umerii goi, de parcă am fi personaje într-un vis pseudoerotic al Stepheniei Meyer.

O trag de păr spre mine. Nu prea tare, să nu o doară, dar cu pasiune. Dă capul pe spate, într-un aparent și înșelător abandon; și-l lasă pe umărul meu. Ridic paharul de Bloody Mary și îi torn câteva picături de lichid roșu în scobitura de la baza gâtului. Una dintre ele pornește la vale și se pierde în decolteu. Bram Stoker ar fi mândru de mine.

La o masă, văcuța medicinistă ne privește indignată. Aproape că plânge. Seamănă din nou cu Suzette. Așa, fata tatii, suferă cât poți! E o greșeală teribilă să semeni cu Suzette; greșelile grave se plătesc scump.

— „Cry me a river... c'mon, cry me a river", încep eu a doua parte a spectacolului. Paharul meu de Bloody Mary a rămas la Gloria. Își plimbă degetul pe buza lui, apoi îl înmoaie în băutură și își desenează o dâră roșie de la colțul gurii în jos. Drumul spre pierzanie.

8. “MEAN WOMAN BLUES”

Am o mare simpatie pentru oamenii care își pierd averile la poker și la ruletă. Îi înțeleg. Nu există un afrodisiac mai puternic decât riscul. Nu există senzație mai intensă decât aceea a clipelor de dinaintea deciziei hazardului. Iar satisfacția câștigului te face să te simți, timp de câteva clipe, Dumnezeu.

Mă uit peste umăr la Gloria, care se întinde peste mine, sărutându-mi coloana vertebrală. Îi simt sânii urcând și coborând pe curbura spatelui, împungându-mă strengărește cu sfârcurile.

E un moment dulce și senzual. Tot ce și-ar putea dori un om de la o noapte de dragoste. Dar eu nu sunt un om, sunt un jucător bolnav de poker. Micul demon al curiozității mă zgândăre mai aprig decât sfârcurile sânilor siliconați, ireal de rotunzi.

— Gloria, vrei să încercăm ceva nou în seara asta?

— Tot ce vrei tu, îmi șoptește în ureche.

— Uite, aș vrea să mă legi cu cătușele și să mă umilești, ce zici?

O simt; se încordează brusc. Apoi mă întreabă cu un calm nenatural:

— De ce? Ce rost are?

— Păi dacă tot ai tu colecția asta de instrumente de tortură, de ce să nu le folosim?

— Am făcut sex în case cu cactuși și nu am simțit nevoia să mă înțep cu ei în fund, șuieră.

E furioasă. Am atins un punct pe care trebuia să îl evit. Poate ar trebui să revin pe un teren stabil. Sau poate ar trebui să insist, să văd unde ajungem.

Mă frustrează teribil faptul că nu o pot privi în ochi. Mă ține imobilizată așa, cu fața în jos, lipită de pat. Acum îmi dau seama că femeia asta are forță fizică, nu glumă. Ar trebui să mă lupt cu ea, să mă pot ridica. Dacă aș ține neapărat să mă ridic.

— Ţie nu îți place să te joci? o întreb.

Îi simt degetele reci înfigându-mi-se printre șuvițele de păr. Mă înșfacă brutal.

— Să mă joc, da!

E o voce nouă, tăioasă ca o lamă.

— Dar pe chestiile astea eu cer bani. Nu-mi spune că nu m-ai căutat pe net.

— Nu, nu te-am căutat, răspund eu cu o voce cât mai neutră și mai convingătoare.

Mă trage și mai violent de păr.

— Minți.

Își desface picioarele, mă încalecă, apoi mă întoarce cu fața în sus. Machiajul i s-a întins pe pleoape și obraji, până la bărbie. Pare o căpetenie de trib boită în culorile războiului. E frumoasă, udă și înflăcărată.

— Nu, nu te-am căutat, repet eu cu toată siguranța pe care o storc din mine, așa cum storci pasta de dinți dintr-un tub gol.

— Şi atunci de ce îmi ceri chestia asta?

Degetele ei se încordează în jurul gâtului meu. Sper să nu mă sugrume. Deși n-aș băga mâna în foc pentru mine însămi, în clipa asta.

— Din curiozitate.

— Măi, a dracu' curiozitate! Începe ea să râdă. Clanc! simt metalul rece al unei cătușe în jurul încheieturii uneia dintre mâini. Ea mă mușcă de celălalt umăr.

— Ai nimerit unde trebuia. În noaptea asta, o să șterg podelele cu tine. Eu am vrut să-ți ofer latura mea bună...

— Iar eu o vreau pe cea rea, murmur eu. Strivește-mă ca pe un gândac de bucătărie.

Se ridică în șezut, călare pe mine. Coapsele ei îmi apasă talia; îmi sărută abdomenul cu alte buze, mai fierbinți. Mincinoasa! Face pe mironosița, dar adoră să domine. Acum îmi dau seama că fusesem parte a unui plan de autoiluzionare. O minciună de genul „Şi, noi, curvele, avem un suflet”.

Nu știu de unde a apărut în mâinile ei o cravașă. Mi-o plimbă pe gât, pe sâni, apoi jap! Îmi arde o lovitură usturătoare.

— Ai vrut să încerci marea cu degetul, nu? Nu te-ai gândit că degetul tău e prea mic pentru marea mea!

Mă apucă de o mână și, dintr-o smucitură, mă întoarce din nou cu fața în jos. Clanc! cealaltă mână a mea a devenit prizoniera tăbliei patului. Îi simt unghiile lungi cum îmi brăzdează spatele. Ăsta nu e neapărat un gest de dominație; l-a mai făcut și cu alte ocazii.

— Cred că nu ești o stăpână prea bună, mormăi eu. Pe ce îți dau bani fraierii ăia?

Jap! mă pomenesc cu o lovitură peste fese. Una adevărată.

— Taci, sclavă obraznică, sau dracu’ te ia!

Îmi trasează conturul feselor cu cravașa. Lent. Tulburător de lent. Mă topesc și simt că mă scurg încet în saltea. Şi chiar în clipa aceea îmi arde o lovitură scurtă și violentă, care îmi provoacă un spasm aproape orgasmic.

Şi simt din nou lentoarea cravașei. Încet, mi se strecoară printre coapse. Se freacă de ele ca o pisică în călduri. Urcă abia perceptibil, alintându-se de fiecare por, un milimetru pe minut sau cel puțin așa mi se pare. E frisonant; simt că se deschid guri de balaur în interiorul meu. Şi, deodată, jap! Durerea bruscă se încolăcește spiralat cu plăcerea și îmi umple ochii de lacrimi.

— Curvă ce ești, o aud pe Gloria. Curvă ieftină.

În acea clipă, aud din nou vocea pulifriciului de acum câteva seri și nu am ce face: amintirea

alungă senzația. Mă bușește râsul.

— Vai, Gloria, ce stăpână fără imaginație ești. Agresiunea verbală nu are impact asupra mea. Şi textele de genul ăsta mă fac să râd. Rămâi la violența fizică.

Se enervează, o simt. Mă lovește iar, dar de această dată nu mai e lovitura elegantă a unei dominatrix relaxate, ci un „plici" resentimentar al unui om care și-a ieșit din pepeni.

— Şi dacă îți spun că ești o târfă ordinară, o scursură a societății?

Izbucnesc în râs. Gata, a murit francul.

— Nu vei fi decât a o mie patru sute optzeci și șaptea persoană care îmi spune asta.

— Şi dacă îți spun că ești un jeg cu ochi?

— Îți voi spune că ai dreptate. Dar că asta nu mă umilește.

Începe să dea în mine cu sete, din răsputeri. Nu mai e nimic erotic în ceea ce face.

— Hai, Gloria, încetează. Așa bați și covoarele?

— Nu ai zis tu că vrei să încerci umilința? Ei, uite umilința! Uite cum e să fii legată și neajutorată, sclavo!

— Încetează, în morții mă-tii!

E vocea mea cea mai gravă, vocea cu care de obicei cânt arii din operete vesele, să distrez lumea. Gloria tresare și mă privește ca trezită dintr-un vis urât.

— Ştii ceva? îmi spune în timp ce îmi scoate cătușele. Sado-masochismul nu este pentru oameni ca tine. Iar eu nu vreau să te mai văd niciodată. Nu pot face BDSM cu tine. Nici sex, după o seară ca asta. Îmbrăcate și pleacă.

Da, constat acasă, sub duș, sunt plină de răni și vânătăi. O să dorm pe burtă săptămâna viitoare. Noroc că nu mi-a spart obiectul muncii. Şi anume, fața. Aș fi fost un Don Mucho Macho puțin cam prea macho pentru profilul clubului.

***

— Dumnezeule, ce s-a întâmplat cu tine?

Altă tentativă a Mirei, piarița manga, de a mă surprinde cu pantalonii-n vine. Femeia asta are un stil de a invada și de a inoportuna care mă face să-l compătimesc de acum pe boul care o s-o ia de nevastă sau pe proasta care, orbită de strălucirea banilor, o să cedeze insistențelor ei.

— Să știi că bătaia la ușă e în continuare un bun obicei, îi zic.

— Lasă asta! Ce e pe spatele tău?

— Nimic deosebit. Artă contemporană! Acum, te rog, ieși în pula mea afară și lasă-mă să mă costumez.

Mira clatină din cap și dă să continue, dar ușa se deschide larg și apare Estelle.

— Sunt pe moarte. Am cancer!

Dar când mă vede, vaietul îi îngheață pe buze. Apoi șoptește:

— Vai, dragă, pune și tu ceva pe tine, ești dizgrațioasă!

— Sugi pula, curvo! Vacii Somptuoase nu i-ai zice chestia asta, ipocrită penală!

— Nu e frumos să vorbiți așa despre artiști serioși, mârâie Mira la amândoi.

Apoi, izbucnește în hohote de râs.

***

— Da, Anton.

Îl recunosc după cum bate la ușă. Cu o politețe timidă, delicată, aproape nenaturală.

— Am auzit că bârfeau astea de la bucătărie că sunteți bătută toată.

— Iar ne vorbim la plural?

— Nu vă supărați... ăsta, nu te supăra.

Are în mână un buchet de urzici.

— *Astea* mi le punea mama pe rană, când eram puradel mic și ne mai tăiam în cuțite, una-alta...

— Nu mai spune! Unde ai găsit tu urzici?

— În grădina unui bloc din zonă. Dumneavoastră... Tu ai și spirt, nu?

— Măi, Antoane! Masochismul a fost doar un experiment, OK? Nu e ca și cum aș căuta chinul cu tot dinadinsul.

Dar îmi ridic tricoul și mă întind cu fața în jos. Şi strâng din ochi, în timp ce el strivește plantele printre degete și mi le întinde pe spate. Şi suflă din vârful buzelor lui roșii, pline, să nu mă doară.

9. “SHE WORKS HARD FOR THE MONEY”

— „Schimbați-l pe labagiul ăla penal, cu voce de tutungiu și poante de căcat! E un expirat fără haz!” citește Alfonsinho-patronul de pe *smartphone*, râzând în hohote. Asta are o fixație bine înfiptă în tine, mânca-ți-aș!

— O, da! Câte mail-uri ți-a trimis azi?

— Opt. Până acum. Ieri mi-a trimis douăspe.

— Hmmm... Unde-i statutul inatacabil al donjuanilor de altădată? oftez eu. S-a dus pe pulă odată cu apariția emisiunilor TV de căutat talente, când s-a prins tot prostul că nu e mare brânză să fii și tu Ron Jeremy, dacă filmezi din unghiul optim.

— Da, bine, spune-mi ceva nou. Partea frumoasă e că nici măcar nu te cunoaște mai pe de-aproape. Scrie despre tine ca despre un „labagiu”. Nici prin minte nu-i trece să pună problema la feminin. M-am uitat peste tot: ești bou expirat, ratat bătrân, loser obosit, bulangiu cu pula mică și buboasă, boșorog fumat, bunicuț impotent, tot ce vrei tu.

— Hihi, exact lucrurile pe care îmi place să le aud despre mine. Mai spune-mi din astea, chicotesc eu.

— Mă, și eu te uram înainte să te cunosc, mărturisește Alfonsinho, sincer și suav, așa cum îi stă bine unui nemernic autentic.

— Oh, ce tare, hai să ne plictisim reciproc cu jurăminte de-astea de ură eternă, dau eu ochii peste cap.

— Aha, deci era reciproc, se alintă Alfonsinho.

— Dezgropăm moaște în seara asta, sau o lăsăm pe altă dată? Spune-mi din timp, să caut și eu lopata.

Şi ne privim lung, sfidător. Apoi începem să râdem ca nebunii. Fără acest test, al marilor mui, nici o relație între doi oameni nu poate fi numită adevărată.

— Băi, se oprește Alfonsinho și devine serios. Puletele ăsta îmi trimite zilnic câte opt-zece mail-uri în care descrie cu amănunte cât de tare te urăște și ce ți-ar face. Nu e de râs. Sigur nu e vreuna dintre pizdele acelea de ambe sexe cu care îți amestecai tu secrețiile așa, la întâmplare?

— Tot ce se poate. Deși nu cred să existe cineva în tot orașul ăsta care să creadă pe bune că sunt bărbat.

— Mi-a povestit Mira că, acum două-trei zile, erai toată plină de vânătăi și răni. Se întâmplă ceva și nu știu?

Of, imbecila, oftez eu în gând. Cu câtă plăcere i-aș plimba un fier de călcat încins peste botul ăla clevetitor. Şi nici măcar n-aș cere bani pentru chestia asta.

— N-are legătură, bâigui eu într-o doară, în timp ce mă întreb dacă nu cumva șirul de mail-uri pline de injurii sunt răzbunarea Gloriei.

— De unde știi?

— Că... vânătăile provin dintr-un experiment sexual și atât.

Alf se ridică brusc în picioare și mă privește furios:

— Ce pana mea experiment sexual!? Fă tu pe nepăsătoarea cu cine vrei, dar nu cu mine. Vorbesc serios; nu vreau să ți se întâmple ceva. Şi nu pentru că mă fute grija aiurea vizavi de tine, că știu ce gândești acum.

— Ce gândesc acum?

— Nu mă interesează ce gândești acum! Ia-o așa: din punctul meu de vedere, tu ești o investiție. Eu țin spelunca asta jegoasă pentru că ies bani. De

ce ies bani? Pentru că a apărut moda asta printre băşinoşi figuranţi şi retarzi, care n-au citit o carte de când i-au ouat mamele lor şi care au rămas cu impresia că YMCA era o chestie sexy şi ironică, să vină aici, să vadă show-ul vostru, să ia o pastilă şi să se încarce de energie sexuală, să prindă un pic de curaj să agaţe şi ei ceva. Pe pupezele astea şase, cu cioara şapte, le înlocuiesc uşor. Sunt bune, dar nu indispensabile. Pe când tu... Fără tine nu se poate. Dacă-ţi sparge cineva mufa sau îşi plimbă vreun briceag prin tine, s-a terminat. Iar eu pierd o sursă de venit importantă şi nu vreau asta. Acum pricepi?

— Ştiam de mai înainte că despre asta e vorba, dar ce căcat propui să fac? Să stau acasă, să beau ceaiuri de muşeţel şi să vin cu moduri creative de a-ţi apăra ţie investiţia?

— Ar fi o idee, rânjeşte Alfonsinho.

— Să mori tu! Şi să fac curat prin club n-ar fi o idee?

— Ba da, şi asta. Dar am eu una mai bună: îţi dau o gorilă, să te păzească.

Izbucnesc în râs. Îmi şi imaginez o aventură toridă cu minim trei parteneri. Sex sălbatic, răvăşit, de nu mai ştii a cui e mâna care ţi se încleştează peste sân sau ale cui sunt buzele care-ţi alintă coapsa. Şi, de strajă, gorila lui Alfonsinho, ţeapănă şi imperturbabilă, ţinând lumânarea. Una episcopală, neapărat.

— Nu, Alf. Nu e cazul. Insist; faza cu bătaia a fost o tentativă sado-masochistă liber consimţită. Am vrut să văd dacă mi se potriveşte BDSM sau nu. Şi nu, nu-s bună nici de stăpână, nici de sclavă, deci nu se mai repetă. Iar mail-urile astea furibunde sunt spumele unui onanist oarecare, cu nişte testicule butaforice din burete. Un tip care-şi doreşte cu adevărat să bage drujba-n tine acţionează, nu îşi exersează viteza tastării. Unul care stă să piardă vremea pseudo-liric, cu „vocea aia de străfund de bute, care îmi impregnează

auzul cu silă”, nu are de gând să facă nimic. Iar dacă vrei neapărat să ai un martor al prostiilor pe care le fac eu noaptea – pana mea, cred că e mai simplu să pui întrebări. Sunt gata să-ți povestesc tot ce vrei să auzi.

— Ce gâscă proastă ești, se răstește Alfonsinho la mine. Nu mă interesează ce faci tu nopțile și nici cu ce distrugi. Dacă asta te face să te simți bine cu tine, dă-i bice!

— Îi dau, îi dau, flutur eu din gene. Ne-am mai liniștit!?

Se tolănește pe un fotoliu.

— Băi, fatăăă...

— Da.

— Ies și eu cu Carlo într-un club, în seara asta, să băgăm niște X și să ne spargem. Vrei și tu?

— Club sau X?

— Amândouă, logic.

— Carlo ăsta e un alt tip de la agenția aia de așazise modele sub 18 ani, care vă dă cărniță proaspătă vouă, ăstora cu bani? Eu aș zice să te potolești, că o dată se sparge vreun pulifrici pe la vreun tabloid și deodată te trezești făcut poster. Şi nu neapărat într-un mod care să-ți placă.

— Nu, stai tu liniștită, că nu mă bag la de-astea.

— Şi puștiul de săptămâna-trecută, unul blonduț de undeva din Neamț?

— Mmm... mă rog, a fost o excepție. Dar Carlo nu e așa. E un maseur profesionist, proaspăt venit din Italia!

— OK. Şi ce să caut eu cu tine și cu un maseur profesionist, proaspăt venit din Italia?

— Ești înfiorătoare, pufnește Alfonsinho. Nu e ca și cum am pleca toți trei în deșertul Sahara, noi să ne futem și tu să te uiți. Mergem într-un loc cu lume, să ne distrăm.

— Cum să nu!? Şi tu să mă ții sub monitorizare.

— Aoleuu! Tu ești mai paranoică decât mine, fatăăă. Iar asta e deja performanță. Cu diferența că io-s paranoic față de chestii periculoase, pe când tu ești paranoică față de dragostea oamenilor. Asta e un lucru nașpa.

Şi tăcem amândoi. Îi citesc în priviri un univers de reproș mut. Exact ceea ce urăsc să văd.

— În regulă. Prefer să-mi dea cineva brânci de pe bloc, decât să stea să mă urmărească peste tot, ca o curcă, și să-i citesc în ochi că dă faliment fără mine.

Brusc, Alfonsinho începe să râdă în hohote. Mă uit surprinsă la el.

— Iar mi-a dat ăla mail că ești un pârțar neamuzant și netalentat, și că îmi trimite un prieten care are voce, nu ca tine.

— Zi-i să-l trimită. Ne mai hlizim și noi.

— Gata, fug, mă așteaptă Carlo. Te rog io mult, vezi în pana mea ce faci și cu cine.

— Şi un X nu-mi dai?

— Nț! X vine la pachet cu noi. Nu ești cu noi, nu pui boticul pe X-ul nostru.

Stau în biroul gol al lui Alfonsinho și-mi aprind o țigară. Încep să urmăresc peștii viu colorați din acvariul uriaș, de neam prost, care ocupă jumătate de perete. Unul dintre ei se oprește în dreptul meu și mă fixează insistent cu un ochi. Îi plimb un deget de-a lungul corpului auriu, zvelt. Hap, sare el cu gura spre peretele de sticlă al acvariului. Ţeapă, fraiere! Faptul că-s vizibilă nu înseamnă că-s ușor de atins.

***

— De unde ai învățat să imiți atât de bine femeile, Antoane? îl întreb și-i întind o cană de ceai, pe care o însoțesc cu un *joint.*

Ieșisem din biroul lui Alfonsinho și mă ciocnisem de țigănușul suav cu gene lungi, care

mătura de zor coridoarele, ca orice țigănuș care mima munca. N-am putut rezista impulsului; l-am invitat la mine, să povestim. Simțeam, într-un mod nedefinit, că puștiul ăsta neglijat de toată lumea are ceva misterios, dar extrem de special; poate din cauza asta mă încerca nevoia să compensez cumva tot ce i se refuza pe nedrept.

— Mmm. Mă uitam după ele, să văd cum face să zăpăcească mințile bărbaților. Simțeam de când eram puradel atâtica că asta vreau să fac. Să fac bărbații să se uite după mine, să mă placă, să vrea să mă pipăie și să pună mâna pe mine.

— Asta a fost tot?

— Păi, acasă mi-era rușine de oameni. Uneori, așa, în panaramă, mai trăgeam peste mine rochii și fuste de la femei, dar lumea începuse să se uite cam strâmb. Tata voia să mă însoare, să-mi iasă prostiile din cap. Am fugit. M-am dus să lucrez în Spania. Am mințit că mă duc să muncesc în construcții. „Pe cine minți tu, mă, boschetare?”, mi-a urlat taică-miu. „Așa subțirel cum ești tu, în construcții? Te duci la ciordeală și la futut!” „Mă duc la construcții, să mor io în sânge!” „Bine, bă, tu să fii sănătos. Poate va fi bine de tine acolo”, a lăsat-o taică-miu așa cum a căzut.

— Și în Spania?

— În Spania, erau o grămadă de tipi care se îmbrăcau în haine de gagici și trăiau ca prințesele. Asta am făcut și eu. Am ieșit la produs și am câștigat al dracu’ de mulți bani. Foarte, foarte mulți. Dar, cumva, nu mă simțeam io foarte bine cu asta. Îmi plăcea sexul, îmi plăceau și banii, aveam destui să închiriez o garsonieră mișto unde chiar puteam cere bani de lux, ca fetele fine, dar... Eu cântam și dansam bine de când eram puradel atâtica. Am învățat să cânt ca o fată, să dansez ca o fată, singur de pe Youtube. Şi, după ce am făcut asta în câteva cluburi, m-a nimerit o razie de gabori că n-aveam acte și m-a trimis pachet acasă. Şi uite-mă.

Apoi, devine serios:

— Auziți..., scuză-mă, auzi..., crezi că Dumnezeu mă ține departe de spectacole ca să mă pedepsească pentru că m-am curvăsărit pe bani?

— Păi și atunci, după logica asta, pe mine unde ar trebui să mă țină? În beciul Casei Poporului?

— Tu nu te-ai curvăsărit pe bani, mă privește Anton cu ochii lui mari, negri, cu privirea luminată lăuntric d*e joint.* Dacă n-ai făcut-o pe bani, ești fată cuminte.

Încep să râd isteric. Genul ăla de râs copios, de după mai multe cuie aprinse unul de la celălalt. Am auzit de la sute de oameni că-s o curvă nerușinată, că-i tratez ca pe jucării, că-i abuzez și-i las, că nu vreau să-i cunosc. Dar nimeni nu m-a jignit încă făcându-mă „fată cuminte”. Nu prea știu cum să reacționez la chestia asta. Ba știu.

— Ba da, o dată am făcut-o și eu pe bani.

— Cum așa?

— Eram studentă la Conservator. Ştiu, n-o să-ți vină să crezi, într-o viață anterioară m-am pregătit și eu să ajung cântăreață de operă.

Mă privește lung și izbucnește în hohote de râs.

— Nu râde, mă, eu vorbesc serios. Şi duceam viață sărăcăcioasă, de copil de cartier. Visam obsesiv la un lucru: să am într-o zi o mie de dolari – pe atunci, dolarul era cel mai tare, nu exista euro – și să-i cheltuiesc într-o singură zi. Vis cretin de copil sărac, care s-a mulțumit toată copilăria cu câte o singură acadea, că n-a avut niciodată bani de a doua.

— Haha, trăi-v-ar..., scuzați, trăi-ți-ar, eu n-am avut bani nici de prima, niciodată, chicotește Anton, iar eu îmi dau seama cu mare uimire cât de agreabilă e compania copilului ăstuia ignorat de toți.

— Ştii cum e. Fiecare visează în funcție de chestiile pe care nu poate pune mâna, zic eu. Şi,

într-o seară, de ziua unei colege, m-am dus, împreună cu fetele, întrun club de fițe. Acolo mi s-a întâmplat. A venit un chelner cu o băutură cu pai și mi-a arătat masa unui gras: „Domnul vă invită la masa lui”. Şi, poate pentru că eram puțin cam prea amețită, m-am dus. Grasul m-a întrebat foarte sec, într-o engleză de baltă, cât mă costă să mi-o tragă. Iar eu mi-am amintit de visul meu cu mia de dolari.

Şi roșesc. De la *joint,* mai mult ca sigur.

— Nebunooo, i-ai cerut o mie de dolari!

— Nu doar asta. I-am cerut să mă aștepte afară, până mimez eu că mi-e rău și vreau să plec cu taxiul, să nu se prindă fetele. Apoi ne-am dus în camera lui de hotel, mi-a dat mia de dolari înainte, să-mi arate că e băiat serios, m-a dezbrăcat și mi-a tras-o. A fost ciudat.

— Ce era așa de ciudat?

— Că, pur și simplu, simțeai că ești ca o pizdă de cauciuc din aia pe care o cumpără dubioșii din sex shopuri, să se frece de ele. Că ăia care te plătesc, te plătesc să te folosească. Nu e genul ăla de dorință reciprocă, flirtul care se naște și care face aerul să vibreze; e futut din ăla sec și nasol din filme porno. A fost singura ocazie în care a trebuit să folosesc lubrifiant.

— Mie îmi place așa, zice Anton. Mă excită să fiu folosit și futut ca-n filme porno. Cu cât mai mult lubrifiant!

— Serios?

Se uită foarte inocent la mine cu ochii lui mari și negri.

— Da. Îmi place să mă țină unu de cap și să-mi bage apăsat și ritmic pula în gură, de parcă n-ar fi cap de om, ci o gaură oarecare nimerită-n drum. Mă face să mă excit. Îmi place să mi-o apese adânc în gât, aproape să mă sufoce. Îmi place să mă fută în cur foarte violent, să mă doară. Îmi plac tipii agresivi și duri. De aceea eram o curvă atât de

bună și de căutată. Dacă nu-ți plac toate astea, e mai bine să rămâi la sex de-ăsta liber...

— Liber-profesionist, murmur eu, amețită d*e. joint* și de erotismul intens care venea valuri-valuri dinspre Anton. Freelancing.

— Da, frilensin d-ăla, de care ziceți. Nu știam că așa i se spune în engleză.

Chiar în clipa în care pipăiam prin fundul poșetei, să găsesc șervețele cu care să-mi șterg lacrimile de râs care îmi întinseseră tot fardul, a început să-mi sune mobilul.

— Da, Syssy, nu, nu ieși din trupă.

Mi-a răspuns cu un suspin interminabil, urmat de un oftat îndelung, de om pe care îl apasă toate grijile pământului.

— Iar ți-a frânt un porc inima sensibilă?

— Fată, de ce nu mă iubește nimeni?

— Pentru că sexul e un joc inegal. De fiecare dată, cel care conduce e cel care mimează mai convingător detașarea. Iar tu te străduiești prea mult.

Alte suspine.

— Dar eu nu vreau sex, am sex la discreție. Eu vreau dragoste. Uite, chiar în seara asta am vorbit pe gaydar cu unu', îmi spune că vine la mine să o facem. Fată, zic, eu nu vreau să o facem, eu vreau să ieșim în oraș, la o terasă, să ne uităm unul în ochii celuilalt. Nici vorbă, face. Pe tine te știe lumea că ești celebră ca travestită și eu nu vreau să par poponar prin asociație.

— Asta ți-au zis ultimii opt. Sau o fi tot ăla, cu opt nickuri diferite?

— Îi urăsc pe ipocriții ăștia, fată. Cică să nu pară poponari prin asociație, auzi! E vina mea dacă sunt atrași de același sex?

Deja nu mai suspină pe uscat, plânge de zguduie măsuța de cafea. Aud clinchet de ceșcuțe. Sau o fi un șirag de bile japoneze?

— Hai, calmează-te, îi zic. Dă-i în pula ta de proști. Nu-ți pune mintea cu ei.

— Pot să dorm și eu la tine în seara asta?

Mă uit la Anton, care rulează al nu știu câtelea *joint.* Cred că izul de marijuana se simte din intersecție, noroc că vecinii mei pensionari nu știu să-l identifice. Până acum m-au crezut că e piper indian.

— Vino, dar să știi că îl am deja aici pe Anton.

Liniște bruscă.

— Ce Anton, care Anton?

— Băiatul care a cântat și a dansat atât de bine la ultimul casting și pe care-l ține Alfonsinho la vase, pe principiul scroafei care ajunge în copac.

— Ţigănelul? Haide, fatăăă... Cum te bagi tu în cârd cu toate baragladinele!

— Eu te anunțam doar să știi cu cine dormi dacă vii încoace, nu-ți ceream părerea despre el. Nu mi se pare că ați interacționat îndeajuns încât să ai păreri.

— Ești complet nebună. Dar total dusă. De ce te împrietenești cu toți prostănacii, fată?

— Băiatul ăsta cântă și dansează mai bine decât noi șapte la un loc. Nu e vina lui că-l ține mârlanul ăla de Alf la bucătărie, iar eu îl văd așa cum e – un om talentat și cu potențial.

— Şi ce tragi pe piept? Tu nu fumezi de obicei. Pfaaa, ți-a adus și iarbă? Cum să vin eu să mă înhăitez cu toți borâții și să fumez chestii ilegale!?

— Cu taxiul, de exemplu.

— Bine, haaai. Hai să sun după un taxi.

Închide. Eu mă uit la Anton care, între timp, a început să privească visător tavanul.

— Crezi c-o poți suporta pe Syssy, în pasa ei antisocială?

— An ti... cum?

— Pentru Syssy, „socializarea” e ca sexul pentru oameni normali. Dacă ăla o scoate în oraș și eventual plătește și consumația, Syssy e fericită și satisfăcută. Dacă ăla o ia cu „nu vreau să te scot în

oraș", Syssy se poartă ca un om obișnuit rămas fără sex.

— Suntem nouă frați acasă, care mai de care dus cu sorcova. Eu eram ăla micu', care mânca toată bătaia. Suport pe oricine.

— Ce bine! Uite, e 11.37, eu la 12.00 am o întâlnire romantică. Mă gândeam să te las să-i ții tu tovărășie, să vă citiți horoscoapele, să vă ghiciți în cărți și să vă învățați una pe alta trucuri de agățat bărbați.

— Nu suntem femei, suntem doar poponari.

— Detalii, detalii.

Anton zâmbește și închide ochii.

— Horoscoape nu prea știu, dar m-a învățat mama să ghicesc norocul în cărți. De fapt, ăsta a fost primul meu *servici* în construcții: mergeam pe drumuri, în fuste de țigancă, și opream pe toată lumea: Hai să-ți ghicească fata norocul.

Caut în niște sertare și-i arunc pachetul în poală.

— Ţine cărămidoiul ăsta, eu am fugit.

— Păi și tu ce credeai, că n-am și eu? scoate el un alt pachet din buzunar.

***

De fapt, nu aveam nici o întâlnire romantică, pur și simplu n-aveam chef de văicăreală și „de ce nu mă iubește nimeni". M-am dus la Carmen, curva păguboasă. Alt personaj pe care nu aveam cum să nu-l iubesc. Mai ales că destinele ne erau atâât de înfiorător de similare. Carmen și cu mine am absolvit Artele Plastice și, respectiv, Conservatorul deodată. Eu m-am afundat cu mare glorie în mâzga barurilor, în timp ce Carmen, după ce a lucrat la o galerie de artă pe un salariu de mizerie, s-a apucat de prostituție de lux. Pe scurt, amândouă o sugem submediocru, dar ne mințim că, pe undeva, păstrăm făclia artelor înalte

pâlpâind în inimă. Şi amândouă bem whisky scump în timp ce facem lucrul ăsta.

De aceea îi și spun lui Carmen „curva păguboasă”. În loc să se bucure în tihnă de avantajele ratingului ei glorios de pe nimfomane.com, unde profilul ei, Adelyyna, are recomandări glorioase de la toți experții în escorte de lux, stă să-mi povestească mie cât de mult suferă că lucrările ei expuse sub nume real la o galerie cochetă nu au căutare printre snobi.

Asta face și acum, în timp ce stăm cuibărite pe patul imperial din garsoniera ei centrală, confort I, unde, în mod normal, adepții sexului pe bani marchează bani grei pentru două finalizări garantate pe oră. Garsoniera are o bucătărie drăguță, unde mâna omului n-a pus niciodată piciorul, decât pentru cafele și aruncat sacii de gunoi plini de cutii goale de pizza și salate livrate de *home deliveries.* În schimb, minibarul e dotat, de ai zice că se pregătește să câștige un concurs de barmani. Şi, da, whisky-ul vine în cele mai rafinate sortimente. Mă avertizează că are client într-o oră.

— Auzi..., îmi vine mie o idee bolnavă. Dar dacă...

— Dacă ce?

— Sună-l și întreabă-l dacă vrea cu două.

— Nu!

— De ceee?

— Unu: nu-mi împart clienții de lux cu tine. *No offense,* dar noutatea fură ochii tipilor. Şi două: tu nu știi să te vinzi și mi-ai strica piața.

— De unde știi că nu știu?

— Pentru că nu o faci.

— Pffahaha, și dacă un om nu face un lucru, e pentru că nu poate, sau pentru că nu ține neapărat?

— OK, bun, să zicem că știi, dar vreau eu să te țin departe de patul meu. E mai bine să rămânem prietene. Să vorbim despre pictură.

Stau și mă minunez. O fi în mod real faptul că-și apără clientul de mine? Sau e o antiteză

bizară din mintea ei, ceva de genul: nu ai voie să faci sex și să vorbești despre pictură cu unul și același om? Sau o fi compartimentarea asta atât de strictă între cele două vieți pe care le duce?

— Zăpăcito, te-ai gândit vreodată să pui un topic pe nimfomane.com, la thread-ul tău: „Vă invit la prima mea expoziție de pictură? “

— Nu e prima.

— Ar fi prima pe care ai semna-o ca acolo. „Adelyyna”.

— Nu!

— „Pictorița nimfomană”. Ce drum poate fi mai lin spre celebritate? o privesc eu pe Carmen, curva păguboasă, peste buza paharului de whisky.

— Nu vreau genul ăsta de celebritate! strigă Carmen. Vreau să continui să sper că, într-o zi, un vizitator oarecare al unei galerii va remarca un tablou al meu și-l va cumpăra pe bani frumoși, iar asta mă va face să renunț la domni generoși. E singurul mod prin care pot funcționa lucrurile.

— E ca și cum eu aș poza în călugăriță, în timp ce cânt în Club Bizarre, apoi aș face ce fac eu de obicei, dar numai de la poartă încolo. Ce rost are? De ce să nu-ți asumi *tot* ce ești și ce faci?

— Ești proastă! Foarte, foarte proastă!

Carmen își dă pe gât tot conținutul paharului de whisky.

— În regulă, dar te rog să nu dai cu biciul. Am deja spatele marcat de altă divă.

— Ce vorbești?

Îmi scot tricoul și-i arăt toate urmele – parțial cicatrizate – ale experimentului meu BDSM nereușit – sau, poate, excesiv de reușit, în funcție de unghiul din care privim problema. Carmen amuțește. Apoi, brusc, începe să râdă.

— Cine ți-a făcut asta?

— O fană. Pe mine, fanii nu mă mai gratulează cu flori, ci cu bătaie. Asta e noua fiță în materie de cadouri pentru cântăreața preferată.

— Ţț! Ce glume proaste ai. Nu e de râs cu fazele astea, zice ea. Am mai auzit de curve nebune care și-au omorât clienții.

— Sau de clienți nebuni care și-au omorât curvele. OK, să trecem peste riscurile meseriei. Spune-mi de ce sunt proastă, respectiv foarte, foarte proastă.

— Unu: că îți imaginai că te-aș fi prezentat unui client de lux, mai ales în halul ăsta, când tu ești plină de răni și vânătăi pe spate. Şi două: pentru că tu nu înțelegi cum funcționează opinia publică. Dacă ieși în față ca o prostituată care pictează, câți crezi că-ți vor examina în mod serios tablourile?

— Măi, un tablou nu e o carte, să solicite timp îndelungat de receptare. Nu e film, să-ți mănânce două ore din viață. Îl poți încasa pe tot dintr-o privire.

— Pisicuță, tu nu crezi că ai fi fost evaluată într-un mod mult mai rafinat dacă nu te înhăitai cu toată gheimea țării și nu făceai un show atât de accesibil?

— Ba, probabil că da. Dar... Ar fi fost neproductiv financiar și foarte plictisitor. Nu vreau să mă aliniez eu la reguli; vreau să oblig regulile să se alinieze la mine. Şi cred că, oarecum, mi-am creat potecă printre ele.

— Nu, frate, nu mă convingi cu jocurile tale de cuvinte, se scutură Carmen. Nu-mi murdăresc pictura cu tot ce trece prin vaginul meu; ar fi infect, incorect și jenant. Lasă să fie Adelyyna cea expertă în sex oral și lasă să fie Carmen pictorița care-și caută drumul în artă. Hai să nu le amestecăm.

Se uită la ceas.

— Trebuie să pleci, într-un sfert de oră vine clientul. Nu vreau să vă întâlniți din greșeală pe scări sau la lift.

— Voi și medicii, cu secretul vostru profesional. Jurământul lui Harfocrate.

— Hai, pa! mă îmbracă în haină și îmi pune poșeta în brațe. Treci mâine să bem cafeaua de dimineață, dacă vrei.

— Fatăăă, noi artiștii nu ne trezim de dimineață, că nu avem de alinat erecții matinale. Poate cafeaua de după prânz, dacă încapi printre oameni de afaceri care-și petrec pauza de masă cu tine. Apropo, dacă te întâlnești cu vreunul din ăștia la expoziție, ce te faci.

— „Mă confundați, domnule. O fi o simplă asemănare fizică. Nu știți că, astăzi, fiecare artistă are sosie porno? Credeți că e o simplă întâmplare?”

— Îmi și imaginez un titlu de film de acțiune. *Atacul Sosiilor Porno. Î*n care tu, Carmen, ești o pictoriță finuță și te întreții din arta ta, iar, într-o bună zi, căminul îți e invadat de sosia ta porno, monstrul Adelyyna.

Virgil are de dus niște oameni până în celălalt colț al orașului și mă roagă să-l aștept. Mai stau puțin pe banca din fața blocului. Într-adevăr, în zece minute, un Ford Focus parchează la o distanță de câteva zeci de metri, iar din el coboară... un tip oarecare. Un gogu. Un purtător de blugi și jachetă normală, gri. Probabil, un postac expert de pe nimfomane.com, unul care i-o fi dat calificative maxime Adelyynei și i-o fi descris cu lux de amănunte prestația, recomandând-o cu căldură confraților săi amatori de cărniță remunerabilă. Trece pe lângă mine, aruncându-mi o privire fugară, laterală, și intră în bloc.

— Unde să fie? mă întreabă Virgil, după ce mă preia, peste alte zece minute.

— La un supermarket, apoi acasă.

— Credeam că tu nu mănânci niciodată acasă, mă tachinează, după ce-mi dă radioul destul de tare, încât să cânt din toți plămânii „She works hard for the money”.

O avem și noi în repertoriu pe asta, chiar dacă munca pe care o insinuează dansul Dudettelor

seamănă mai mult cu activitățile pe care probabil că le prestează Carmen, curva păguboasă, la ora asta.

— Stai așa, mă întind eu de pe bancheta din spate să-i dau sonorul mai încet. Am să-ți fac o confesiune. Că nu doar popii, doctorii și curvele trebuie să asculte demențele pacientului, ci și rotitorii de volan pe bani.

— Ia spune, zâmbește Virgil. Ar trebui să mă supăr că mă compari cu un popă, dar faptul că mă compari cu o curvă îmi unge baierele sufletului.

— OK, mă bucur că te-am uns măcar acolo.

— Nuuu, oftează melodramatic. Iar mă hărțuiești sexual! Mai bine zi-i cu confesiunea.

— Ziceam data trecută că nu mă preocupă niciodată ce mănâncă oamenii din jur. Uite că acum mă preocupă. Mă transform în Mutter Courage. Am doi copilași flămânzi acasă.

— Vaaai. Iar tu ai avut inimă să-i lași singuri acasă și să te duci la futut? E clar, ești irecuperabilă.

— Dar de unde știi că m-am dus la futut?

— Păi tu crezi că eu nu știu unde locuiește Adelyyna? Taximetristul care nu citește nimfomane.com e mort, păpușă.

— Şi de unde știi că am fost la Adelyyna și nu la pictorița Carmen Coșanu?

— Asta cine e? N-am auzit de ea în viața mea.

Mă pufnește râsul.

— Nu de parcă ai fi auzit tu de vreun pictor vreodată, în afară de imitația de Grigorescu luată de bunică-ta de la talcioc.

— Corect. Şi avem și o copie după Anemonele dracu' știe cui. Şi Răpirea din serai, dar aia cred că e cusută, sau așa ceva.

— OK. Carmen Coșanu asta e vecina de vizavi a Adelyynei.

— După ce nume de fomistă are, sigur se fute mai ieftin, trage Virgil concluzia.

10. “LOVE LETTERS IN THE SAND”

„Dragă Dona Juana,

Îmi cer scuze că îți spun așa, dar nu îți știu numele real, și nici unul dintre angajații Clubului Bizarre nu este dispus să mărturisească, sau măcar să vândă vreo informație reală legată de tine. De aceea mă voi răzbuna. Nici eu nu voi dezvălui vreo informație reală legată de mine. “

Alt știi-tu-cine, oftez eu, adulmecând plicul alb care găzduise până nu demult foaia bleu, scrisă de mână, ca pe vremea bunicii. Un scris mărunt și aplecat spre dreapta, cu înfloriturи de modă veche. Un știi-tu-cine vintage, pufnesc eu în râs. Dacă face sex ca în filmele porno vintage, e binevenit! Ridic cutia de Red Bull în sănătatea lui/ei. Inițial, aș fi zis că e un scris de femeie; dar sunt atâția bărbați care scriu fin, de parcă ar fauri bijuterii. Să nu ne precipităm.

„Ha-ha! Mi te imaginez dând din umeri și murmurând Dracu să vă ia de fraieri, credeți că dacă vă dați anonimi sunteți mai interesanți!

Îți imaginezi prost.

„Din păcate, făptura mea reală nu are nimic interesant şi mi-e lene să îmi dau aere în faţa ta, pretinzând că sunt ceea ce nu aş fi. Ştiu că ochii tăi negri, scrutători ca două lasere, ar vedea prin mine. De aceea, neavând nimic real de oferit, prefer să îţi pun la picioare împărăţia imaginaţiei mele. “

O, da, sex prin corespondență. Depărtarea este cel mai eficient prezervativ.

„Doar așa, pot să îți fiu și bărbat, și femeie. Sclav și stăpân. Așa, îți pot aduce la pat un mic-dejun fictiv, fără să mă tem de ironia tăioasă a zâmbetului tău, când vei descoperi că fac o cafea execrabilă. Cred că fiecare remarcă sarcastică a ta ar fi ca o lovitură de bici pentru mine. Iar clipa în care ai ieși pe ușă, căutând o nouă aventură, m-ar omorî. “

Aoleu, câtă limonadă! Mai există oameni care cred în povești nemuritoare de genul ăsta? Sau misiva e o farsă de-a Lindei Belinda, revanșa pentru toți feții-frumoși și ilenele cosânzene pe care i le-am trimis în cabină, cu misiunea expresă de a-l apuca de pulă?

„Parcă îți văd surâsul batjocoritor. Dulcegăriile te plictisesc, nu-i așa, Dona Juana? Preferi să îți povestesc cum te-aș fute, nu?”

Da, este o alternativă ceva mai interesantă, dau eu din umeri. Deși e greu de crezut că ai ceva nou să îmi spui în acest domeniu.

„Știi, Dona Juana, ținuta ta dreaptă, eleganța și mersul tău puțin masculin mă duc cu gândul la un baronet din Evul Mediu. Cred că dantelele și mătasea, pantalonii de catifea roșie și cămășile brodate ți-ar sta minunat. Iar dacă aș fi milionarul care nu sunt, primul meu cadou pentru tine ar fi un astfel de costum. Apoi te-aș invita pe vastul meu domeniu, să îl înnobilezi cu prezența ta. “

Ce să zic! M-ai chema la tine, te-ai da rotund cu tot ce ai, apoi te-ai aștepta să cad pe spate. Cu picioarele larg desfăcute. Ce scenariu erotic original! pufnesc eu și vreau să o strig pe Mira

piarița, să îl aducă pe bichonelul Van Gogh, să ne jucăm cu ghemotocul ăsta de hârtie bleu.

„Iar eu, din timiditate și fascinație, nici măcar nu m-aș arăta la față. Te-aș lăsa să te bucuri de tot acest lux, fără să îți tulbur relaxarea.

În timpul unei plimbări prin pădurea care îmi împrejmuiește castelul, ai remarca un biet idiot păzind niște gâște și dându-și singur cu un băț în cap. Acest biet idiot ți-ar stârni curiozitatea, poate chiar mila, și ai întreba pe cineva ce e cu el. Administratorul castelului ți-ar explica: acela este copilul celei mai sărmane familii din sat. Stăpânul îl lasă din compasiune să păzească gâștele; astfel le trimite alor lui câțiva galbeni de lună.

Te-ai apropia de bietul idiot, Dona Juana! Tu, cea elegantă, rafinată, doamna saloanelor? Bineînțeles că ai face-o; nimic din ceea ce este omenesc nu îți este străin. Şi poate că ai remarca faptul că natura, zgârcită în privința darurilor intelectuale, a fost mai mult decât generoasă din punct de vedere fizic. I-a dăruit sărmanului băiat un chip frumos, un trup suplu și puternic și nu a neglijat nici acel detaliu la care voi, doamnele, vă uitați pentru prima oară pe furiș, când credeți că nu vă vede nimeni. “

Parcă ziceam ceva mai devreme de vintage porn, zâmbesc.

„Şi îți dai seama pe loc că e păcat să lași toate aceste comori neexploatate. De aceea, profiți de o după-amiază fierbinte, când locuitorii satului sunt plecați la muncile câmpului, iar cei ai castelului își fac siesta și îl atragi pe bietul idiot spre o poiană mai ferită, pe care ți-ai ales-o special pentru a te asigura că nu trece nimeni pe acolo. L-ai atrage, spunând că ai ceva să-i arăți. Te-ar urma, nerăbdător. Te-ar devora din priviri, fără să îndrăznească să te atingă. Iar tu, superbă, ca o zeiță a plăcerilor cărnii, te-ai așeza pe un

butuc și ți-ai ridica pentru o clipă fusta, lăsându-l să-ți zărească fugar boticul roz al feminității.

Idiotul și-ar pierde complet mințile. S-ar năpusti asupra ta, nerăbdător să vadă, să atingă, să guste, să posede. În fond, asta era intenția cu care îl aduseseși. Și în timp ce el s-ar înfige în tine ca o albină înfometată de nectar, tu ai închide ochii, ți-ai mușca buzele, să nu țipi, iar, a doua zi, te-ai întoarce în cine știe ce salon al marelui oraș, fără să bănuiești că idiotul care păzea gâștele am fost, de fapt, eu.

Cu buze îmbibate de tine,

Un idiot. "

Izbucnesc în râs. O fantezie convențională, cu un final de comedie grosieră. Scris de femeie, imaginație de bărbat. Sau invers. „It's confusing these days", zice David Bowie. Iar eu sunt însăși confuzia; nu ar trebui să mă pună nimic în încurcătură.

Sun la poartă.

— Cine a adus plicul alb?

— Un curier. Am și iscălit de primire.

Mda, puteam să îmi imaginez, pufnesc eu. Și mă duc la Silvian și Carol, cele două Dudette gemene. Elevi în clasa a douăsprezecea, care economisesc cu grijă fiecare bănuț, pentru meditații și taxa de înscriere la Drept. Doi viitori avocați care își vor aminti cu jenă că, în tinerețe, se travesteau pe scena unui club. Sau poate vor fi suficient de liberi în gândire, încât să se gândească amuzați la asta.

— Aveți chef de un șeptic?

— Tu știi să joci șeptic? se uită ei nedumeriți la mine.

— Ce căcat vă imaginați, că eu nu am fost copil? Știu să joc leapșa, știu să sar șotron, da plouă afară și nu e o idee prea bună, și știu să joc șeptic.

Se privesc lung, apoi Carol – sau poate Silvian? – scoate cărțile de joc. Le mânuiește cu gesturi rapide și relaxate, de profesionist. Dacă nu intră la Drept, îi prevăd un viitor strălucit – și poate chiar mai bănos – într-un cazino. Fratele său Carol – sau Silvian? – aduce trei cutii de Cola de la automatul de pe hol. Așa, băieți. Hai să trăim în prezent. Chiar dacă prezentul nu e cine știe ce. Mai ales după o seară ca aceea de acum o săptămână, în care n-am făcut decât să oblojesc orgolii artistice rănite.

Acum, că încet-încet mi s-a cicatrizat și mie spatele, cred că pot să-mi reiau activitatea de seducătoare full-time. Săptămâna asta de abstinență a fost înfiorătoare. M-a obligat cumva să mă uit mai mult la oameni, să vorbesc mai mult cu ei, să mă las ceva mai mult pe mâna lor și, automat, să mă dezechilibrez și să mă droghez mai mult. Sexul e o variantă mai sigură – asigură un fel de distanță, atunci când e practicat între străini. E ca pescuitul, sau ca tenisul. Cei implicați au o activitate comună, iar asta îi ferește în mod agreabil de flagelul interacțiunii reale.

Ştiu ce fac în seara asta. Voi vâna cupluri. Preferabil un „el” și o „ea”, dar dacă nu-mi iese figura, mă mulțumesc și cu două „ele”. De obicei, cuplurile de „ele” nu sunt dispuse să se amestece cu intruși; ba dimpotrivă, s-au auzit diverse cazuri de lesbiene care au incendiat mașini, locuințe, au răpit subiecți și i-au torturat ani în șir pentru obrăznicia de a-i arunca o privire cu două sutimi de secundă prea lungă femeii iubite. E adevărat, ele înseși nu-și mai futeau iubitele de ani buni – singurul lucru care conta era să nu le fuți tu. Pe scurt, cel mai bine va fi să ochesc o pereche mixtă, pusă pe experimente.

Preferințe? Da. Fată neapărat frumoasă; foarte frumoasă dacă se poate. Subțirică și brunetă. Şi tip... ăăă, să zicem blond cu ochi verzi. Ca să

complic jocul. Şi scot un șapte cu care adun toată mâna de ași.

— Copii, am noroc la cărți în seara asta. Poate nu voi avea noroc în dragoste.

O prejudecată tâmpită, decid eu mai încolo, într-o cameră a unui apartament de lux închiriat sezonier, în timp ce mă sărut cu o franțuzoaică tunsă scurt, cu sâni mici și tari, genul băiețel, pe care îi explorez lent cu palmele, iar prietenul ei hipster – blond, cu ochii verzi! – stă în genunchi în fața mea și-mi desface fermoarul. Nu poate cu dinții, că merge cam greu la vale.

E incredibil cât de plăcută devine fiecare atingere după o perioadă de abstinență. Două degete care ți se plimbă lent pe gât te fac să te umezești violent; senzația unor buze care îți mângâie fugar sfârcul te face să țipi ca o virgină care experimentează senzația respectivă pentru prima oară; iar orgasmul de la primele penetrări e un lucru care te pune pe gânduri, de îndată ce îți recapeți, după vreo trei ore, firul logicii: oare ar trebui să mai ții ocazional câte o săptămână-două de pauză autoimpusă de sex? Oare din acest motiv au creștinii perioade de post?

Una peste alta: poți avea noroc în tot ce vrei tu, iar prezentul e un tort de șapte etaje, decorat cu multă frișcă.

11. “VIDEO KILLED THE RADIO STAR”

— Tu nu te-ai gândit niciodată cum ar fi să fii celebră?

De data asta, acceptasem să ies cu Alfonsinho și cu vreo doi puștani mult prea tineri și mult prea blonzi pentru ca relația – de orice natură ar fi fost ea – să pară veridică și dezinteresată. Nu de parcă eu m-aș fi amăgit că insistența lui de a mă scoate în oraș e 100% dezinteresată. O fi și chestia aia cu „hai să te țin sub aripa mea...” – dar n-aș crede. În fond, n-are atâta aripă încât să mă „acopere” pe deplin, dacă stăm să ne gândim în câte cercuri mă învârt eu. Acum, stăm într-un club învăluit într-o beznă parfumată și într-un dubstep infect, ne uităm la cei doi puștani care se chinuie să pară veseli și Alfonsinho îmi urlă în ureche întrebări despre glorie.

— Ba da, îi urlu eu înapoi. Toată lumea care face facultăți de fomistică o face pentru că visează la o armată de followed orbiți care vin să te bombardeze cu adorația lor.

— Hă?

— Căcat, mi se veștejește spiritul dacă mă pui să mă repet. Hai să tăcem și să lăsăm dubstep-ul să ne fărâmițeze creierii, fără milă și fără cruțare.

***

— Şi? Nu te-ai gândit niciodată cum ar fi să fii celebră?

De această dată, suntem în mașina cu șofer a lui Alfonsinho, iar cei doi puștani blonzi mă studiază cu ochi mari și pupile dilatate. Mă întreb dacă se uită la mine sau prin mine. Dacă mă văd așa cum sunt sau tocmai se miră de ce mi-au crescut garoafe în locul ochilor și capac de WC în locul gurii.

— Logic că am visat la o hoardă de adoratori încă din copilărie.

— Şi nu suferi că nu ești celebră?

— Dacă am parte de hoarda de adoratori din propoziție, dar fără să sufăr de dezavantajele celebrității, de ce să sufăr?

— Bine, mă, e adevărat. Vin o grămadă să se uite în gura ta, nu ducem niciodată lipsă de public. Dar mă gândeam că am putea avea parte de și mai mult public dacă am pune puțină lumină de reflector pe tine prin presă și așa mai departe.

Îl urmăresc cu groază sinceră. Oare ce l-o fi apucat?

— Băi, omule. De obicei, publicul unui act artistic se alege singur, iar eu sunt perfect satisfăcută cu hipsterii, drogații și minoritățile sexuale de toate tipurile care vin să se uite în gura mea. Hai să-i lăsăm așa, să nu perturbăm echilibrul divin.

— De ce? Tu oricum ești o ființă lipsită de prejudecăți. Ai putea face furori prin ziare și la televizor.

— Nu mă interesează să fac asta! Mi-e frică de grosolănia vulgului suburban. Ştiu – ăștia-s majoritatea; dar, te rog, lasă-mă-n minoritatea mea. Mă înjură destui și așa.

— Credeam că-ți place să fii înjurată, pisi.

— Există diverse tipuri de înjurături. Ăștia care mă înjură pe aici mă înjură de prea multă dragoste. Ăia mă vor măsura prin standardele minții lor pipernicite și mă vor înjura cu mitocănie goală și seacă. Brrr.

— Exagerezi.

— Poate. Dar prefer să fiu regină în Monaco, decât cerșetoare în Statele Unite, dacă înțelegi ce vreau să spun.

— Şi ce, nu poți fi și una, și alta?

***

— Ştii de fapt la ce mă gândeam?

Nu știu la ce se gândea Alfonsinho, dar eu nu am cum să nu râd când îl văd pe milionar fumând iarbă, pe aceeași canapea și în aceeași poziție în care se aflase cu o seară în urmă compatriotul său sărac și oropsit.

— La ce te gândeai? Că în loc să te duci să-i fuți pe blonzii ăia, pierzi timpul cu mine?

— Băi, îmbătrânesc. Nu mi se mai scoală decât la sex oral. Mi-au făcut deja două ture de muie în baie, în duet. Au muncit pe banii lor, lasă-i să doarmă.

— Evident. Numai somnul meu nu contează, rânjesc eu ironic.

— Vrei să plec? mă întreabă brusc cu acea notă de masculinitate ușor rănită, ușor revendicativă, cu care pun de obicei toți bărbații din univers această întrebare.

— Nu, nu, glumeam. Nu mi-e foarte clar ce tot vrei de la mine.

— Trebuie neapărat să vreau ceva? Poate, pur și simplu, mă bucur de compania ta și atât.

Mă umflă râsul.

— Lasă textele astea. Tu niciodată nu te bucuri de compania cuiva și atât. Spune ce vrei.

— Mă iei prea tare. Cred că nu te-aș putea fute nici dacă aș fi straight.

— Foarte bine. Nici eu pe tine și mi-ar fi fost puțin târșă să te refuz. Zi ce vrei.

Şi-mi zice. Are o prietenă, care cunoaște pe cineva de încredere, combinat cu altcineva care e rudă apropiată a cuiva care e cel mai bun prieten al impresarului unei vedete în decădere. Şi „ne

gândeam” – „noi”, toată această haită de intermediari – „cum ar fi să faceți voi o mică-mică înregistrare a unei partide de sex, să o azvârlim prin reviste de scandal”. Să vezi cât public ar veni să afle cum cânți!

— Nu cred. Lumea ar savura scandalul în sine, n-ar da o ceapă degerată pe cine sunt eu de fapt. Și în mod cert i-ar durea în bascheți de talentul meu muzical. Hai să fim realiști – sex-tapes însemnau ceva în anii 50 – 60 ai secolului trecut, când erau atât de rare. Acum, toată lumea are câte un sex tape. Care-s ultimele scandaluri sexuale pe care le ții minte de prin reviste?

— Ăăăă.

— Exact.

— Nu, stai așa, că știu. Doar că sunt puțin fumat.

— Nu, nu știi. Sex-tapes au farmec doar dacă eroina e deja star consacrat pe altă cale. Doar dacă ai sta cu sufletul la gură s-o filmezi făcând sex, schiind, mâncând o portocală în parc sau ajutând o babă să treacă strada. Dar nu e cazul meu. Hai să facem un sex tape mai încolo.

— Bine, nu e cazul tău, dar e cazul tipului despre care-ți vorbesc.

— Aha. Supporting role, carevasăzică. N-ați găsit o prostituată, să o închiriați cu ora?

***

— Chiar nu vrei să ai și tu la activ o relație de care să fii mândră?

— Ce știi tu despre ce am eu la activ sau despre ce am la pasiv?

E cinci dimineața. Toate rezervele mele de iarbă zac în scrumieră, arse și uscate. Nici eu, nici Alfonsinho nu mai suntem 100% coerenți, dimpotrivă, am dat-o deja într-o dulce toropeală. Dar, și așa, aduce din jumătate în jumătate de oră

vorba despre sex tape. Cu argumente din ce în ce mai lipsite de sens și de forță persuasivă. Apel la autoritate. Apel la recunoștința pe care ar fi trebuit să i-o port. Apel la toate apelurile precedente. Şi cu cât insistă, cu atât ideea mi se pare mai lamentabilă. Atât de lamentabilă încât...

— Bine, bă, ai câștigat. Hai s-o facem.

***

— Salut. Tu ești, din câte înțeleg, viitoarea mea parteneră de sex în lift.

— Da, eu.

Stăm pe o canapea plușată a bunului și bătrânului nostru Club Bizarre. Eu tocmai mă pregăteam să-mi înec ultimele urme ale nopții nedormite într-o cană imensă de cafea – expresso triplu, după cum ar defini-o barmanița. (Să fiu incoerentă, așa cum le stă bine tuturor ăstora rămași în urmă cu somnul, să precizez că și barmanița e o fostă Dudettă. O prințesă care a demisionat pentru un idiot gelos, și care, în două luni, s-a întors cu botul pe labe, la figurat, dar mai ales la propriu. Evident, Alf, ranchiunos ca toți deținătorii de putere, a primit-o înapoi, dar numai pe post de barman-ospătar – „să se învețe minte, curva dracului, să aprecieze oportunitățile, atunci când le are la bot grămadă"). Deci, eu mă legănam vag pe buza cănii mari de cafea, tatonând după echilibru și umezindu-mi buzele pe care le simțeam uscate ca șmirghelul – și aproape la fel de uscate precum îmi simțeam gâtul – când m-am simțit privită. „La dracu', încă o idioată bicurioasă, care nu știe să facă un cunilingus decent". Şi m-am uitat în sus. Un bărbat între două vârste, relativ banal. Tricou și blugi. Doamne, când am stat eu ultima oară de vorbă cu un bărbat în tricou și blugi – în afară de Virgil, taximetristul? Apoi, treptat, photoshopul imaginar din mintea mea a

reconstituit imaginea. Era... viitorul meu partener de sex-tape. Era omul care, spre deosebire de mine, chiar știa să cânte. Dar la ce îi folosea?

— Trebuia să ne vedem azi? Alfonsinho și surprizele lui..., bombăn eu.

— Nu, nu trebuia. Pur și simplu, am văzut că ai spectacol astăzi și am fost curios să te văd. Aăă, știu că e oarecum aiurea să ți se ceară...

— Ah, nu, nu te formaliza. E în regulă. Toți avem momente grele în viață, e perfect ok să le depășim cum putem, îi zâmbesc larg. Cafea? Suc?

— Apă plată. Şi mulțumiri pentru că simplifici lucrurile, râde. Mă așteptam la ceva mult mai stresant.

— De ce? ridic eu o sprânceană, privindu-l.

— Păi, rostul femeii e să facă sexul să pară o chestie foarte complicată și greu de obținut, ca să ne poată cere multe favoruri în schimbul lui.

— Interesant, mă amuz eu. Şi chestia asta să fie valabilă și pentru sexul mimat pentru glorie și faimă?

— Mai cu seamă pentru acela. În fond, nu e ca și cum ai face dragoste cu mine, ci cu întreaga opinie publică.

— Ce cuvinte mari, mă amuz. Sex cu opinia publică.

— Da. orice fată care filmează o partidă de sex cu un tip face sex, la nivel metafizic, cu toți privitorii acelei înregistrări. De aceea e pornografia atât de populară. Stăm, fumăm – a scos destul de repede cutiuța de iarbă și a rulat un cui sub privirile dezaprobatoare ale fostei noastre Dudette. O, nu, nu din nou marijuana, oftez în sinea mea. Se pare că universul complotează împotriva mea și vrea să mă transforme într-o junkie. Deja nici nu-i simt efectul. E ca și cum aș fi pufăit o țigară din gumă de mestecat, de pe vremea copilăriei.

— De ce ai venit? Te pasionează travestiul?

— Nu. Sunt un biet heterosexual expirat. Dar, dacă o să înceapă lumea să mă întrebe despre tine, va trebui să povestesc de unde ne știm. Şi ce faci tu.

— De ce să te complici? Poate că m-ai agățat la nimereală într-o noapte.

— E plictisitor să agăți la nimereală. Am nevoie de o formă oarecare de comunicare cu o femeie cu care voi fi asociat în următoarele câteva luni.

— Chiar că ești expirat, zâmbesc. Ştirile astea de tip „X și-a tras-o cu Y" expiră în 2-3 zile, dacă nu-s amândoi vedete.

Tresare.

— Nu mă consideri suficient de vedetă? Întreabă, și-i detectez în voce o umbră de tristețe despre care nu-mi dau seama dacă e reală sau o batjocură extrem de subtilă.

— O, Dumnezeule. Tu ești un zeu. Eu sunt nedemnă de tine, îi răspund cu aceeași undă de tristețe ambiguă.

Ia să se întrebe el acum dacă e vorba de o mărturisire sinceră sau de o bătaie de joc.

— De ce te desconsideri? mă mustră blând, aproape părintește. Sau te alinți? Te distrezi pe socoteala stângăciei cu care înghit găluști? Vezi tu... partea proastă a bătrâneții este că rămâi cu mintea de la 18 ani, dar se mai adaugă și niște riduri urâte.

— Mie ăia care rămân cu mintea de la 18 ani mi se par cei mai inteligenți. Mai gravă e treaba cu ăia care se mint că-s mai buni decât alții.

— Ah, da, oftează. Încerci să mă faci să mă simt bine cu mine.

— Deloc. Pur și simplu, făceam exerciții de constatare a evidentului, chicotesc.

***

— Dar tu cânți bine. Ai voce, carismă și farmec, îți joci personajul cu atâta drăgălășenie. Cred că m-aș putea transforma în homosexual pentru o seară, de dragul lui, îmi spune și mă ia în brațe spontan.

— O facem în seara asta? îl întrerup eu.

— P... poftim?

Îmi dă drumul pe loc și face câțiva pași în spate. Izbucnesc în râs, urmărindu-i expresia stupefiată.

— La filmare mă referam. Simulăm o partidă de sex în această seară?

— E atât de urgent?

— Tu știi cât e de urgent, eu sunt doar o biată verigă din lanțul slăbiciunilor, îl tachinez.

— Din păcate, cameramanul poate doar mâine.

— Şi, totuși, ai rămas aici.

Zâmbește timid.

— Mă gândeam că... poate ți-e și ție foame la ore târzii și îți plac și ție pachețelele de primăvară.

— Da, mi-e foame la ore târzii. Şi da, e ok să mănânc tot ce e comestibil, iar dacă e exotic, cu atât mai bine.

***

— În cinstea ta fie spus, practici stilul eclectic mai bine în viață, decât în muzică, remarc eu, așezată turcește pe haina lui de blugi.

— De ce crezi tu că ideea de mâncare chinezească nu se potrivește cu aceea de picnic în iarbă? ripostează el.

— Oare chinezii fac picnic? Întreb eu și mă întind pe spate, adulmecând mirosul ierbii. O insectă greu de definit îmi traversează fruntea și dispare într-un smoc de buruieni subțiri, încâlcite.

— Eu zic că țăranii de pe ogoarele de orez fac picnic de prânz fie că le convine, fie că nu, chiar

dacă-i dau alt nume, își dă el cu părerea și desface cutiile. Ţie, totuși, nu ți-e foame?

— Ăăă, sincer, nu, mărturisesc eu. S-au cam adunat excesul de iarbă și nopțile pierdute.

— Şi atunci, de ce ai venit? mă întreabă.

— Pentru că în timpul show-urilor acumulez teribil de multă tensiune sexuală. Iar tu...

Mă aplec spre el și-l sărut. Mă sărută picant-acrișor.

— Tu pari să ai nevoie de puțină adrenalină.

— Era vorba că simulăm, nu? protestează, mai mult de formă.

— Tu ești liber să simulezi ce vrei tu, chicotesc eu. Eu am lucruri mai bune de făcut.

Şi-l sărut cu foame, cu dorință, cu nevoia dăruirii. Se blochează pentru o clipă; apoi începe să-mi desfacă nasturii. Eu îmi scot cămașa peste cap, în timp ce el mă mușcă ușor de abdomen și-mi dă chilotul la o parte cu două degete lungi, de artist, dar suficient de groase pentru muncă fizică. Mai ales în mediu umed.

***

— Băi, ce film. Mi-a dat o erecție cât o piramidă, îmi spune Alfonsinho. Pare sută la sută real, să juri că faceți amorul cel mai năbădăios de pe raza municipiului. Dar nu era vorba că o faceți în lift?

— Liftul e complet incomod și neverosimil. Ai încercat vreodată să te fuți în lift?

— Am dat la muie, decât.

— A, în fine. Probabil că e bun pentru chestia asta. Dar ți-era clar că eu nu sunt omul care să stea în genunchi, nu?

— Ăă, prefer să nu mă pronunț.

— Bun. Avem un sex tape romantic în aer liber.

— Da. Şi vuiesc toate tabloidele. Poți să te apuci oricând de pornache, dacă banii mei nu te vor mai satisface și o să vrei un al doilea job. O să ne rupem în spectatori și în consumație, vei vedea, își freacă Alfonsinho palmele cu o încântare care, poate din cauza exceselor din ultima vreme, mă zgândăre la ficat.

— Ce grețos ești, pufnesc eu iritată.

— Da, grețos, dar te plătesc la timp, da?

***

Şi cortina se ridică, așa cum o făcuse și ieri, și alaltăieri. Dar ceva e radical schimbat. Asta mă bruiază. Fiecare mulțime are mirosurile ei. Hipsterii mei miroseau a parfum, a bețigașe de santal și a cui proaspăt fumat; mulțimea din seara asta are iz de gel de păr ieftin, spray contrafăcut și shaorma. Simt undeva, în plex, faptul că e ca și cum aș încerca să țin o cuvântare în chineză unui grup de arabi. Simt că nu am nimic de oferit acestor oameni, că ei nu au nimic să-mi ofere mie, că nu vom fi niciodată pe aceeași lungime de undă. Dar fac câteva glume de cartier, să relaxez spiritele – în special pe al meu, că băieții par gata relaxați de consumația de dinainte de show.

— Băiatu', urlă cineva din al treilea rând, când intră pe scenă fata voastră care și-a tras-o-n parc?

— Cât cere pe un futut? completează un tovarăș de masă.

— Băieți, le strig, credem că ne confundați cu un bordel. E unul cu câteva străzi mai încolo. Își zice „salon de masaj erotic", dar vă înțelegeți voi cu fetele.

Hăhăhă! se aud râsete copioase. Mulțimea de mârlani pare să se bucure de schimbul de idei.

— De ce, tu, după ce cânți, nu te fuți? Stai nefutut? se bagă un tip în roșu, pistruiat, care mă

fixase din priviri, de pe o canapea.

— Mai nefutut decât tine, cu greu, i-o parez, amuzându-mă de disperarea crescândă a Dudettelor și spre hazul general din ce în ce mai accentuat.

Ce vreți, bre, travestiților, publicul nostru e stăpânul nostru. Asta înseamnă că el ne dictează atitudinea. Spune-mi cui te adresezi ca să-ți spun cine ești.

Abia la final, fac ceva cu totul nou. Îmi scot pălăria, îmi scot peruca și îmi dezlipesc mustața.

— Uite, băieți, eu sunt fata din ziar.

Şi haita începe să urle.

— Fată, ești genială, cum i-ai spart pe toți meltenii ăia, mă ia Alf de braț la ieșirea din scenă.

— Ştii ceva, bestie? Concediază-mă, dacă vrei. Bagă-mi strâmbe, vorbește-mă de rău, pune brute să mă bată, fă ce dracu' ai tu chef. Dar dacă mă mai pui o singură oară într-o ipostază penibilă ca asta, plec definitiv și irevocabil, ți-e clar?

— Hăhă, n-ai simțul umorului. Cum te vizează pe tine o chestie, cum încetezi să mai râzi. Deși, pe bune... Ăștia-s majoritatea, nu ăia care te ascultă pe tine. Dacă-i încaleci pe ei, ești cu adevărat star.

— DAR EU NU VREAU SĂ DEVIN STAR! Mă simt perfect în nișa mea.

— Nu mă interesează ce vrei tu, mă interesează ce vreau eu de la viața ta!

— N-ai înțeles. Mă doare în pulă de ce vrei tu: eu nu mai fac sex-tapes și nu mai hrănesc nevoia de senzațional a nimănui. O să vezi: în două săptămâni vom reveni la gașca noastră obișnuită. Câștigul e iluzoriu.

— Şi ce pierzi? Mai aveai un al doilea himen și nu știu eu?

— Poate că nu te-ai uitat de mult timp în calendar – dar valoarea unei tipe nu mai e dată de existența sau absența himenului, de vreun secol și jumătate.

— Depinde pe cine întrebi. Poate, din primii cinci muncitori pe care îi oprești pe stradă, trei îți vor spune altă poveste.

***

— Să știi că m-a șocat puțin faptul că am fost filmați atunci, în parc.

Cine se frige-n supă suflă și-n iaurt. De data asta, nu ne mai vedem în parc, ci în separeul unei cafenele. De parcă ar mai conta în situația dată. Stăm pe canapele de piele albă, bem tequila și ne certăm.

— De ce? Nu voiați voi un sex-tape? Nu e ca și cum ar fi fost ideea mea, iar tu, o biată victimă nevinovată.

— Ba da, dar nu așa! L-am simțit ca pe o violare a intimității!

— Nu e orice sex-tape prin definiție o violare a intimității?

— Ba da, dar una e să fii pregătit sufletește și alta e să te trezești, dimineața, când să-l suni pe cameraman, nas în nas cu propria ta poză.

— Ce standarde duble, chicotesc eu.

— Oare au venit tabloizii după noi, de la clubul vostru?

— De ce ești naiv? Dacă nu-s avertizați, tabloizii ăștia nu se autosesizează nici dacă te remarcă pe tine făcând sex cu o cățea și un băiat de 13 ani în fața redacției lor. Ba, mai mult, și-ar cere scuze de deranj. L-am sunat eu pe un prieten, din toaleta restaurantului chinezesc, pentru că simțeam că avem o oarecare tensiune sexuală și am zis că, dacă tot avem un sex tape pe lista de înfăptuiri...

Zâmbesc.

— Măcar să nu fie o chestie falsă și evident cusută cu ață albă.

— Cu alte cuvinte, m-ai sedus cu bună-știință, fără pic de suflet, mă mustră glumeț.

Stau și mă gândesc îndelung. Da, dacă e s-o luăm pe bune, chiar așa e.

— Problema e că, după ce a apărut filmarea pe Internet, m-a părăsit prietena. Cică totul pare prea real.

Mă uit compătimitor la el.

— Dacă tu, de fapt, ești un familist liniștit, de ce vrei să-i induci opiniei publice ideea că ești un zeu al sexului?

E momentul lui de tăcere și meditație. Chiar așa, cam când ne-a pus societatea în ipostaza penibilă de a fi siliți să demonstrăm, prin tot ce facem, ce mașinării sexuale fără limite suntem? Ba nu. Pe mine nu m-a pus societatea în nicio ipostază. Sunt un element insignifiant. Important e să mă mențin în această obscuritate binefăcătoare.

Între timp, el a mai dat pe gât un shot de tequila, a lăsat privirea în jos și a început să vorbească agitat:

— Habar nu mai am ce sunt. Mă simt bine într-o relație stabilă; dar, totodată, îmi place atât de mult să fac nebunii imprevizibile cu tine. Tu ești ca viața însăși. Sfântă și curvă.

Aoleeeeu, ce vrăjeală de clasa a III-a seral. În tot acest timp, mă privește lung, duios. Vrea să mă sărute.

— Te rog frumos, nu conta pe mine.

— La ce te referi?

— La tehnica asta de cucerire old-school care presupune duioșie mimată și atitudine siropoasă de fațadă. Nu pun botul. Da, a fost ok să ne jucăm, dar hai să nu mimăm marea iubire.

— Duioșie mimată? Atitudine siropoasă de fațadă?

— Da, mă. Toți bărbații de vârsta ta fac asta, și am senzația că unii dintre voi nici măcar nu sunt conștienți de penibilul situației. Ăștia au impresia că privirile zaharoase și atitudinea diabetică simulată țin loc de sentimente. Pe cine încercăm să păcălim?

— Eu chiar te plac, exclamă ușor indignat. Nu mimam nimic.

— În regulă, și eu te plac. De-aia sunt aici. Hai să nu ne facem că e vorba de mai mult. Am o alergie față de ipocrizie.

— Şi dacă... e vorba de mai mult?

— Nu pare să fie. Hai să ne relaxăm.

Își încleștează palma în jurul paharului gol. În regulă, e genul care se ia mult în serios.

— Şi totuși, dacă e vorba de mai mult?

— Mai mult, adică ce? Hai să nu ne jucăm cu termeni vagi și aluzii dubioase. „Mai mult”, „mai puțin”, „indefinibil”, „ o trăire incertă”. Ce ți se pare mai mult decât o simplă aventură?

— Mm... nu știu să definesc. Dacă am avea vorbe pentru toate „mai-mult”-urile din noi...

— Eu am. Se numesc „dorința de a epata”. Hai, nu mai încerca să mă epatezi. Hai mai bine să ne distrăm.

— Asta e tot ce vrei de la viață? Să te distrezi?

— Sincer? Da. Nu vreau complicații și dureri de cap, altele decât cele provocate de mahmureală.

— Atunci... o să ies eu din scenă. Ştiu că nu mai am de mult 30 de ani, dar... după ce ai fost toată viața prim-solist, preferi să te pensionezi decât să cânți în rândul al optulea din cor.

Îi face semn chelnerului.

— Îmi aduceți nota, vă rog?

Nu mă mai privește. Eu însă îl urmăresc cum își scoate portofelul de piele, cum îndeasă câteva bancnote în carnețelul cu nota de plată, cum bate cu degetele un ritm sincopat, cum se ridică urmând-o pe chelneriță:

— Pot să-mi comand un taxi de la bar, vă rog mult?

— Da, normal, îl privește ea cu admirație. Am toate albumele dumneavoastră. Ce păcat că n-am știut că veniți; vi le-aș fi adus să vă cer autograf.

Dacă abureala de școală veche e stupidă și expirată, demnitatea rănită old-school e un veritabil deliciu vizual. Stau, și mă uit la el pe geam, în timp ce se urcă pe motocicletă – aoleu, și cum rămâne cu toată tequila aia? Dar oare e pentru prima oară că face asta? Aproape că m-aș putea îndrăgosti. Aproape.

— Dar nu voia să cheme taxiul? Îmi pică mie fisa, când o văd din nou pe fata cu autograful.

— S-a răzgândit, rânjește ea.

Şi, totuși... ce frumos ar fi să putem trata sexul ca pe o chestie plăcută și să nu ne ambalăm așa! De ce să ne punem ambiția și să ne sabotăm propriile senzații? De ce nu înțelege toată lumea că nu există drum corect?

12. “BLUE SUEDE SHOES”

— Mă gândeam să te mai plasez pe o primă pagină de ziar, mărturisește Alfonsinho într-o seară, în timp ce eu îmi beam liniștită Bloody Mary-ul și îmi feream privirea de Gloria, care avusese tupeul fenomenal de a reapărea în barul nostru și a mă fixa obsesiv, dând ture prin zona mesei noastre, ca un erete care-și urmărește prada.

— Răspuns: nu.

— Dar știi cu cine?

— Nu mă interesează cu cine.

— Hai, mă fată. Fii șmecheră. Ai văzut cât public a venit la următoarele două spectacole.

— Ia mai du-te tu în pula mea. Să mă ia toți țărănoii proști și melteni în gură și să-și bage boturile jegoase în intimitatea mea, doar ca să câștigi tu ceva în plus două seri? Hai, bâști.

Îmi aplic propria recomandare. Mă ridic și pornesc eu spre cabină.

— Tu trebuie să faci ce-ți spun eu, că eu te plătesc, aleargă el după mine.

— Ce vorbești, mă? Ce-i cu aerele astea de senior medieval pe care le-ai adoptat în ultima vreme? Tu ai impresia că eu sunt Anton, să fac plecăciuni pentru privilegiul de a spăla vase? Mă plătești pentru orele de show pe care le fac, nu pentru futaiul sau nefutaiul din timpul liber. Să rămânem la concluzia că totul e permis între noi, dar nimic obligatoriu, ok?

— Data trecută nu ți-a plăcut?

Astea-s momentele în care m-aș putea converti la canibalism. Situația când un individ știe

foarte bine că detești din toată inima un anumit lucru, că îl faci doar arareori și doar ca pe o imensă concesie, că ți se încrețește pielea când îl faci și, totuși, reacționează candid cu o mirare absolută când protestezi. Genul ăsta de atitudine face ca filmele de tip „three men, one hammer[1]” să pară înșiruiri de acțiuni perfect justificate.

— Oh, ce surpriză pentru tine să afli asta, izbucnesc eu, după ce îmi alung imaginea dulce a răzbunării din fața ochilor. Nu mai insista aiurea. Dacă vrei un sex tape cu mine, ia-l pe cel care există deja. Altul nu va mai urma. Și, cunoscându-te, știu ce ai de gând să zici acum. Îți recomand să-ți înghiți repede cuvintele.

— Ce am de gând să zic acum?

Ar vrea să mă amenințe, dar știe că nu-mi poate face nimic. Și știe că știu că nu-mi poate face nimic. Eu intru în cabină, el mă urmează.

— Las-o baltă, Alfonsinho. Ieși și lasă-mă să mă schimb.

— Vreau să faci ce-ți spun!

— Omul e liber să vrea. Mută-ți voința în altă încăpere.

Ne înfruntăm iar din priviri. E extrem de furios. Dar simte că nu are niciun sens să insiste pe subiect. Tace și iese îmbufnat.

***

— Ce faci, fatăăă?

Pe ușa cabinei mele intră însăși Gloria. Toată numai lapte și miere, de parcă bătaia sângeroasă de data trecută ar fi fost o simplă viziune dintr-un trip. E îmbrăcată de-a dreptul decent, într-o rochie vaporoasă cu model floral. Nu e machiată.

— Tu ce dracu’ mai cauți aici? i-o retez eu, sec. Azi e Idiot Night în Club Bizarre, și nu m-a avertizat nimeni? Du-te la tine acasă și bate pe cineva.

— Eu te-am avertizat că umbli pe teren minat, deci nu ai ce comenta, mi-o retează Gloria.

— OK, corect. Iar eu am decis că nu mă mai atragi, că ești cea mai penibilă dominatrix din istorie, drept care, adio și sănătate la neamuri. Ușa e chestia aia mare, albă, dreptunghiulară, din spatele tău, i-o arăt eu cu degetul.

— Stai puțin. Eu m-am lăsat de sado-masochism și mă gândeam că am putea...

— Dar ce legătură crezi tu că are asta cu meseria ta, femeie? Tu crezi că eu mă fut cu oameni, sau cu îndeletnicirile lor? Pe tine refuz să te mai fut pentru că ești o țărancă retardată, nu pentru că faci BDSM sau speli podele în cluburi, sau încasezi banii clienților la vreo shaormerie. Înțelegi ideea?

Mă fixează din priviri cu aceeași furie și nu răspunde. În regulă, nu vreau să mă gândesc la răzbunări musulmane cu acid sau la îngroparea de vie, deși cam asta îmi transmite privirea ei.

Iau telefonul și o sun pe Mira.

— Păpușă, vii puțin la mine în cabină, să mă ajuți cu o mică problemă mai dificilă?

— Cu cine vorbești? țipă Gloria, încercând să mă acopere vocal.

— Cu prietena mea oficială. Uite, vrea cu tine la telefon. Şi nu insista să-mi demonstrezi că ești țărancă retardată, consideră că m-am edificat deja.

— Făă, tu ce dracu' vrei? Începe Gloria să urle cu mobilul meu la ureche. Nu ți-e bine acolo unde ești?

Ușa se deschide și intră Mira, însoțită de doi tipi de la securitate.

— Ba mi-e foarte bine, închide Mira telefonul, numai că la noi în club nu se vorbește cu „făă". Deocamdată. În rest, încă patru-cinci sex-tapes comandate de patronul nostru și, probabil, o să se vorbească. Dar numai în încăperile destinate clienților.

Mă îmbrățișează, își lipește pubisul de mine.

— Ești în regulă, iubi?

— Da, făă, chicotesc eu și o sărut pe gât.

Se cutremură subtil. Îi simt pielea înfiorându-se.

— Nu mi-ai zis că ai o prietenă, șuieră Gloria.

— Hai să nu contabilizăm cine ce n-a zis, că mă bați de la mare distanță, îi fac eu semn cu ochiul. Mai bine să ne despărțim prietene. Hăhă.

Nu prinde ironia.

— Eu, prietenă cu un gunoi ca tine? Niciodată! Ești de o ticăloșie ordinară și... cine căcat ești tu până la urmă?

Iese, trântind ușa. În aceeași clipă, Mira își regăsește, miraculos, felul pisălog de a fi.

— Asta e nebuna care te-a bătut, nu-i așa? Începe, pe un ton care ar putea înlocui fără probleme un burghiu.

— Asta e. Mulțumesc pentru ajutorul magnific, dar, te rog, nu-i diminua efectul cu meschinăria postfactum, ripostez eu, dominând-o vocal.

— Uite, se răstește ea la mine, ignorându-mi rugămintea, ăsta e motivul pentru care nu vreau nici măcar să te ating. Îți bați joc de sentimentele oamenilor.

— Calmează-te, Mira. Omiți un fapt minuscul, dar evident: eu nu ți-am cerut niciodată să mă atingi. Faptul că vreau să mi-o trag cu toată lumea e mit urban. Fals, ca orice mit.

***

— Ce bucurie să dau de mutra ta, sora mea drăgălașă.

Am ieșit din cabină, după ce băieții de la pază m-au asigurat că Gloria plecase, iar Mira m-a asigurat că între noi, oricum, nu e decât colaborarea profesională perfectă și că nu e cazul să ne gândim la altceva. Apoi, m-a asigurat și

Alfonsinho că, ce pula lui, dacă eu țin neapărat să o ard minimalist și nepopular, e strict problema mea, că el nu stă în calea fericirii mele, că o are pe Vaca Somptuoasă de muls și că aia a zis „da, evident” la o propunere care viza sex cu o tipă superbă. Vaca Somptuoasă și sex cu o tipă superbă? izbucnesc eu în hohote de râs. Nu cred că Vaca Somptuoasă s-a apropiat vreodată la mai mult de o sută de metri de un orificiu vaginal.

De aceea iubesc Clubul ăsta minunat. E adevărat, kitschul și submediocrul își dau mâna ca niște președinți de superputeri; în schimb, nu există problemă care să nu se rezolve într-un mod fericit.

— Bună să-ți fie inima, Joey. De când nu te-am văzut, nebunooo!

De când demisionase de la Alfonsinho.

— Ce-ai făcut în timpul ăsta?

— Am fost în Ibiza, am dus tăvi, am dansat pe bar și am învățat japoneza de la un sponsor generos.

— Bravo ție, culto. Cât curaj pe tine, să vii chiar aici, în bârlogul lui Alf.

— Ce-o să-mi facă? Sex oral, poate. La asta se pricepe destul de bine.

— De unde știi?

— Din auzite, evident, glumește și izbucnește în râs.

Astea fiind zise, Joey mă ia de mână și mă duce la bar:

— Un Bloody Mary pentru sora mea albă. Vezi, sister, că nu ți-am uitat băutura.

— După ce te-am ținut la mine acasă trei luni, până când ți-ai găsit chirie, mi se pare cam normal, scuză-mă!

Râdem și ne pupăm. Ca două surori. Au fost momente frumoase; niciodată până la Joey sau după aceea n-am făcut sex în grup cu atâta intensitate. Ieșeam împreună și agățam tot ce mișca. The good old days...

— Auzi, sister, mă gândeam așa. Dacă aș deschide un club concurent, te-ar interesa să cânți pentru mine?

***

Hmmm. Ce frumos e cartierul de la înălțimea balconului meu. O minunăție.

Oare aș avea chef să cânt pentru un club concurent? Cum ar fi? Un spațiu nou, o trupă nouă, poate un repertoriu nou. Fani noi, sau poate și ăia vechi. O cabină nouă, o doamnă Deea nouă, cu alți copii și alte probleme de sănătate, o scenă nouă, decorațiuni interioare noi. Şi Joey, care nu ar încerca să-mi impună nimic din ceea ce nu doresc să fac. Ar fi...

Şi totuși, nu e ca și cum Alfonsinho mi-ar fi impus ceva vreodată. Nu e ca și cum nevoia lui de a etala autoritate s-ar fi manifestat vreodată altfel decât prin vorbe goale. Una peste asta, drogatul ăsta obsedat de cărniță tânără mi-a oferit cam toată libertatea pe care o poate dori o fată.

„Alfonsinho, demisionez. Mă duc să cânt la Joey, care-și face club de travesti la câteva străzi distanță. Băi, Alf, mă cam doare în cur de tot ce ai investit și de încercările tale disperate și lamentabile de a demonstra lumii că sunt vedetă. “

Sună cumplit. Un șobolan care părăsește primul corabia. Şi nu vreau să mă laud, dar, fără mine, corabia ar cam lua-o la vale. La câte fițe au Dudettele mele, fără mine pe post de Doamna Pace, lucrurile s-ar duce de râpă în doi timpi și trei mișcări. Pot să-i fac asta omului care, așa cretin cum e, nu mi-a arătat niciodată altceva decât afecțiune sinceră?

Şi totuși, Joey. Joey cel lipsit de orgoliu prostesc, de dorința de a mă domina, de încăpățânare infantilă și retardată. Joey, care e cu adevărat pasionat de travesti și a văzut spectacole

din întreaga Europă. Joey cel stilat, adorabil și... atât de risipitor. Poate prea risipitor pentru administrarea unui astfel de bar?

Greu de luat o decizie, nene. Mai bine să mergem să bem ceva.

***

— Bună seara, fetelor, bine ați venit la Club Bizarre. Sunt gigolo-ul vostru pentru această seară și vă voi introduce în imperiul plăcerilor!

Aplauze frenetice.

Dragii mei pastilați cu freze parcă rupte dintr-o realitate alternativă. Dragele mele perdele de budoar de curtezană expirată, pe care n-o mai fute nici măcar lenea. Dragul meu ring de dans cu model de tablă de șah, care să sugereze că Alfonsinho e fan David Lynch. Cum aș putea eu să vă părăsesc? Cum să mă despart de Dudetta mea suferindă de dragoste fără protagonist viabil, de cea torturată de un cancer nemanifest, și de toate celelalte? Ăsta e locul meu. Coșciugul care mă conservă întru mediocritate eternă. Nu vreau nimic altceva de la viață, decât să cânt aici, acestor oameni, în acest costum, de două ori pe săptămână. Asta e definiția fericirii din dicționarul meu.

Şi, exact în acel moment, privirea îmi cade pe fățuca drăgălașă a lui Anton.

***

— Cum ai putut, nenorocito? Eu te apăr, te protejez de gurile rele, de foști amanți ofticați, de hateri înverșunați, de opinia publică, iar tu mă trădezi în halul ăsta?

Alfonsinho spumegă. Nu l-am văzut în viața mea atât de furios. A spart deja vreo patru ceșcuțe de cafea cu farfurioare cu tot – fosta Dudettă de la

bar i le-a întins și pe ultimele două: „Ia, șefu', măcar să fie setul complet!" – și a trimis pe loc după Abdul, să-i aducă niște iarbă, să se liniștească. Acum trage din joint cu nesațul unui om care caută ultima picătură de apă în fundul unei sticle îngropate în nisipul deșertului.

— Habar n-ai în ce hal puteam să te trădez, dacă mi-aș fi propus, ripostez eu, care mă enervam pe măsură ce jointul îl liniștea pe Alf.

— Cum să-i dai lui Joey un membru al echipei noastre!?

— Ce bați, mă, câmpii? I l-am dat eu legat de funie? Evident, nu. Ăia căuta travestite pentru un club pe care vrea să-l deschidă, și, întâmplător, i-a făcut lui Anton o ofertă mai bună decât spălatul de vase la bucătărie. Asta e legea pieței, nenică: cerere și ofertă. Ce, tu nu știi?

— Dă-l în pula mea de cioară borâtă, știam că nu pot avea încredere în el.

— Auzi? Dacă voi, țiganii, vreți ca discriminarea împotriva voastră să înceteze, poate că primul pas ar fi să nu vă mai discriminați voi între voi. Ce părere ai?

— Părerea mea e că mă doare-n pulă! Am destui bani încât să-mi asigur tratament preferențial oriunde și mă piș pe discriminare. Tu ești de vină, tu i-ai spus lui Joey ce bine cântă și dansează ăla micu'. Fără tine, nu avea cum să ghicească în globul de cristal.

— Da, eu i-am spus. Nu i-am spus decât adevărul. Așa, și?

— Ai merita să-ți tai jumătate de salariu.

— Fă tu chestia asta, barosane, și plec și eu după Anton. Sper că îți dai seama că prima persoană contactată de sister Joey sunt chiar eu. Şi știi al dracului de bine că vorbesc serios, deci nu continua cu țigăneala.

— Da, știu că ai fi în stare. N-ai pic de loialitate în tine.

— Logic că n-am. De aceea, te avertizez: comportă-te frumos cu mine, sau plec la prima ofertă mai bună.

— Ăsta-i șantaj!

— Nu. E un simplu îndemn la civilizație.

Tace și fumează în continuare. Eu tac și fixez zarea.

— Auzi? mormăie el, după vreo zece minute.

— Oarecum. Eu și Beethoven am fi fost singurii muzicieni surzi.

— De ce n-ai plecat și tu la clubul lui Joey? Sunt sigur că vine cu capital nou, are bani de spart și de investit.

— Bravo, începi să gândești. Păcat că ai nevoie de droguri pentru asta.

— Ia mai bagă-ți ironiile căcăcioase în cur, mormăie aproape de calmul suprem. N-ai plecat pentru că noi, de fapt, adică eu și tu, ne iubim.

Îmi întinde cutiuța cu iarbă și foițele de țigări. Cutiuța e un flaconaș de vitamina C. Eu mă pomenesc întrebându-mă dacă Alfonsinho o fi supt el însuși tabletele – „cu aromă de portocale” – sau le-o fi dat altcuiva să le sugă. Cel mai probabil, a doua variantă e mai aproape de realitate. De ce să faci tu însuți lucruri, dacă poți să le delegi?

— Rulează-ți-l singură, eu nu pot să mă concentrez acum.

***

— Ce e mai incitant decât plăcerea pură a cărnii, fetelor? întreb eu la microfon, pregătindu-mă de marea finală a show-ului. Există ceva mai înrobitor și totodată mai eliberator decât sexul?

Și atunci, privirea îmi fuge în primul rând. Îl văd. Simt cum inima îmi stă în loc și brațul mi se întinde, în afara oricărui control, spre obrazul lui ars de soare. Anton. Micul meu protejat.

— Tu ce cauți aici, nebunule? îl întreb în cabină. Chiar vrei să-ți tragă Alfonsinho pielea pe băț?

— Nu. Pur și simplu, vreau să rămânem aproape. Nu vreau să te pierd.

— Prostule, oricum nu mă pierdeai.

— Hai, hai. Știi bine că, dacă aș fi cântat la un club concurent, viața ne-ar fi trimis pe mine hăis și pe tine cea.

— Și tu preferi în continuare să speli vase, doar ca să fim înhămați la același jug? mă minunez eu, uitându-mă în ochii lui mari, de ied nevinovat.

El dă din cap și zâmbește. Fără resentimente, fără frustrări, fără nici o altă tensiune. Fericiți cei săraci. Cu duhul.

13. “THE LION SLEEPS TONIGHT”

Azi e ziua mea de naștere. Există trei zile în fiecare an când îmi vine să atârn un steag negru de geam: Crăciunul, pentru că „de sărbători, trebuie să fim mai buni”, ultima duminică din martie, când se trece la ora de vară și dimineața, oricum chinuită, devine un prilej de suferință atroce, și ziua de naștere proprie. Fiecare an care trece mă apropie de vârsta aceea ingrată la care nu mai produci estrogen, doar ilaritate.

Fac o plimbare lentă și ușor îngândurată prin oraș, îmi cumpăr tot soiul de obiecte mai mult sau mai puțin utile. Îmi închid telefonul, să scap de urări nedorite. Intru într-o cafenea ascunsă într-un gang, un loc îngust, modest decorat, cu patru mese și sticle mai degrabă ieftine pe rafturile de după tejghea – sunt unicul lor client, constat cu bucurie; e ca și cum mi-aș fi închiriat întreaga cafenea pentru un sfert de oră. Cofeină și vise. Ce vise? Visele mele sunt mereu pe termen scurt și cele mai multe dintre ele se transpun în realitate înainte să apuc să le visez până la capăt. Ăsta e un lucru bun, desigur, dar totodată foarte demoralizator. Uneori, e frumos să-ți antrenezi forțele luptând pentru diverse chestii. Când am luptat eu ultima oară pentru ceva? Când am câștigat eu ultima oară o luptă? Cu foarte mult timp în urmă. Acum, am intrat într-o inerție a lucrurilor care se oferă de la sine. Şi e al naibii de monoton și de plictisitor.

Întotdeauna am crezut că mă voi sinucide la 30 de ani, când voi constata primele semne de bătrânețe. Surpriză! Nu remarc în mine însămi

nimic care să semene a senectute: nici fizic, nici psihic. Pe măsură ce anii se adună, eu mă imaturizez.

Şi totuși, să privim partea bună a lucrurilor. Ziua ta e prilejul perfect să faci sex festiv. Ajunge doar să dai un telefon cuiva și să-i spui: „E ziua mea de naștere și dau o ciocolată caldă. Pe tot corpul."

Desigur, ziua mea pică într-o marți, nu am cum să o sărbătoresc altfel decât cu joben și papion. Şi e cel mai bine așa. În zilele în care nu cânt, mi-e dor teribil de club și de toți cei de acolo. Prefer un exces festiv, nu o abstinență.

Persoana care mă așteaptă de la intersecție, evitând orice interacțiune cu alți oameni dinlăuntrul Clubului Bizarre, e Anton cel cu ochi negri. Nu mai trecuse prin cabina mea din noaptea aceea, de după revenirea la club, la vase murdare și la „să trăiești, șefu'". Orice om cu o fărâmă de gentilețe ar fi fost impresionat și i-ar fi propus măcar un număr pe seară – ceva care să-i justifice revenirea. Dar, evident, Alfonsinho nu avea respectiva fărâmă de gentilețe.

Problema este ceva mai complicată. De câte ori mă uit la Anton, îmi amintesc cum dormisem în acea noapte, toți trei, în patul meu. Îl luasem în brațe, iar el se cuibărise la pieptul meu ca un pui mic, însetat de dragoste maternă. Nimic mai mult.

În dimineața aceea, făcuserăm câte un duș, stătuserăm la o cafea – stingheri, de parcă am fi fost trei străini siliți să împartă o masă într-o gară prea aglomerată – apoi Anton se scuzase și plecase. Şi, cumva, nu se intersectase cu mine absolut deloc de atunci. Nu-i zărisem decât umbra tânjitoare care ne privea cu sete spectacolele frivole, imaginându-se la lumină, în rochiță argintie și pantofi stiletto.

— La mulți ani, îmi spune, și-mi întinde un pachețel ambalat în hârtie fină, roz. O eșarfa foarte

ușoară, cu franjuri lungi, în mai multe tonuri de roșu. Superbă. Un val diafan de sânge.

— Vino cu mine, îi spun și-l iau de mână. Îl țin de mână ca pe un copil, în timp ce îl duc înapoi în cafeneaua singuratică și-l întreb:

— Ce vrei să bei?

— Ăăă. Nu știu.

— Cu sau fără alcool?

Avea o seară întreagă de spălat căni, cești, pahare și linguriță înainte. Alcoolul ieșea din discuție.

— Hai să bem ciocolată caldă cu lapte, îi propun eu, mângâindu-l pe obraz.

— Da, îi strălucesc ochii, la fel de intens ca în seara aceea, când fumasem un cui după altul. Mi-am dorit întotdeauna în sufletu' meu să am cu cine să beau ciocolată caldă cu lapte, dar nu mă știu decât cu băutori de tărie sau cu drogați.

Omul e sentimental de ziua lui; eu îmi înghit lacrimile și fac comanda. În scurt timp, chelnerul îi aduce o cană aburindă, aromată, pudrată cu scorțișoară. Îl urmăresc în timp ce-și pleacă genele lungi și-și lipește buzele roșii de marginea cănii. Nu știu de ce mă așteptam să lase urmă de ruj – poate dintr-un reflex pervertit. Desigur că nu se întâmplă asta.

— Ce mai e cu tine? îl întreb.

— Nimic, spune. Pahare la muncă, scandaluri pe acasă și, uneori, sex.

— E inadmisibil să fie așa, mă enervez. De ce nu vede și restul lumii că ai putea fi *the next best thing*, numai să fii lăsat?

— Şi eu simt asta, îmi spune. Dar dumneavoastră sunteți... tu ești singura persoană care vorbește pe sufletu' meu.

— De ce paștele mă-sii de treabă n-ai rămas la Joey? Şi el ar fi vorbit pe sufletul tău, numai să fi fost tu dispus să-l asculți.

Nu-mi mai răspunde. Nu face decât să mă privească lung, nevinovat.

— Bine, îi spun. Îți promit solemn că, mâine dimineața la prima oră, o să încerc să mai vorbesc cu Alfonsinho despre asta.

— Nu se va întâmpla nimic, dar e drăguț că încercați... că încerci.

Are ochi mari și triști.

— Bossu' mă urăște așa cum numai un țigan poate urî alți țigani. El mă urăște așa cum urăște foamea, sărăcia, cerșitul, bătăile de la golanii mai mari și rușinea. Urăște la mine... cum să-ți zic eu. Toate privirile cu care se uită oamenii ce trec pe stradă la un cerșetor sau la un șut. N-o să te asculte. Dacă va fi în toane bune, poate că o să zică „da, da, da, e ca tine". Dar o să mă țină mai departe la vase. Pur și simplu. Nici măcar el nu-ți poate explica de ce.

— Şi atunci, de ce să nu pleci?

— Dacă plecați... pleci tu, plec și eu. Nu vreau să cânt cu altcineva!

— Sunt o grămadă de muzicieni mult mai buni decât mine. Eu sunt un zero barat, nu ar da nici un om serios doi bani pe mine. De ce să speli vase pentru mine? Nici măcar nu avem o relație sau ceva.

— Pentru mine, dumneavoastră... tu ești ca... tot ce e mai frumos în viața mea. Şi nu e vorba de relație. Cum să am relație cu cineva care e atât de sus față de mine? Ești ca o mamă, ești ca o doctoriță bună, ești ca o profesoară pe care am iubit-o eu foarte mult la școală. Ești ca toate astea și încă mai mult. Tu mă faci să cred în mine.

Stau, mă gândesc. Anton îmi susține privirea cu o nevinovăție dezarmantă, de iezișor. Oare e ceasul biologic care se aude ticăind și prevestind instincte materne? Ce să fac eu cu instinctele materne? Astea contravin tuturor regulilor – sau absenței lor – din viața mea de până acum. Nu, nu am cum să am instincte materne, clatin eu din cap vehement. E pur și simplu o formă de compasiune

față de un tânăr muzician talentat, pe care un bou se încăpățânează să-l țină la bucătărie. Da, asta e.

— O să-i cer cadou lui Alfonsinho să te lase să cânți într-o seară cu noi. Îți promit asta.

E rândul lui Anton să clatine din cap. Zâmbește trist și înțelept, în timp ce bea ultimele picături din cană. Apoi bagă degetul să adune stratul gros de ciocolată care se depusese în partea de jos. Exact ca un copilaș.

— Bine. Dar să nu zici că nu ți-am zis.

Înainte să ajungem la Club, o rupe la fugă înainte, să nu ne vadă nimeni împreună, de parcă am fi doi complici la cine știe ce atentat istoric. Sau amanți secreți.

— La mulți ani, iubirică, apare Syssy în ușa cabinei, aducând o cutie cu panglici și steluțe.

A plâns iar, se vede pe ochii lui umflați. O fi din cauza altui idiot care îl consideră prea „out of the closet". Unde i-o fi găsind...

— Şi eu am un cadou pentru tine, îi întind un fond de ten antirid, la care primisem al doilea tub gratuit.

— Aoleu, ce mișto din partea ta! sare în sus de bucurie. Ăsta e cel mai bun pentru tenul meu.

Deschid și eu cutia înstelată. Nimic imprevizibil. Un dildo de mărime medie, elastic, roz.

— Ce vrea să simbolizeze chestia asta? mă uit eu stupefiată la jucărie. Bătrânețe, coaie crețe?

— Scumpo, a sosit momentul să-ți modernizezi și tu pula scenică. Să nu mai porți mătărângi hand-made, pe care să ți le șterpelească potaia proastei ăleia de Mira.

— Ah, da, corect. Uite o idee bună. Nu de parcă potaia n-ar putea fura și un dildo, la o adică, dar e mai greu de biruit. Bei un pahar de vin roșu aniversar?

— Înainte să urc pe scenă? No way, fată. Eu sunt responsabilă, nu-s o panaramă bețivă care-și uită pașii de abțiguită ce e.

N-am de ales. Trebuie să-mi deplasez ciolanele bătrâne și obosite până la automatul din hol, să-i aduc o cutie de suc. Pe aceasta o acceptă, deși bombăne ceva despre bombe calorice, E-uri și potențiatori de aromă cu proprietăți cancerigene.

— Da, da, bine, ceartă-mă. Fii necruțător, îl tachinez eu.

— „Necruțător” e numele meu de familie, ripostează el râzând cu poftă.

Ne așezăm din nou pe fotoliile din cabină, agresându-ne organismele cu bombe calorice, E-uri și restul dușmanilor chimici care ne pândesc fioroși din cutia aparent pașnică de suc. Mi-e atât de drag, cu ochii lui umflați de plâns și cu eterna dramă a lipsei de dragoste adevărată, cu telefoanele de Crăciun – „De ce, fată? De ce să nu am și eu pe cineva cu care să cânt colinde și să fac cozonaci? De ce mă bate Dumnezeu? De ce e Dumnezeu homofob, ca un skinhead neo-nazist cu tatuaje pe toată spinarea și piercing în buză?” și hainele cochete, alese numai de la firme de lux.

— Care mai e viața ta? îl întreb eu, de parcă n-aș ști cu lux de amănunte răspunsul.

Pun întrebarea ca pe o favoare, de fapt. Așa îl ajut să-și deșerte nemulțumirile.

— Care viață? oftează de parcă toate greutățile lumii ar apăsa pe umerii lui.

— Da, știu, iar te-a părăsit vreun prostănac, a cărui singură importanță pe acest pământ e aceea pe care i-o atribui tu. Și ți-a zis că ești prea cunoscută și că nu se poate afișa în public cu tine, că nu vrea să afle mă-sa și vecinele de la țară că e poponar. Iar tu ai decis să ieși din trupă, să te muți la Lehliu, unde nu te știe nimeni, și să începi o nouă viață. Corect?

— Habar nu ai de nimic, protestează, zâmbind printre lacrimile care au început să-i curgă pe obraji.

— Bineînțeles că nu, rânjesc eu răutăcios. Că nu am auzit de sute de ori aceeași placă stricată.

De ce plângi? Ţi-am rănit sufletul sensibil de gențiană?

— Nu. Adică da, de multe ori. Adică nu, nu de aceea plâng. Dă-mi un șervețel, te rog.

Îi dau, bineînțeles, tot pachetul.

— Poftim. Ia spune, care e problema?

— Tu, fată, murmură ștergându-se cu infinită grijă, să-și menajeze genele false care – surpriză – rămân la locul lor. Ştii cât de mult îmi doresc o dragoste adevărată. Şi știi cât de mult am suferit.

— Bun, nimic nou până acum.

— Ei, imaginează-ți că ieri seara o ardeam pe sentimente.

— Ce făceai??

— Da, tu, care agăți cu atâta ușurință în offline, nu știi nimic despre site-urile de matrimoniale!

— Într-adevăr, eu stau mai mult pe nimfomane.com. Citesc și râd. Dar cred că aș avea de ce să râd și pe sentimente, deși nu știam că poți agăța și gay pe site-urile matrimoniale.

— Ce fraieră ești, fată. Poți agăța gay creștini și pe site-urile matrimoniale ortodoxe, dacă ții neapărat la mântuirea din viața de dincolo. Dar divagăm, în pisicii mei. Iar eu vreau să-ți povestesc! Deci, stăteam eu pe site-ul sentimente punct ro, printre muieri la menopauză și bărbați chitroși, burtoși și urâți ca moartea în vacanță, întrebându-mă, ca de obicei, de ce n-am pic de noroc în dragoste. Şi mă gândeam că va fi încă o seară pe care o voi petrece singură cuc, neconsolată, fără un viitor luminos în fața ochilor. Începusem să mă resemnez, tocmai mă pregăteam să pun ceaiul de mușețel la fiert, să-mi aburesc puțin tenul, că parcă-parcă detectam semne ușoare de oboseală, când... Primesc un mesaj de la un user. „Dacă arăți ca-n poze, nu vei mai avea niciodată nevoie de indicator!”

Mi-a sărit inima din piept. Da, știu, am o înclinație spre golani bagabonți, de aceea îmi place

vrăjeala *cheap.* Şi de aceea nu voi avea niciodată o relație adevărată, bazată pe respect reciproc. Apropo, tanti Deea, ridică Syssy privirea spre femeia care intra, însoțită de bichonelul vesel și pus pe joacă, există ceva mai plictisitor decât respectul reciproc într-o relație?

— Nu mă bag io în păcătoșeniile voastre, bombăne doamna Deea. Am venit să-mi îmbrac fata.

— Vă întreba așa, în general, doamnă dragă, completez eu. Voia să afle părerea dumneavoastră despre subiect.

— Aaa, așa în general? Păi adevăru' e că așa în general, niciodată nu ne iubeam mai frumos cu nen-tu Marin, Dumnezeu să-l odihnească în pace, ca după o ceartă de-aia cu dumnezeii mă-sii și tigăi în cap.

— Da, corect. Deci, fată, mă abordează un bagabonțel simpatic de pe sentimente. Întâi îmi zic, normaaaal: „Ăsta nu vrea decât să mă fută. Io nu-s fufeta nimănui, da!?" Apoi, mă gândesc ceva mai bine: „Şi până apare iubirea adevărată, de ce să nu mă distrez și io puțin? Ce, io-s mai fraieră?" Şi-i scriu: „Ba am nevoie de indicator. Poate ai tu vreun băț prin casă pentru mine." Fată, da ți s-au micșorat țâțele, ce faci?? Altele își pun silicoane, pana mea!

— Ia nu te băga tu, se rățoiește la el doamna Deea. Şi avea un băț prin casă?

— Mă așteptam să-mi dea un „view my webcam", să îmi arate cam cum stă treaba cu bățul din casă și să-mi propună o muie zglobie. Dar nu. Face: „Eu am ieșit acum de la job și mor de foame. Ai chef să ieșim în oraș, să mâncăm ceva?" Eu: „O să îmi paradesc silueta, păpușă. " El: „Găsim noi metode de remodelare, dragă. Dă-mi numărul tău de telefon." Fată, n-o să mă crezi, a apărut la scara blocului o mașină albă, de lux, iar din ea nu a ieșit un boșorog răpciugos și plin de bale, ci un James Bond! Atât de frumos, de cădeai pe spate.

— Păi, și la ce ți-ar fi folosit ție să cazi pe spate?

— Mă rog. Vorba vine. Şi tipul ăsta frumos mă duce la unul dintre restaurantele mele preferate, comandă fără să clipească medalion de căprioară și unul dintre cele mai scumpe și mai delicioase vinuri roșii. Dumnezeule. Mă simțeam ca o prințesă. Apoi îmi spune că m-a recunoscut din Club Bizarre și e onorat să cineze în oraș cu o artistă. Îți dai seama? Eu eram convinsă că e o glumă idioată a vreunor curiste stupide și fără umor, sau că visez. Sau că o să dispară pe la desert și o să mă lase să achit eu nota de plată. De aceea, când m-a întrebat dacă vreau să îl vizitez, i-am spus că sunt genul care nu sare în pat de la prima vedere. A zâmbit și m-a condus până la ușă. Ah, și vine în seara asta să ne vadă spectacolul.

Syssy se întrerupe brusc și începe să plângă. Iar.

— Fată! Ce mă fac dacă și minunăția asta de băiat se dovedește a fi un mârlan nesimțit? Şi sigur se va dovedi, că știi și tu, tipii cu bani nu dau doi bani pe emoțiile unei fete sărace. Ce mă fac? Cum o să-i supraviețuiesc?

— Aoleu, tare prost ești, clatină doamna Deea din cap. În loc să te bucuri că ai avut o seară frumoasă! Ce, mă-ta îți dădea să mănânci medalion de căprioară acasă?

— Dar nu despre asta vorbim acum! Începe Syssy să țipe. Mă duc să mă costumez!

Se îndreaptă demn și iese din încăpere.

Nu știu de ce mă simt un pic inconfortabil. Am o presimțire dubioasă, greu de explicat. Oare mi-e teamă că o să ne pierdem Dudetta? Păi înainte de a găsi acești șase băieți, schimbam lunar Dudettele, și nu era nici o problemă. Sau poate că am început să țin la Syssy și sunt geloasă? Nu, nu mă interesează nici fizic, nici sentimental, suntem prieteni buni. Cei mai dezinteresați prieteni din lume. Şi atunci?

Şi atunci probez noua pulă. E excelentă: flexibilă, nu e prea mare, să creeze iluzia de priapism, dar nici nu o poți ignora. Doamna Deea îmi întinde și ea o punguță de cadouri.

— La mulți ani, fata mea.

Mi-a tricotat o căciuliță cu moț. Un cadou inedit pentru o seară caldă de vară. Tot ce poate oferi o bătrână care muncește ceva mai mult de opt ore pe zi să câștige un ban cu care să-și completeze pensia ridicolă și să-și mai și ajute fiica și nepoțeii. Aproape că îmi vine să plâng. Se pare că și sentimentalismul este contagios. În fine. Mai bine mă gândesc la un mod plăcut de a-mi petrece noaptea de naștere. Pornesc din nou telefonul, și mă uit peste agendă. O am mereu plină. Periodic, șterg numele unor oameni pe care nu mai vreau să-i văd, sau care nu mă mai interesează; și în cel mai scurt timp, se umple la loc. Ciudat, în seara asta nu mă interesează nimeni. Trec peste lista de nume, de la A la Z. Nimic. Mă uit la fiecare fată, la fiecare băiat. Ăsta are un obicei iritant de a mușca exact când nu ai tu chef să fii mușcată. Asta vorbește mult și de obicei pe lângă. Ăsta încearcă mereu să pară mai deștept decât este. Asta e plictisitoare cu draci. Ăsta e un tipicar, are trei baruri preferate și nu frecventează altele. Asta nu vorbește decât despre modă. Ăsta nu. Asta nu. Nu și nu.

E trist să ai trucul perfect și să nu ai asupra cui să îl aplici. Dar poate găsim pe cineva nou și interesant în club. Slabe speranțe, e adevărat; și clubul nostru, ca oricare altul, are clientela lui. Cam aceiași oameni, seară de seară, cu o marjă de eroare de ± 5%. Nu are rost să mizez că în seara asta va apărea un rătăcitor ocazional, atrăgător și liber. Poate a sosit timpul să le propun patronului și Dudettelor să facem un turneu. Alți ochi, alte ferestre spre alte dormitoare.

Şi a sosit clipa luminilor rampei. Clipa strălucirii mele de tinichea. Noroc că nu sunt prea

mulți aceia care se prind de starea mea puțin ieșită din comun. Sau nu le pasă. În timp ce îmi debitez vrăjelile cu care deschid numărul, radarul meu detector de feromoni cercetează minuțios încăperea.

E un el, la o masă ceva mai îndepărtată. Singur. Frumos ca un model masculin, numai bun pentru promovat lenjerie intimă scumpă. Calvin Klein. Îi surâd, îmi surâde. Arunc în direcția lui o glumă cu conținut implicit; ridică provocator o sprânceană. Intră în joc.

În acea clipă, simt cum se eliberează valuri de endorfină, ca niște râuri de ciocolată, în sângele meu. Dacă s-ar putea, i-aș cere lui Alfonsinho să angajeze pe cineva seară de seară, special pentru a mă menține în starea de infinită grație: flirtul. E și ăsta un drog? Oare noi, donjuanii, suntem dependenți de seducție așa cum alții trag pe nară sau bagă în venă?

Dumnezeule, ce băiat frumos... Mă privește cu ochi sclipitori, încasează fiecare banc – iar eu observ că, fără să vreau, sunt pe cale să transform un show de travesti într-unul de stand-up comedy, noroc cu Dudettele mele care rezistă eroic la improvizație și cu publicul care îmi apreciază erupția de umor ca pe o variație binevenită. Aplauze, iar și iar. Ce Dumnezeu, am 20 de ani. Şi mă îndrept triumfătoare spre 18. Cântec. Dans. Alt cântec. Alte poante. Privire provocatoare. Pauză cu subînțeles. Dans explicit. Dorință.

După ce spectacolul ia sfârșit și jumătate din public vine să mă sărute fără să știe că ar putea profita de un pretext aniversar, Alfonsinho se strecoară unduitor pe lângă mine și mormăie în șoaptă:

— Dacă știam că ai o asemenea limbariță de ceva vreme, îți puneam și un număr de stand-up, luni și joi.

— NU! Să nu faci una ca asta. Talentul meu de a abera e imprevizibil, nu te muta în bloc cu

bulină roșie!

— O, sfântă modestie! Hai, la mulți ani, mă pupă și-mi dă un plic cu bani. Ştii că eu habar n-am ce-ți dorești tu. Nu v-aș fute pe voi, femeile, și nu mă interesează să vă înțeleg. De aceea prefer să-ți dau bani și să-ți cumperi tu ce-ți dorești.

— Poate că-mi doresc să cânte și Anton cu noi, măcar un cântec.

Se încruntă.

— Hai, fată. Dă-l în pula mea de cioară borâtă.

Peste umărul lui, îl văd apropiindu-se pe Calvin Klein. Frumos e, Dumnezeule! Deja îi simt pătrățelele abdomenului perfect lucrat, lipite de spatele meu, în timp ce îmi sfârtecă pereții vaginali în penetrări suculente. Îl sărut și eu pe Alfonsinho, și îi murmur la ureche:

— Vreau și eu o Mărie însângerată, te rog.

— Iar bei bulion? râde. Apoi se duce să îmi aducă băutura.

Calvin Klein se oprește în fața mea și etalează un șir de perle Blend-a-Med, într-un zâmbet irezistibil. Oh, da, vinde-mi pastă de dinți, pastă de ghete, pasteluri sau paste italiene, cumpăr tot ce ai de vânzare. Abia aștept să te tăvălesc pe prima suprafață orizontală, liberă de popor, care ne va ieși în cale. Spune-mi că tu ești autorul scrisorii ăleia erotice, apoi întreabă-mă ce beau, ca să-ți pot răspunde candid „Sperma ta”.

— Ești un adevărat spectacol ambulant, îmi spune, îmi ia mâna în a lui, o strânge, ca pe a unui bărbat, apoi o sărută ca pe a unei femei. Syssy mi-a vorbit atât de mult despre tine.

Din spatele lui apare Dudetta mea, se încolăcește în jurul lui ca o liană și îi strecoară o mână pe sub cămașă. În zona inimii.

— Ah, tu ești...

— Da, el e Mircea, răspunde Syssy în locul lui, apoi îl sărută tandru pe buze. Ce faci, dulceață?

— Uite, îți savurez sărutările, răspunde Mircea pe un ton scăzut și senzual, apoi mi se adresează: Scuză-ne puțin.

Din difuzoare se revarsă peste noi o baladă tulburătoare. Mircea își conduce Dudetta pe ringul de dans. Zâmbetul lui Syssy îi ocolește tot capul și face fundiță în partea din spate.

— Gata, de data asta ne părăsește pe bune? mă întreabă Alfonsinho, nemulțumit, aducându-mi paharul de Bloody Mary.

— Nu cred. Ăsta nou e genul care se bucură să umble cu „artiste” și să le trimită la coafor. Are bani, se îmbracă bine, bănuiesc că fute bine.

— Şi totuși, Dumnezeu iubește pateticele, se înfoaie Alfonsinho lângă mine, golind jumătate de cutie de bere și uitând să ciocnească.

— Dar și pe patronii nesătui de bani, Alf. Gândește-te cum ar fi fost să-și găsească pe unul care să-i interzică să mai cânte.

Peste umărul lui Syssy, Calvin Klein îmi aruncă o privire scurtă, jucăușă. Târziu, amice. Nu mă bag în jocuri competiționale cu prieteni de suflet, pentru un futai fugar. Prefer să golesc paharul de Bloody Mary, fixând tavanul.

— Alfonsinho, a fost o plăcere să nu ciocnim și să nu toastăm festiv, acum mă duc și eu să agăț ceva. Mai bârfim ranchiunos și ofuscat și mâine.

Şi mă duc să-mi iau o bere. Trec prin mijlocul ringului de dans unde oamenii se freacă insinuant unii de alții, dar se dau la o parte, să-mi facă mie cărare. Îmi și imaginez cum ar fi fost o orgie dezlănțuită, ai cărei participanți s-ar desface din acuplări ca să pot trece eu până la bar. Mă uit la cei pe lângă care trec. Îi cântăresc din priviri, ca pe mărfuri. Ajung la bar, intru în vorbă cu câțiva studenți la Arte Plastice, care-mi țin teoria nudului. Îi enervez cumplit după ce le spun cu nepăsare că nudul în sine n-are nimic fascinant, interesant e doar procesul de dezbrăcare. Da, știu, e o mentalitate de golan prost. Asta e, alta n-am.

Îi părăsesc pe puștanii indignați și-mi plimb berea până la o masă, unde mă însoțesc, din proprie inițiativă, două turiste italience cu păr platinat și buze operate estetic, nenatural de groase. Îmi spun că „sei un *drag king* meraviglioso”, iar eu mă fac că le cred. Una dintre ele îmi povestește că, în perioada studenției, a lucrat și ea ca drag king la un bar de gay din Roma, apoi a câștigat enorm făcând filme porno lesbiene. Cealaltă pretinde că a fost impresarul primeia. Îmi povestesc cu lux de amănunte o serie de partide de sex cu sportive și politicieni, cu fotomodele și oameni de afaceri. Mă invită chiar să le sug paiul din cocktailuri. Dar blazarea e blazare; până la urmă tipele își agață o musculoasă tatuată cu geacă de piele și sprâncenele pline de piercinguri și pleacă împreună cu ea.

La masa mea se așază un săltăreț. Adică genul de pulete enervant de amabil: „Bei ceva? Sigur nu vrei să-ți aduc ceva? Măcar un cocktail, care-ți place? Eu am acasă o veritabilă vinotecă, așa m-a învățat tata, să aleg vinuri de calitate, bla-bla-bla...” Cu cât îl ignori, cu atât devine și mai insuportabil de săltăreț. Apoi, la un moment dat, întreabă candid: „Auzi, dar așa ești tu botoasă, de felul tău?” Abia atunci mă enervez: „Nu, pur și simplu îmi inspiri idei de crime violente.” „Hăăă, nu te-aud”. Mă ridic și plec.

Bineînțeles că mă ciocnesc exact de cei doi porumbei: Dudetta mea și Calvin Klein-ul ei. Ăștia nu se desprind să-mi facă potecă, se dau amândoi în aceeași direcție și îmi zâmbesc larg. Luați-vă o cameră, naibii, mormăi eu în gând. E incredibil în ce hal poate să mă enerveze clubul ăsta, cu toate specimenele cretinoide care-l populează. Şi-l sun pe Virgil, taximetristul.

— Turneu de cluburi!

— Joci pe teren advers în seara asta? chicotește, apoi adaugă: La mulți ani!

— Mersi!

Şi-mi întinde un pachet. Îl desfac. O cravată masculină roșie.

— Cadou tematic, carevasăzică, rânjesc eu.

— Da, aprobă. Ştii că... uneori vă invidiez?

— De ce?

— Așaaa... Cred că e mișto să-ți câștigi banii făcând lucruri pe care alții le fac pentru plăcere.

— Cum așa, tu percepi travestiul ca pe o plăcere?

— Păi nu e plăcut să treci pentru o oră prin experiențele celuilalt sex?

Dau din umeri. Altul care are în secret fantezii cu penisuri care-i sparg colonul. De ce Dumnezeu nu acționați, naibii, dacă vă macină în halul ăsta curiozitatea!? Şi cobor în fața unei intrări luminate de neoane multicolore...

Dar nu agăț nimic. Mi-am risipit toată rezerva de farmec pentru seara asta. Prefer să îl sun pe amicul meu Mexicanu', și să îi cer o fetiță. Neapărat una nouă.

***

— Dar de ce să plătești pentru sex? mă întreabă Virgil, în timp ce conduce spre noua adresă.

— Pentru că sunt o babă.

— Cum să fii o babă? Ești cea mai tânără femeie pe care am cunoscut-o vreodată.

— Virgil, pe bune acum. Gândește-te la mail-ul pe care l-a primit săptămâna trecută Alfonsinho de la o adresă penibilă: atacul_maimutelor_razbunatoare@yahoo.com, de la încă un idiot – sau poate era cel vechi, de pe o adresă nouă, să pară că sunt mai mulți.

— Care idiot vechi? Habar n-am despre ce discutăm.

— Ah, nu am apucat să-ți spun nimic despre asta, așa e! Am un hater retardat – probabil,

singurul din tot Bucureștiul care nu s-a prins că fac un banal act de travesti. Ăsta îi trimite mail-uri de 20 de ori pe zi, în care-l întreabă pe patronul meu Alf când îl schimbă naibii pe boșorogul ăla fără haz care-și zice Don Mucho Macho, că nu e nici măcar macho, dar'mite mucho!

— Așa, și tu pui botul la toate răutățile de genul ăsta? Mai ales din partea cuiva care nu s-a prins că așa e cântecu'?

Stau, mă gândesc.

— De fapt, mi se rupe. Am plătit pentru sex și la 22 de ani.

— Dar de cee?

— Pentru că e sub demnitatea mea să cerșesc când simt nevoia imperativă de sex și nu am un partener dornic prin zonă.

Chicotesc și-l privesc prin oglinda retrovizoare.

— Uite, tu refuzi cu încăpățânare să mi-o tragi; ce crezi că e mai decent, să stau să mă milogesc de tine sau să-mi păstrez stima de mine și să fac sex cu cineva pe bani?

Virgil vede semaforul roșu, se oprește și se întoarce spre mine:

— De ce nu înțelegi că, din când în când, ai nevoie și de prieteni, nu doar de futălăi? Tu chiar nu înțelegi noțiunea de „prietenie"? OK, să zicem că o facem. Şi?

— Şi va fi foarte plăcut.

— Foarte plăcut, dar o plăcere înlocuibilă. Adică: sexul în cazul tău e ca un mecanism al plăcerii, în care nu contează dacă șurubul X sunt eu sau altcineva. Iar eu nu vreau să fiu un obiect înlocuibil. Sigur te-aș urî după asta.

Stau în mașină, cu gura căscată, și încerc să înțeleg raționamentul ăsta încâlcit. Cine a zis că femeile-s sofiste și sofisticate ar trebui să-l cunoască pe Virgil taximetristul.

— Şi sexul ucide prietenia, zici tu? îl întreb.

— Eu cred că da, zice el.

— Dar dacă am compartimenta lucrurile? Sexul e sex și prietenia e prietenie?

— Știi și tu că n-ar funcționa. Mai bine du-te, plătește pe cineva să se fută cu tine și hai să rămânem prieteni.

Hmmm. Oare așa se manifestă bătrânețea? Lumea îți comunică prietenește că mai bine își bagă un par în fund decât să se gândească măcar la o partidă de sex cu tine?

— Am ajuns, mă înghiontește. Nu cobori?

Stau pe scaunul de lângă șofer și mă lupt cu o copleșitoare lipsă de vlagă. Mă întreb, confuz, ce ar fi să revoc ordinul, să mă duc frumos acasă și să mă masturbez pe filme porno până dimineața. Sau, mai simplu, să dorm. Oamenii bătrâni și urâți au nevoie de somn mult, să uite că-s bătrâni și urâți.

— Ba da, o să cobor.

— Bun. Revin peste o oră?

— Revino.

14. “WHISKY IN A JAR”

— Bună.

Garsonieră impersonală, genul „locuință pentru futut”. Orice vizitator de prostituate scumpe cunoaște stilul: mobilă de la IKEA, neatinsă de vreun gest pripit, de urma vreunei căni de cafea fierbinte sau de labele unui cățel jucăuș, lipsa oricărei dezordini, a oricăror obiecte care să denote că acolo locuiește un om.

Fată foarte tânără, mignonă, în capot vișiniu. Ceva din tonul ei îmi strânge inima. O anume nevinovăție, o delicatețe ezitantă, de om care nu știe cum să spună ce are de spus.

— Tu ești Diana?

— Da, dar... Nu mi-a zis nimeni că o să vină o fată.

Da. E Diana. „Am una nouă, finuță, o să-ți placă. Dar îți cer suta dă euro pe ea, pentru că e mișto. “

— Uite banii, ca să nu-ți faci griji legate de ei.

Zâmbește subtil.

— Nu-mi făceam griji legate de ei.

Ba probabil că își făcea. Şi, spre deosebire de prietena mea Carmen, care-i intimidator de directă, Diana își făcea griji fără să scoată vreo vorbă. Exact cum e mai rău.

E atât de frumoasă. Are părul șaten-închis, ochii mari, albaștri și pielea de porțelan, trupul zvelt, aproape imaterial. Singurul contrapunct este rujul intens, purpuriu, cu care și-a pictat buzele. Şi încearcă din toată inima să fie amabilă.

— Tu de ce faci meseria asta? o întreb.

— Nu mă simt bine să vorbim despre mine, îmi spune ea.

— Dar îți plac, așa, la prima vedere?

Zâmbește ambiguu, încurcată.

— De ce contează asta?

— Pentru că vreau să știu. Îți plac?

Pentru prima oară, mă privește în ochi. Lung.

— Dacă am fi undeva într-un spațiu al opțiunilor liber-consimțite, ai vrea să faci sex cu mine?

— Nu știu, spune.

Se gândește.

— Nu mi se întâmplă să mă uit la oameni și să zic: Uite, cu ăsta m-aș fute și cu asta nu. Mi se pare jenant cumva. Şi oricum, dacă plătești, de ce îți mai faci probleme?

Hmm. O prostituată care dă lecții de morală. Era ultimul lucru care-mi mai lipsea în această seară glorioasă.

— Bun. Hai să ne futem înainte să începem să ne antipatizăm din tot sufletul, zic. Eu tind să urăsc băbăciunile predicatoare.

Citesc din privirea ei faptul că a încasat-o; e frumoasă și supărată.

— Nu sunt o băbăciune predicatoare. N-am făcut decât să răspund la o întrebare pe care mi-ai adresat-o tu.

— Într-adevăr. Dar mi-ai sugerat că îi disprețuiești pe oamenii care se uită cu dorință la ceilalți, nu-i așa? întreb.

Tace. Își amintește brusc de obligațiile ei de gazdă.

— Vrei un whisky, sau ceva? Habar n-am ce beau femeile înainte de sex.

— Doar dacă bei și tu cu mine.

Şi bea cu mine.

— Poate nu mi-a trecut niciodată prin minte că sexul e o activitate plăcută pentru anumite persoane, recunoaște, după ce-și golește paharul cu

înghițituri cumințI de școlăriță. Mie nu mi-a plăcut niciodată, de fapt.

— Dar îl faci și ceri bani pentru asta.

— Da. E o activitate ceva mai bine plătită decât altele, mult mai solicitante.

Încep să râd. Mă distrează tipa asta cu față de copil și texte de târfa bătrână și cinică. Îi iau fața în palme, o sărut. Are buze rotunjite, cu gropițe în colț, buze de îngeraș bizantin. Evit s-o sărut insinuant, vulgar, apăsat sau bălos; simt că a avut parte de prea multe de-astea și asta îi justifică în mare măsură dezgustul. Se intimidează. Ia o înghițitură de whisky, dar n-o las să înghită; o trag peste mine și-mi scurge încet alcoolul printre buze. Cocktail de whisky și salivă.

— Fă-mi ce vrei tu, îi zic. Dar folosește whisky în tot ce faci.

Şi așternuturile se îmbibă cu pete întunecate de whisky, în timp ce eu nu mă pot opri din înghițit: whisky de pe un sân alb, cu vene subțiri, albastre, care îl înconjoară ca niște bijuterii, făcându-mă să le urmez traseele complicate; whisky-ul din gropițele de deasupra feselor; whisky din curbura din spatele genunchiului; whisky de pe fiecare deget, whisky din fiecare por, whisky din urechi, din nări; până când sticla de Jack Daniel’s zace prăbușită pe podea, Diana geme încet, neclar, parcă încearcă să spună ceva într-o limbă încă nedescoperită și nu-i iese, mă mângâie cu o mână pe spate, iar eu închid ochii strâns, sub pleoape mi se perindă valuri-valuri de nuanțe de roșu, roșu-sânge, roșurodie, roșu-carne. Şi-i cer:

— Sărută-mă acolo, acum.

Mă arde whisky-ul de pe buzele ei, mă arde și mă provoacă; fiecare atingere e undeva la limita dintre usturime și extaz. Şi o simt cum mă invadează cu două, poate trei degete, cred că o trag de păr acum, dar nimic nu o oprește, e acolo, exact acolo, mă apasă, mă ocupă, mă acaparează, și când simt cel mai intens val de plăcere, ia un flacon de

loțiune pentru mâini și mă stropește brusc în interior cu crema rece, aproape lichidă. Tresar ca electrocutată; e mai mult decât aș fi visat.

— Cum de ai făcut chestia asta?

— Habar n-am; așa mi-a venit.

O iau pe Diana în brațe, o sărut pe buze.

— Ești perfectă. Hai să mergem să ne plimbăm de mână pe străzi și să ne drogăm cu heroină.

— Nu pot, aștept client în jumătate de oră.

Şi în timp ce fac duș, bate delicat la ușă și-mi spune.

— Dar să știi că mi-ar plăcea. Mai puțin partea cu heroina; nu m-am drogat niciodată.

— Evident că nu. Alura *heroin chic* e de la mama natură. Şi de la Maybelline.

15. “WILD THING”

„Dragă Dona Juana, “

Alt plic alb, anonim. Încă o foaie bleu. Același scris mărunt și ambiguu ca gen.

— Tot prin curier, nea Giani?

— Tot. Da’ cine e?

— Nu zice.

„Astăzi sunt femeie, pentru că tu mă faci să mă simt femeie. Te-am văzut și ieri, dintr-un colț ferit al barului, ai trecut indiferentă pe lângă mine. Sunt prea urâtă, prea timidă, prea nesigură, nu știu cu ce să încep. Te-am văzut sărutând atâtea femei, mângâindu-le, atingându-le, oferindu-le și oferindu-ți bucurie. Toate erau frumoase. Sau cel puțin interesante; aveau ceva special. “

Şi acum se presupune că ar trebui să fixez din priviri toate slutele și ceacârele, să îmi dau seama, după simptome incerte, care dintre ele îmi scrie bilețele bleu.

„De câte ori îmi imaginez că m-ai putea atinge așa, fără ocolișuri, că m-ai putea săruta la fel de pasional, cum le săruți pe ele, erup ca un vulcan. De fapt, de câte ori mă masturbez și vreau să îmi grăbesc orgasmul, nu fac decât să visez la buzele tale voluptuoase apăsându-se ușor de clitorisul meu. “

O fi vreun prieten de-al Mexicanului și a aflat detalii despre vizita mea la Diana.

„Sunt prea directă? Poate că da. Şi totuși, instinctul îmi spune că singurul lucru pe care îl

apreciezi la cei care se chinuie să te cucerească este abordarea fără menajamente. E ușor, Dona Juana, să îți scriu fără menajamente că aș vrea să mă ții mult în brațe și să îți lipești sânii goi de ai mei. Dar de câte ori te văd, mă pierd. Mă înmoi, devin o cârpă fără voință, mistuită de foamea simțurilor. De aceea, fantezia mea erotică de azi este următoarea: mi-ar plăcea să ne întâlnim într-o gară pustie, la drum de seară. Haha, drum de seară, de parcă aș fi o babă care ghicește în cărți. Nu, liniștește-te, nu sunt babă; sunt tânără și proastă.

Bine, în fantezia asta erotică eu nu sunt nici proastă, nici urâtă, nici stângace. Sunt o femeie suplă și splendidă, care fumează îngândurată, cu privirea pierdută în depărtare. Părăsesc un soț bogat, dar obtuz, și fug în lume, în căutarea aventurii. Dar trebuie să schimb trenul în această haltă din munți, uitată de Dumnezeu; de aceea trebuie să petrec noaptea pe o băncuță.

Vino, Dona Juana, vino spre mine, vino de parcă nu aș fi o străină, ci persoana pe care o căutai dintotdeauna, vino și trage-mă după tine, du-mă spre prima toaletă publică, lipește-mă de perete, strecoară-ți un genunchi între coapsele mele, apoi sărută-mă. Sărută-mă până când voi plânge de bucurie, de durere și poate și de ușurare, dizolvă-mă în saliva ta ca pe o pastilă. Ce rost ar avea viața mea după un sărut de-al tău?

Cu buze uscate de emoție,

O oarecare. ‘‘

Mda, mormăi eu apucându-mă de cap. Voi, ăștia care debitați atâtea aberații, nu m-ați văzut ducând gunoiul sau stând la coadă la pâine niciodată. Pariez că v-ar trece pe loc ardoarea.

Ce mă enervează, de fapt, e stilul ăsta de a scrie anonim și fără drept la replică. Dacă ești atât de tare-n ovare, încât să îmi spui că m-ai fute într-o

budă publică – câh, o budă publică! – de ce nu ai curajul să și semnezi?

— Nea Giani?

— Da, fata tatii.

— Dacă mai vine curierul cu vreo scrisoare de-asta, o returnezi. Şi îi dai și asta.

Rup o foaie din agendă și scriu: *„Nu pun botul la monologuri. Îți cunosc genul. Ştiu că n-o să ai niciodată curajul să-mi ieși în cale, să-mi spui : Uite, eu îți trimit fanteziile mele erotice. Tocmai de aceea: vreau o adresă de căsuță poștală, o adresă de mail sau ceva."*

Îi întind lui nea Giani bilețelul.

— Cam nervoasă, din câte văd.

— Așa e ea când îi trimit idioții bilete anonime cu declarații de dragoste sau cu înjurături. Şi are dreptate, să mor. Şi pe mine mă ofticau, când le primeam.

Nici nu mă întorc. Nu vreau să-l văd pe Mircea și pe Syssy încolăciți unul în jurul celuilalt ca două cabluri telefonice într-o locuință de dezordonați. Prefer să mimez că-s adâncită în scrisoare și să-i las să treacă. Să nu cumva să-mi scape vreo ripostă acidă de genul: „Când primeai, bre, altceva decât mail-uri scurte sau SMS-uri cu rafinata invitație «Suge-mi-o și mie în seara asta»?!"

— *„De câte ori îmi imaginez că m-ai putea atinge așa, fără ocolișuri, că m-ai putea săruta la fel de pasional, cum le săruți pe ele, erup ca un vulcan".* Vai, fată, să-nnebunesc, ce proaste-s astea.

Nu pot să cred că îmi citește corespondența peste umăr. Mă întorc furioasă.

— Şi tu cum ești?

— Superbă, deșteaptă și fericită, toarce Syssy ca o pisică.

Şi atunci, sunt silită de împrejurări să mă întorc spre ei. Bineînțeles că stau îmbrățișați și bineînțeles că Mircea arată în continuare ca un

semizeu fascinant smuls de pe posterul unei reclame Calvin Klein. Nimic nou sub soare. Ba da. Nouă e această gelozie degradantă, umilitoare, care mă face să nu-mi găsesc cuvintele.

— Fată, dă-mi și mie scrisoarea asta, să râd și eu, mi-o smulge Syssy și începe să citească exagerat, batjocoritor: *„De fapt, de câte ori mă masturbez și vreau să îmi grăbesc orgasmul, nu fac decât să visez la buzele tale voluptuoase apăsându-se ușor de clitorisul meu.”* Aah, ce-mi plaaaace! se prostește, icnind mai fake decât o starletă porno minoră de doi bani dintr-o țară în curs de dezvoltare.

— Se vede că habar n-ai ce-i ăla un clitoris și cum funcționează el, păpușel. Lasă-te de glume din astea și rămâi la penisuri, mă pomenesc eu bombănind.

— Dumnezeule, fată, ce-ai, tre’ să-ți vină ciclul? Nu mai râzi la glume? mă scutură Syssy în joacă.

— Am că te bagi în corespondența mea, atât.

— Ce-ai, mă? Ce-s figurile astea pe tine? Ultima oară când am verificat, încă ne citeam împreună toate bilețelele astea siropoase și jenante, și făceam mișto de ele tot împreună. De când a devenit „corespondența ta?!”

Mă uit puțin confuză la Dudetta noastră. Apoi, cu greu, la Mircea, care îmi zâmbește irezistibil de sexy.

La dracu’, mă irit eu din nou, fac exact greșeala pe care puțopalmistul comun și neinteresant o face cu privire la mine. Adică: pornește de la un zâmbet perfect normal și-l interpretează ca pe o chestie personală, cu dedicație și mesaj. Așa încep cele mai dezechilibrate și mai grav eșuate relații interumane. Mircea, de exemplu, nu „îmi zâmbește”, ci „zâmbește”, pur și simplu. Iar strălucirea plină de viață a zâmbetului său nu se datorează bucuriei că ne revedem ci, pur și simplu,

sexului intens și epuizant pe care îl practică, zi de zi, cu o altă persoană. Acea altă persoană fiind unul dintre cei mai buni prieteni ai mei. Ce e atât de greu de înțeles în ecuația asta simplă?

— Băi, iartă-mă, mă întorc eu spre Syssy. N-am vrut să fiu purceluș agresiv cu tine. Dar sunt momente în care glumele altora ne enervează, mai cu seamă dacă-s catastrofal de proaste.

— De ce aperi așa scrisoarea asta? Ţi-ai tras-o cu ăla sau aia care a scris-o?

— Habar n-am cine a scris-o. Pur și simplu n-am chef de glume vulgare, atât.

— OK, gata-gata, noi te lăsăm. Ai chemat taxiul, sweetie pie? îl întreabă el pe Mircea.

— Da, păpușica mea frumoasă, spune Calvin Klein cu tandrețe și începe să-și mângâie „păpușica frumoasă" pe gât, cu gesturi senzuale și lente, care mă gâdilă, fiecare în parte, la coarda isterică. Haide.

După ieșirea lor, nea Giani clatină din cap.

— Dacă-mi vine să vomit când îi văd pe ăștia, îi zice homofobie?

— Şi mie-mi vine să vomit când îi văd, îmi descarc în sfârșit sufletul. Cred că îi zice „mozol public dezgustător".

— Oamenii din ziua de azi nu mai au pic de decență, nu-i așa, fetița mea? îmi cântă nea Giani în strună.

— Ba da, așa e, aprob eu.

Va trebui să fac ceva, să-mi controlez emoțiile, dorințele, impulsurile aberante. Chiar dacă asta va presupune să fac ceva mai mult sex.

Şi asta fac. Îmi sun un amic la întâmplare, ne dăm soț și soție și ne ducem la un club de swingeri. El, în costum elegant, eu, în rochie lungă și decoltată. Stilul nu își pierde niciodată din sex-appeal. De acasă, îmi administrează o pastilă de X: „să avem poftă, scumpa mea". Trecem rapid prin salonul de cocktailuri, pentru că nici el, nici eu nu am venit pentru socializare. Desigur, nu suficient

de rapid; ne mai nimeresc în zbor niște cristale de sorginte greu de identificat. El, bărbat singur, aștepta de mult o oportunitate de sex la nimereală cu o mulțime de femei puse pe joacă; eu aveam nevoie de o orgie veritabilă, cu cât mai mulți participanți, ca să-mi exorcizez nemulțumirile. În timp ce urcăm, un tip vag cunoscut îmi zâmbește și mă trage într-o minicabină cu pereții, podeaua și tavanul de oglinzi. Are pantalonii în vine și penisul erect, roșu, pulsatil, îmi trasează o dâră albă, de la rădăcină spre gland.

— Sniff and kiss, baby!

Îl aspir cu nasul, îl aspir cu buzele, îl aspir cu laringele, în timp ce o persoană – habar n-am cine – se împinge în mine cu sete, nici măcar n-are răbdare să ridice poalele rochiei, simt cum penisul mă invadează învăluit în mătase. Apoi, începe să tragă de valul fin de material, fără să înceteze penetrarea; penisul intră și iese rapid, în timp ce mătasea se depărtează lent, mângâietor. Țip extatic, tipul mă ridică și-mi strânge sânii în palme, dar nu iese din mine. Mă duce așa până în dormitorul luxos, cu multe paturi, fotolii, canapele. Un spațiu în care nu mai există ideea de sex între două persoane, sau de schimb de parteneri, sau orice altă variantă de la care ar fi pornit cândva ideea de swing. Nu există decât un munte de trupuri îmbârligate în cele mai neașteptate forme de acuplare, și o dulce penumbră, care estompează orice formă de luciditate. Nu mai există decât piele; piele masculină, mai aspră, sau piele feminină, pufoasă și moale. Nu mai există decât mâini de diferite mărimi, mâini mai lacome sau mai gentile, mâini pline de vene sau mâini fine, îngrijite la salon, mâini groase sau subțiri, bronzate sau deschise la culoare, cu degete lungi sau scurte, umflate ca niște cârnați sau, dimpotrivă, poate subțiri ca niște bețe de chibrit. Multe buze, unele care șoptesc cuvinte aleatorii, altele care rănesc, altele care alintă. Și multe organe sexuale,

masculine sau feminine. La un moment dat, după ce toate senzațiile, naturale sau chimice, s-au întrepătruns în mintea mea, am simțit că mă prăbușeam într-o pizdă uriașă, fără capăt. Ca un fel de Alice în Ţara Striațiilor Vaginale. O prăpastie roșie, pulsatilă, cu pereți moi și lunecoși, îmbibați de zeamă fierbinte, care îmi înmuia pielea. Cât de adânc poate fi un vagin, Dumnezeule? m-am întrebat. Abia după aceea am sesizat oul imens, cu coaja spartă, în fundul căreia clocotea, maroniu și furibund, valul de lavă.

— Cum vă simțiți, domnișoară?

Am deschis ochii. Mai exact, am tras de pleoape, ca de niște cortine de fier. Mi-era atât de rău, încât parcă-parcă îmi venea să zic: „Nu, mulțumesc, am greșit compartimentul” și să mă întorc în neantul de până atunci.

Apoi, încet, lumea din jur s-a stabilizat și a căpătat contururi. Eram pe un pat de spital. De ce? Ce căutam eu aici? Am ridicat ochii spre medicul tânăr. Atrăgător. Brunet puțin cam plinuț, dar nu diform. Mă privea cu compasiune și cu înțelegere.

— Ați leșinat la o petrecere. Noroc că ne-au chemat și am izbutit să vă recuperăm. Mare noroc.

Şi mi se așază la marginea patului.

— Domnișoară. Vă știu de la Club Bizarre. Sunt unul dintre fanii spectacolului dumneavoastră. De aceea am ales să păstrăm discreția în privința substanțelor ilegale pe care le-ați consumat și să trecem în fișa de observație „consum de alcool în exces”. Atât, nimic mai mult. De această dată, ați avut noroc. Din toate punctele de vedere. Exista varianta să intrați în evidența poliției, sau chiar...

— La închisoare?

— Mai grav.

Tace puțin, să tensioneze suplimentar momentul. Doamne, cât mă enervează tehnicile astea de oratorie.

— În sicriu. Ați fost atât de aproape de o supradoză de alcool, cocaină și ecstasy. Vă rog mult, fiți responsabilă. Gândiți-vă cât rău vă faceți cu experimentele acestea extreme. Unde vreți să ajungeți?

Mă cuprinde o sfârșeală teribilă. Mă întind la orizontală, dar, chiar și așa, întinsă, am o senzație bruscă de pierdere a echilibrului și de cădere.

— Eu nu vreau să ajung nicăieri, îmi cer scuze că v-am cauzat neplăceri, spun eu pe un ton cuminte, de școlăriță prinsă cu mâța-n sac.

— Nu despre neplăceri este vorba, se uită medicul la mine cu o privire afectuoasă și blândă. Este vorba despre viața dumneavoastră. Despre cel mai valoros lucru pe care-l aveți. De ce să faceți astfel de excese?

O, Dumnezeule. Mi-e atât de frig și de rău, de parcă ar fi venit sfârșitul lumii. În asemenea condiții, cum să-i explic acestui om lucruri pe care nu eram în stare să mi le explic nici măcar mie însămi? De unde să găsesc cuvintele corecte, așezate într-o ordine justă? Dar există oare cuvinte corecte? Sens unic?

— Nu știu. Pentru mine, excesul a fost întotdeauna o formă de viață.

— Încercați să mai folosiți și analogii, nu mai experimentați totul pe propria piele, zâmbește medicul.

Fanul meu. A zis că a mințit pentru că-i plăcea cum cântam, nu?

— Poate că e puțin cam prea devreme să vă întreb, dar... după ce vă reveniți, îmi permiteți să vă invit la o cafea?

...and leave a beautiful corpse behind, îmi răsună mie citatul binecunoscut, undeva în partea din spate a creierului.

***

— Bine-ați venit la Club Bizarre, fetelor, băieților. Se întreabă vreodată vreunul dintre voi care e soarta unui gigolo bătrân, sau a unei prostituate bătrâne, cu organul sexual stors de orice vigoare și uzat ca o cârpă putredă? Probabil că nu. Sunteți tineri și frumoși – și important e să trăiți fiecare clipă cu toată intensitatea de care sunteți în stare. Nu știți niciodată care dintre ele poate fi ultima. Poate că și eu am murit. Poate că, acum, nu vă vorbește decât fantoma mea...

— Fă, aberezi grav. Nu mai plictisi lumea; mai taci dracu' și treci la cântat, îmi murmură la ureche Vaca Somptuoasă, prefăcându-se că vrea să danseze *cheek to cheek* cu mine.

***

— Îți mulțumesc că mi-ai acceptat invitația la cafea.

— Eu îți mulțumesc că m-ai invitat.

A ales o terasă de genul „grădina cu pomi fructiferi a bunicii". Stăm la umbra unui nuc, care ne mai bombardează cu câte un proiectil verde și aspru.

— M-a uimit prospețimea prestației tale de vineri seara. De parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

— E o vorbă printre prietenii mei actori în vârstă: „Pe scenă nu-ți curg mucii". Pune un actor sau un muzician mort pe o scenă. Îți va face spectacolul, apoi se va întinde pe catafalc și va muri la loc, surâd eu cu grație.

— Ce morbid.

— Acuma... să nu uităm că, în urmă cu o săptămână, era să ajung pe tărâmurile cele veșnice ale vânătorii. Rămâi, totuși, cu niște impresii destul de puternice, chiar dacă faci în așa fel încât să nu fie evidente. Poc! O nucă verde îmi cade în cafea și îmi stropește mâneca.

— Vezi... Sechelele lăsate de căderea unei biete nuci sunt mult mai evidente. De ce ai vrut să bem o cafea împreună?

— Pentru că te admir foarte mult, îmi mărturisește medicul. Modul în care îți explorezi și-ți spargi limitele mi se pare demn de respect. Deși... uite, se poate termina prost.

— *Orice* se poate termina prost. Şi nevoia de siguranță te poate determina să faci o concesie după alta. Să lași de la tine din ce în ce mai mult, până la sclavie totală. Nu cred că e o cale mai recomandată. Așa, dacă faci ca mine, măcar te distrezi.

Îmi împing cafeaua la o parte. Deja plutesc prin ea suficiente gâze, încât să-ți faci un insectar întreg. Nici terasele de tip „grădina cu pomi fructiferi a bunicii” nu mai sunt ce erau odinioară.

— Domnule doctor, eu zic că am filosofat destul pentru prima întâlnire. Nu găsim și noi un loc drăguț, unde să putem dansa?

16. “SENTIMENTAL JOURNEY”

Geamuri larg deschise, ca de obicei. Domnul ăsta în vârstă, dar încă prezentabil, are nevoie de aer proaspăt poluat, de nori cu tiv roz, să respire în diafragmă, așa cum m-a învățat și pe mine în copilărie. Şi uite ce bine îmi prinde la 31 de ani!

Ştiu, acum toată lumea mă va bănui că voi descrie o tentativă de viol, o traumă din copilărie care m-a împins implacabil spre ratare. Citiți prea multe tabloide, prieteni.

Nu, nu e cazul să îl suspectați pe bătrânul meu prieten de pedofilie, sau de alte apucături necurate. Când spuneam că m-a învățat să respir în diafragmă, nu mă refeream decât la modul tipic de a respira al muzicienilor profesioniști. Eram mică și, după toate aparențele, promiteam să fiu o cântăreață de excepție. Dar nu m-am ținut de cuvânt.

Bătrânul meu prieten era artist pensionat. Locuia în apartamentul de vizavi, împreună cu un motan arogant și – mai demult – cu o nevastă căreia nu îi auzeai gura niciodată. Şi nu din opresiune – bătrânul meu prieten nu ar fi atins-o decât cel mult cu o floare, nu cu mai multe, că pensia nu-i permitea – ci pentru că ea a trăit toată viața și a murit convinsă că misiunea ei nobilă pe pământ era să vegheze asupra geniului creator al soțului ei. Şi nu ridica tonul nici măcar o dată, nici măcar cu un semiton; să nu-l perturbe din îmbrățișarea muzelor.

Alte timpuri, alți oameni. Acum, dacă aș vrea o lecție decentă de muzică, nu aș putea-o avea sub

100 de lei pe oră. Dar pe atunci, lumea nu avea ce face cu banii, chiar dacă îi obținea, și de aceea, nimeni nu vedea în tine un potențial portofel. Pe atunci, bătrânul meu prieten m-a auzit o singură dată cântând „Melc, melc, codobelc” în curte, cu alți copii. Şi m-a strigat pe nume. Asta m-a surprins din cale-afară. Niciodată, niciodată până atunci nu îmi răspunsese la salut. Spre deosebire de babele obișnuite, care se duceau cu pâra la mama, că am uitat din nou să le dau bună-ziua – și uitam deliberat, le uram pentru că erau sinistru de proaste și de băgăcioase, pentru că erau acre și zbârcite, ca niște mere stricate, și, dincolo de toate astea, pentru că instinctul meu sexual precoce, de copil de patru ani, îmi transmitea ceea ce nu puteam formula în cuvinte pe atunci: o repulsie fizică de nedescris.

Pe atunci, încă nu îmi dădeam seama, dar deja îi priveam pe oameni prin prisma jocului de golani „Aș/ n-aș”. Indiferent de vârstă, sex sau statut social, indiferent de apropiere sau de distanță. Şi faptul că el nu îmi răspundea la salut era mai „aș” pe atunci decât ar fi fost acum.

Bun, ideea e că m-a auzit într-o zi cântând „Melc, melc”, m-a chemat în casă și atunci, fără să mă avertizeze și fără să îmi explice ce facem noi acum, m-a supus pentru prima oară acelui ritual misterios, repetitiv dar niciodată identic, cunoscut îndeobște sub numele de vocaliză. M-a certat de câteva ori, m-a lăudat aproape în aceeași propoziție, m-a făcut să râd și să plâng, mi-a dat dropsuri chinezești cu mentă și m-a chemat și a doua zi. Acesta a fost începutul unei frumoase prietenii.

Între timp, eu m-am mutat de acasă și am făcut cu nonșalanță zeci de tâmpenii pe care nu vreau să mi le amintesc acum, dar prietenia noastră a supraviețuit încercărilor timpului. Dacă, în general, bărbații de vârste apropiate detestă să fie mai proști decât femeile din preajma lor și încearcă

din răsputeri să le minimalizeze, bărbații mult mai în vârstă au înțelepciunea de a te lăsa să fii tu însăți. Bine, nici asta nu se poate generaliza; am cunoscut destui boșorogi senili, îndobitociți de andropauză.

Singurul obicei la care bătrânul meu prieten nu a renunțat niciodată, în ceea ce mă privește, a fost obiceiul de a mă trece prin furcile caudine ale vocalizelor. Pe principiul „Chiar dacă ai 80 de ani, ești copilul meu și te pocnesc când vreau eu!”

Şi de această dată îmi găsește defecte, îmi reproșează că trag prea tare pe registrul grav, și că o să am cât de curând o voce de Rod Stewart. Da, recunosc eu. Măcar să am și un cont bancar de Rod Stewart. Abia atunci o să pot spune cu mâna pe inimă că studiul dă roade.

— Când te măriți? mă întreabă pe neașteptate.

— Cu cine? De ce? Ce întrebare este asta?

— O întrebare normală pentru o femeie în toată firea.

— Eu nu sunt... Ba poate că sunt. Dar nu văd de ce mi-aș risca libertatea.

Clatină din cap, apasă clapele pianului și începe un nou exercițiu vocal. Apoi altul. Abia târziu, după ce se întoarce de la bucătărie cu două pahare mari de limonadă preparată în casă, mărturisește:

— Nu aș fi știut să mă descurc cu una ca tine.

— La ce te referi?

— Am avut mereu norocul de a da de femei care să vrea o relație cu mine, și asta îmi oferea luxul de a pune condiții. Fetelor ca tine nu le poate impune nimeni nimic.

— Ba teoretic, da. Dacă e suficient de musculos, mă poate viola. Dar mental vorbind, sunt de neatins.

— Şi fizic?

Remarc un iz subtil de provocare plutind prin aer. Nu îmi dau seama dacă mi se pare o chestie agreabilă sau, dimpotrivă, una cumplită. De parcă

propriul tău ursuleț de pluș ar începe să îți facă avansuri.

— Ia spune, moșule, vrei să ne-o ardem?

Se va fâstâci, mai mult ca sigur. Şi o să dea înapoi stânjenit. E totuși un om de modă veche, familiarizat cu conceptul de decență. Nu ca noi, porcii depravați.

— De cincisprezece ani aștept întrebarea asta, surâde el.

Dumnezeule! Chiar există oameni care să îi dorească fizic pe alții, dar să aștepte cerere scrisă din partea ălora?

— Aoleu, îmi las eu capul în palme. Mă simt de parcă aș afla a doua oară că nu există Moș Crăciun.

— Cum așa?

— Până acum, am trăit cu impresia că ții dezinteresat la mine. Că avem o prietenie pură.

— Da, înțeleg. Sunt un fraier.

Nu, nu înțelege.

— Şi ai nevoie de un futai cu mine, doar pentru a-ți demonstra ție însuți că nu ești un fraier?

— Păi nu. Oricum sunt un fraier. Faptul că tu o să te ridici și o să începi să te dezbraci în următoarele zece secunde nu mă face mai puțin fraier.

Mă îngheață siguranța cu care îmi spune că „o să mă ridic și o să încep să mă dezbrac în următoarele zece secunde”. De parcă ar fi o certitudine. Inconștient, îmi încrucișez brațele. El observă asta și se întristează:

— Sunt un boșorog fără sex-appeal, înțeleg. Vezi dacă nu mi-ai făcut propunerea asta acum zece ani?

— Înțeleg. Acum mă iei pe partea sensibilă.

— Te iau și eu pe unde pot. Acum, că tot veni vorba... Dar nu înțeleg de ce ești atât de descumpănită.

— Păi... de obicei, eu iau inițiativa. Şi nu e doar asta. Dacă ar coborî Fecioara Maria din

icoană și ți-ar zice „Vreau să-ți sug pula”, tu cum ai reacționa?

— Cred că... mi-aș desface fermoarul la pantaloni, răspunde senin.

Se pare că nu ajungem la nici o concluzie. Oftez și îmi desfac și eu fermoarul la pantaloni.

— Păi nu așa. Eu mi l-aș desface cu entuziasm, mormăie.

Îmi trag fermoarul în sus, apoi îl desfac cu o singură mișcare bruscă. Îmi sare nasturele blugilor.

— Sper că nu ai de gând să mă pui la vârsta mea să umblu în patru labe să ți-l caut, nu?

— Un bărbat prea bătrân pentru patru labe e prea bătrân pentru doggy style, ripostez eu. Iar un bărbat prea bătrân pentru doggy style nu are de ce să se mai gândească la sex.

— Te-ai obrăznicit de tot! clatină din cap. Dar cu toate astea, e ascultător, se ghemuiește și începe să caute pe jos.

— Asta e! Din momentul în care îmi pretinzi sex, cobori singur de pe piedestal. Ştii, în clipa în care vezi penisul unui bărbat, nu îl mai poți idealiza. De aceea marii profeți au rămas nefutuți până la moarte.

— Ce pildoasă ești, mormăie, în timp ce pipăie în continuare covorul.

Găsește nasturele, mi-l întinde, se ridică în picioare, drept și sobru, apoi îmi spune pe un ton ceremonios:

— Te rog să uiți discuția asta. Nu mai discutăm niciodată despre sex.

— De ce? De-abia ne-am încălzit.

— Tu de-abia te-ai încălzit, iar eu sunt deja terminat. Vezi, suntem defazați.

Tace puțin, gânditor.

— Dar asta nu înseamnă că nu te voi iubi toată viața.

Îl iau în brațe, îl sărut părintește pe obraz, apoi îl așez cu blândețe pe un fotoliu.

— Bine. Hai să fac o cafea, apoi ne uităm la niște desene animate de-ale lu' Disney, și poate așa, spre dimineață, facem și sex. Dar să nu fie cu premeditare, că dăm chix din nou.

— Şi v-ați tras-o? mă întreabă Virgil taximetristul a doua zi, când ajung la acest punct cu povestea.

— Contează?

17. “I‘VE GOT PLENTY O‘NOTHING”

Ca de obicei, citește reviste cu benzi desenate, pe care le cumpără pentru nepoți, dar, înainte să le ducă acasă, se bucură el însuși de ele, poate mai mult decât destinatarii finali.

— Nea Giani?

— Da, fata tatii.

— Mi-a mai venit vreo scrisoare de-aia albă, prin curier?

— De când le-am returnat-o pe a treia, nu.

O muscă se plimbă în interiorul unei ferestre duble. Vrea să zboare, se ciocnește de prima placă de sticlă, apoi de a doua. Începe să bâzâie și să se agite bezmetic. Eu îmi aprind o țigară și o fumez agale, inspirând în diafragmă, așa cum m-a învățat moșul, pe când era ceva mai june și aștepta să îi propun eu să ne futem.

— Aha.

Ar trebui să intru în club, să mă schimb, să mă pregătesc pentru spectacol. Dar mă apasă gândul că, mai mult ca sigur, Syssy mi-a invadat deja cabina, că îmi probează rujurile, fardurile și pudrele, așa cum a făcut de când se știe, dar că acum e în permanență îmbârligat cu Calvin Klein, se sărută, se alintă, se freacă, se pipăie, se mozolesc, se giugiulesc, iar muritorul de rând trebuie să asiste la tot acest spectacol cu o indiferență suverană. Care ar fi alternativa? „Vă rog, băieți, nu vă mai frecați unul de celălalt în câmpul meu vizual?” Cum Dumnezeu să le ceri asta, când tot Clubul Bizarre a asistat la zeci de show-uri erotice ad-hoc de-ale mele, fără să

comenteze cineva ceva vreodată? Nu mă pot transforma într-o nenorocită oribilă, cu duble standarde, nici măcar dacă vreau.

Şi, totuși, mi-e imposibil să controlez furia aproape animalică pe care o simt de câte ori Calvin Klein primește sau face un gest de tandrețe. Îmi vine să sparg pereți și să bat oameni pe stradă. De ce oare? Vreau eu ceva de la Calvin Klein? Bineînțeles că nu. Vreau cumva o relație cu el? Nu, evident. Poate că-mi doresc doar o aventură sexuală? DA.

Dar e atât de clar că tipul e fericit și împlinit. Că nu e în faza de experimente sexuale, ci în aceea de micdejun la pat cu persoana iubită. Sau, poate, asta e problema? Nevoia unei provocări cu grad sporit de dificultate, ca pentru adevărații profesioniști ai seducției? Pe bune, poate că e doar o simplă criză de ambiție? Îl vreau pentru că nu-l pot avea? Poate că m-am săturat de oameni ușor de cucerit?

Şi de când fac eu genul ăsta de exerciții de autoanaliză?

— Bună seara.

Simt că, pentru câteva clipe, plămânii mei refuză să primească aerul furnizat de nări. E vocea lui. Şi nu e însoțită de flecăreala neamuzantă a Dudettei mele, de unde deducem că...

— Bună seara. Unde ți-e marea dragoste?

— S-a oprit pe drum să ia portocale. Nu mai vrea suc de la automat, a decis să renunțe definitiv la tot ce înseamnă „E”.

— Eh. Acum, că are în fața cui să joace teatrul ăsta ieftin...

— Ești foarte rea, remarcă în glumă Calvin Klein.

— Da, așa e, iartă-mă. Voi sunteți proaspeți îndrăgostiți, dar Syssy și eu ne știm de secole. Şi suntem ceva mai intoleranți cu vrăjelile ieftine ale celuilalt, să zic așa. Așa e între prieteni vechi.

— Da, știu, mă aprobă Mircea. Apoi mă apucă delicat de braț.

— Hai să bem și noi un ceai în club, până vine al meu cu portocalele. Vrei?

Încerc să ignor descărcările de electricitate dintre pielea lui și a mea.

— Hai mai bine să nu. Sunt puțin în întârziere cu costumul, știi.

— Apropo, costumul. Vreau să-ți spun că apariția ta e un miraj. Nu e un costum, e un adevărat personaj, un bărbat incredibil de sexy, de care mă îndrăgostesc de cum apare.

— Parcă-parcă am remarcat cum mă priveai. Dar am zis că mi se pare.

— Ştiu. Păcat că îmi trece de cum se lasă cortina.

Rămân fără replică. Tipul ăsta e ceva mai calificat în arta prăjirii la foc mic decât mine.

— Reformulează, Mircea, îi ordon. Varianta corectă e „noroc că îmi trece de cum se lasă cortina”. Ar fi puțin complicat să ai o relație cu cineva atât de obsedat de monogamie, cum e Syssy, și să-l înșeli cu singura lui prietenă adevărată. Nu?

— Serios? râde. E obsedat de monogamie?

— Toată viața lui a visat la dragostea perfectă, la idila exclusivă, la sufletul pereche. Credeam că știi asta.

— Nu, nu știam. Noi n-am discutat chestii de genul ăsta. Am fost prea ocupați cu cuddling-ul.

— Crede-mă că am observat. Era evident din avion.

Râde. Un râs neașteptat, mai degrabă un rictus, care-i deformează trăsăturile.

— Așadar, micuțul meu Sys vrea iubire monogamă și exclusivistă, zici tu?

— Dacă el nu ți-a spus nimic despre asta, te rog, ia-o de parcă dialogul nostru n-ar fi existat.

— Ba e bine că mi-ai spus.

Aruncă o privire pe geamul dublu. Remarc din nou musca. S-a liniștit complet, zace întinsă pe spate, cu piciorușele țepene în sus.

— Iată un lucru la care va trebui să lucrăm.

18. “TWIST AND SHOUT”

— Ştii, cred că m-am înțeles greșit de la bun început. Eu pe mine, vreau să zic.

— Aoleu, îl privesc oripilată.

Își scoate cravata, își desface primii trei nasturi de la cămașă, își masează ceafa. Se așază pe canapea, se ridică iar. Nu, nu e în apele lui. Şi nu îmi place să îl văd așa.

— Alfonsinho, ai luat din nou ceva dubios? Ultima oară m-ai ținut toată noaptea la telefon, să îmi povestești despre vinovăția inexplicabilă care te roade... ca o carie de canal, da-da. Iar eu aveam sex de făcut și nu știam cum să îți sugerez finuț chestia asta.

— Păi, de ce nu mi-ai zis-o direct?

— Ţi-am zis-o de vreo opt ori, apoi m-am resemnat. Oricum nu mă atrăgea foarte tare ideea de a face sex cu o femeie care are piercing în limbă. Clitorisul meu are alergie la metal.

— Şi tu ai o problemă cu piercing-urile prost plasate? începe Alf să râdă.

— Vezi, câte chestii avem în comun și nici nu bănuiai? Vrei o bere?

— Dacă te duci până la frigiderul Dudettelor după ea, nu. Vreau doar să mă asculți.

— E clar, te-ai drogat iar cu dracu’ știe ce.

— Nu, jur că nu. Bine, poate doar câteva liniuțe. Ideea e că de câteva zile nu mai sunt om.

Nu avusesem încă de a face cu patetisme. Nu din partea lui Alfonsinho. Nu, Dumnezeule, să nu se apuce și el de sportul ăsta neamuzant!

— Dar ce ești?

— De ce faci mișto de mine, în loc să mă asculți? Dacă vând mâine clubul, rămâneți cu toții pe drumuri, corect?

— Parțial corect. Dar nu o vei face, pentru că ești disperat după bani și îți place să îi produci într-un mod cât de cât ușor și agreabil.

— Ei, bine, nu! M-am înțeles greșit! Eu pe mine, insist – m-am înțeles greșit! Mi-am petrecut viața alergând după bani și neglijând oamenii. Am greșit – oamenii sunt întotdeauna mai importanți.

— Ce ai luat de data asta?

Începe să mă obosească această discuție principială. Alf e imprevizibil când se droghează; dar de fiecare dată într-un mod dezagreabil.

— Nimic. Sau aproape nimic. Nu e vorba de cocaină. E o revoluție lăuntrică.

Dumnezeule, îmi mușc eu buzele, să nu izbucnesc într-un râs nebun. Singura revoluție lăuntrică de care l-aș fi bănuit pe Alf ar fi fost un exces de aciditate gastrică.

— Sunt un bou, îmi mărturisește, cu capul în palmă. Un mare, mare bou. Am făcut o mare, mare tâmpenie. Te rog, ține-mă în brațe.

— Fără contact fizic, te rog. Nu-s o bună samariteancă.

— Taci din gură și ține-mă-n brațe!

Mă apucă de încheieturile mâinilor și mă trântește pe canapea. Apoi, se înghesuie cu capul în poala mea.

— Ce pula mea de femei sunteți voi, nu aveți pic de suflet, de compasiune. Stai locului, în morții mă-tii, și arată-mi milă! Dacă nu vă dau eu de lucru, ce vă faceți?

— Iar dacă nu îți cântăm și nu îți dansăm, ce te faci? bombăn eu. Auuu!

Mă mușcă brusc de coapsă.

— Ascultă-măăă! Am nevoie de cineva, să mă asculteee! Am nevoie de tine, înțelege-mă, vorbește cu mine, taci din gură!

Își lipește palmele de obrajii mei, mă privește în ochi. Începe să plângă:

— Sunt atât de nefericiiiit...

— Ce-ai pățit?

— Sunt îndrăgostit varză. Nu mi-am dat seama decât acum, când e prea târziu. Nu mai e nimic de făcut.

Îi simt o lacrimă, mi se scurge încet pe coapsă. E aproape erotic.

— Te rog să nu spui nimănui nimic din ceea ce vorbim acum, da? Mizez pe discreția ta, știu că pe undeva în fundul sufletului tău de viperă ții la mine.

Îmi ia din nou mâna, și-o pune pe frunte.

— Ai mâna rece. E bine. Nu știu cum să încep.

— Ai început deja. Continuă.

Începe să plângă în hohote și mai violente.

— Ştii că m-a atras întotdeauna Syssy, nu?

— Te-a atras Syssy?

— Deci, nu știi. Nici eu nu știam cât de mult mă atrage. Abia zilele astea mi-am dat seama de adevăratele mele sentimente, acum, când îl tot văd pe sclifositul ăla de prieten al lui cu cămășile alea enervant de bine călcate, cum ne dă târcoale ca o curvă proastă în căutare de picioare în gură. Ştii cât de mult l-aș bate pe papițoiul ăia? ridică el un pumn furios în aer, mai-mai să mă nimerească în față.

Îl apuc de pumn, i-l împing în jos.

— Nu am nici o șansă, știu, își agită el pumnul, cu mâna mea cu tot.

— Acuma, știi cum e. De un an întreg îl auzi pe om văicărindu-se că vrea iubire adevărată. Dacă te gândeai și tu mai devreme la asta...

— „Mai devreme” era prea devreme. Cred că vând clubul și plec undeva, departe.

— Hai să nu ne precipităm, îl mângâi eu pe cap, înfrânându-mi impulsul de a-i sparge fața. Poate găsim o soluție.

— Ce soluție?

— Nu știu. Vorbim cu Syssy, cu Mircea, vedem. Sau aștepți până îi trece lui Mircea.

— Tu crezi că eu nu sunt om? Eu nu am sentimente? Cum să stau așa, degeaba? În timp ce altul îmi fute dragostea?

— Exact cum ai stat și până acum. În timp ce alții mulți îți futeau dragostea și la propriu, și la figurat.

Intre timp s-a calmat, suspină înăbușit.

— Ştii cât de mult te iubesc?

— Şi pe mine?

— Păi da, dar pe tine te iubesc altfel. Te iubesc ca pe o floare.

Sper ca asta să nu însemne că va încerca să mă planteze în ghiveci în următoarele două ore.

19. ”RASPBERRY BERET”

Nona e o fată bună. Locuiește într-o garsonieră cochetă, un mic paradis pitulat pe după un gang întunecos. Are perdele mov pastel, patru pisici, o carafă mereu plină de limonadă proaspătă cu miere și ar merita să aibă și o diplomă în cunilingus. Odată ce te afli sub dulcea presiune a limbii ei jucăușe, uiți de tine, uiți de spațiu, timp, datorii și codul numeric personal. Se pricepe de minune să te tachineze întâi, degustându-te oriunde altundeva; după aceea, să îți gâdile circular clitorisul, abia atingându-l cu vârful limbii; să se oprească brusc, fără avertisment, când te vede că te apropii de orgasm – apoi, să reia stimularea, când nu mai poți. Până când te face să mușți din pernă, să mușți din cearșaf, să mușți din tăblia patului, din masa de bucătărie, din spătarul scaunului sau din butoanele liftului.

Dar nici măcar sofisticata ei unduire nu te poate ajuta să uiți de o noapte îngrozitoare, ca aceea pe care am petrecut-o eu cu Alfonsinho. Habar nu am ce substanță a putut să-i provoace așa ceva. Nimic din ce am tot încercat eu până acum nu a izbutit să mă dezbrace de caracter în asemenea hal. Mă rog, poate că mai depinde și de materialul clientului. Sau poate o fi fost vreun etnobotanic imposibil de identificat, fabricat de speculanți chinezi din cine știe ce praf dubios de laborator.

Încă îmi amintesc cum îl fugăream pe acoperiș, încercând să-l împiedic să se arunce.

Apoi, a luat-o la goană pe străzi, a intrat într-o benzinărie și l-a întrebat candid pe vânzător:

— Pot să îți sug pula? Mă pricep, să știi.

Iar când vânzătorul s-a apropiat, să îl dea afară din încăpere, s-a agățat de cureaua lui, încercând să îi desfacă nasturii. În clipele acelea de surescitare, momentul mi se păruse delirant de comic, deși nu luasem absolut nimic de când cu mica mea vizită la Urgență: mă ținusem de ușa benzinăriei și râsesem până aproape de leșin, ștergându-mi lacrimile.

Apoi, Alfonsinho a vrut să se arunce într-o gură de canal pe care o știa descoperită – dar îi puseseră capac între timp, și în pofida eforturilor lui Alfie, acesta era de neclintit.

— Ţie nu-ți stă mintea la chestia asta, eu așa văd, mi-a murmurat Nona, ridicând privirea.

— Nu, nu te opri, șoptesc eu cu o voce pe care mă chinui s-o fac cât mai febrilă și mai tremurătoare cu putință.

Până la urmă, am reușit să dau de unul dintre amanții lui Alfonsinho – unul care să fi trecut de majorat – și să scap de el, dar amenințarea încă îmi stăruia în minte: „Vând clubul și plec!” Alf nu era *Syssy,* o primadonă sidefie care îți umplea gulerul de pudră roz atunci când își lăsa capul pe umărul tău, Alf vorbea răspicat și ferm. Dacă promitea că face un anumit lucru, nu aveai ce să faci să-i stai în cale. Iar eu nu eram pregătită să îmi pierd cuibușorul de nebunii, pâinea zilnică și adorația fanilor noștri împătimiți, toate dintr-un șut. Situația era pământie.

— Alo, aici pământul, o aud pe Nona bombănind.

— Aici al nouălea cer, exclam eu dând ochii peste cap.

— Mă bucur, izbucnește ea în râs. Mă bucur că mimezi atât de prost. Asta înseamnă că ai fost pe bune de fiecare dată, până acum.

Întind mâna până pe noptieră, scot o țigară și o aprind mecanic.

— Băi, ce mă enervați voi, pizdele.

— De ce?

— Pentru că aveți stilul ăsta criminal de a vă prinde când partenerii nu participă. Uite, dacă mă futea un tip acum, puteam număra liniștită zgârieturile tavanului.

— Poate dacă nu te cunoșteam... Ce te apasă?

— Nu vreau să mă gândesc la asta. Hai să...

Să ce? stau eu să mă întreb, odată ajunsă la jumătatea frazei. Sex nu, mâncare nu, că îngrașă, băutură nu, că Nona nu are în casă alcool. Sau să mă apuc și eu de droguri injectabile, să fac concurs cu Alfonsinho, să vedem care e mai nebun. Parcă nu merită să te pomenești că al doilea medic cu care te intersectezi la urgență nu te știe și-ți aduce poliția pe cap pentru atâta lucru. Ei, bine, se pare că am ajuns într-un punct mort.

— Hai să mă duc și eu acasă, că n-am mai fost de mult.

Nona nu spune nimic. E una dintre acele femei atât de greu de găsit care știu să tacă atunci când este cazul.

Mă duc la baie, dau cu ochii de oglindă. Mă sperie privirea fantomatică, pierdută, cu care mă întâlnesc. Mă arunc în cadă și dau drumul la duș.

Un ciocănit ușor la ușă.

— Pot să intru?

— Normal, e casa ta.

Nona intră abia simțit, de parcă s-ar teme că o să trezească pe cineva imaginar. Se așază pe marginea căzii.

— Ai nevoie de bani? mă întreabă.

— A, nu. Sau nu încă. În schimb, când o să am nevoie de bani, o să fiu deja trendul zilei de ieri și o să te faci tu că plouă.

Mă privește de parcă aș fi băut gaz. OK; se pare că nebunia e contagioasă. Sper să nu mă apuce și pe mine damblaua, să nu încerc să mă

arunc în canal la plecare. Sunt prea lucidă și s-ar putea să nimeresc.

20. “(AIN’T THAT) GOOD NEWS”

— Când plecați?

Stau pe terasa penthouse-ului pe care Mircea l-a închiriat special pentru „prințesa lui”. Mă uit peste revistele de turism care promit plăceri exotice de neimaginat, cum numai Thailanda poate oferi, și numai în zilele ei bune.

— Păi, de îndată ce se închide clubul, murmură Syssy, în timp ce își pictează unghia de la degetul arătător cu o nuanță imposibilă de roz.

Încerc să detectez în tonul lui o undă de regret, un strop de nostalgie, ceva. Nu izbutesc.

— Tu nu simți nimic?

— Dragă, mă pregătesc să vizitez cea mai palpitantă țară a Asiei. Tu ce-ai simți în locul meu?

— Am crezut că aia e India. Sau China.

— Ești dezinformată, iubito. Nicăieri nu o să fuți mai ieftin și mai proaspăt decât la Bangkok.

— Păi, da, dar tu nu ești în miezul unei relații pasionale? Ce nevoie mai ai de futut ieftin și proaspăt?

— Va fi așa, ca un condiment. Un cuplu perfect sudat e acela care nu se simte amenințat de experiențe noi, spune el și își pictează unghia de la inelar cu un portocaliu și mai imposibil. Ia spune, pe care dintre astea l-ai alege?

Pe mă-ta în gât, bombăn eu în gând. Dar nu, nu-i spun asta. Poate pentru că sper să îl fac să înțeleagă ce are de pierdut.

— Alte culori mai ai?

— Roșul e prea clasic, cred eu. Nici tu nu porți roșu.

— Ba port.

Tăcem amândoi, în timp ce își îndepărtează lacul de pe unghii, cu o minuțiozitate exagerată.

— Eu credeam că un cuplu perfect sudat e ăla care-și jură iubire și fidelitate.

— Tu vorbești? sare în sus. Tu, care te fuți cu oricine ai chef?

— Da, dar tu nu ești „eu”. Tu nu îți dorești în mod real să te duci în Thailanda, să fuți asiatici minori cu ochi migdalați pe bani puțini.

— Ba îmi doresc. Mircea m-a făcut să îmi doresc asta.

Îi ridic bărbia, să mă uit în ochii lui. Chiar vreau să văd ce dracu’ are de gând. Se scutură, se ridică, se duce să aducă o sticlă de vin alb. Vin scump, de colecție. Așa cum și flaconașele de lac de unghii de pe măsuța art-deco sunt toate de brand, nu mai vezi vreo chinezărie cumpărată cu 2 lei la chioșcul din colț, „pentru că are sclipici mișto”. Și, da, cineva plătește pentru toate astea.

— Vrei și tu un pahar? mă întreabă cu o voce nesigură.

— Și dacă vrei să fuți asiatici minori, migdalați și ieftini, de ce să nu-l fuți și pe Alfonsinho și să ne scoți din belea? mârâi eu.

— De ce te bagi tu în viața mea personală? se înfurie și trântește sticla pe masă. Ce-i asta? Am dreptul la intimitate, la propriile mele decizii!

— Ca, de exemplu, turismul sexual în Thailanda.

— Tu de fapt vorbești numai din egoism, continuă să țipe. Ție îți convine să îți iei banii dintr-un show de rahat, să te curteze toți, că oricum nu vrei mai mult de la viață! Sex și bani, atât. Și ți-e frică să nu pierzi toate astea, să nu trebuiască să te chinui mâine să găsești un alt bar unde să faci travesti, unde să vină lumea, unde să îți iei la timp banii și unde să nu te supravegheze nimeni. Asta e de fapt problema ta.

— Ți se pare că e doar a mea?

— Da. Eu am fericire! Am un prieten cu bani, care mă iubește.

— Care iubește partea ta glam, frivolă, strălucitoare. Atât.

— Am zis care mă iubește!

— Ştie de fricile tale, de nevoia ta de sprijin, de nevoia ta de confirmare, de... ?

— Normal că știe. Gata, hai să vorbim despre altceva. Nu mă mai interesează subiectul. Plecăm în vacanță, ne distrăm, iar din toamnă sigur îmi dă bani și îmi fac poate o casă de modă. Sau o școală de travesti. Te iau ca profă, să predai la prospături. O să fie totul foarte frumos, vei vedea. Nu e Club Bizarre buricul pământului.

— Pierdem un lucru bun pe care îl avem și pe care ne-ar fi atât de ușor să îl păstrăm, îi spun eu. Nu suntem o trupă atât de unită încât să rezistăm acestei separări. Fiecare Dudettă se va duce în legea ei și ne va fi greu să găsim oameni la fel de talentați.

— Nu e problema mea. Eu, oricum, nu am vrut niciodată să fac parte dintr-o trupă de travesti. Nu v-am spus seară de seară că îmi doresc să plec? Ba v-am spus. Voi credeați că glumesc, că fac pe figuranta; dar pe mine realmente nu mă interesa povestea aia. Acum, nu mă gândesc decât la Bangkok, mi-o retează cu o voce ceva mai gravă și mai fermă decât gânguritul lui obișnuit, de Marilyn Monroe. Ia stai așa, țipă sopran. Uite, mi-am amintit de un alt lac, unul tot roz, dar mai subtil. Nu crezi că merge ăla?

Mă așez pe șezlong, iau paharul de vin alb. Sorb o înghițitură mică – e delicios, sigur e ales de Mircea, nu e unul dintre vinurile dulci, leșinăcioase, pe care le preferă Syssy. Mă simt foarte, foarte obosită. Şi aș vrea să nu am dreptate, să nu pot anticipa lucrurile cu atâta claritate. Aș vrea să am o soluție. Dar nu văd niciuna.

— O să îți aduc suveniruri, continuă el. Ador obiectele de decor orientale, sunt atât de delicate și

frumos colorate. Aș vrea o casă nouă, mare, pe care să o amenajez ca un serai. De fapt, poate că eu și Mircea o să ne și jucăm de-a fata sfioasă, cu iașmac pe față. Îmi plac role-play-urile în care mimez inocența.

După un timp, nu-l mai pot urmări, aud doar un zumzet calm cu un iz dulceag. Am trăit o singură dată senzația asta, de lipsă a unei căi de ieșire, când a trebuit să mă mut de acasă, împreună cu mama, pentru că tata nu ne mai voia. Avea bani, avea relații, ne-a înlăturat ușor din calea lui. Stăteam în mijlocul camerei mele, mă uitam la pătuț, la șifonier, la dulapul cu sertaruri, la covor, la perne, și căutam să mă obișnuiesc cu ideea că nu le voi mai vedea niciodată. Că în câteva zile, voi spune „acasă" unei case străine. Şi atunci încercasem să vorbesc cu fiecare: cu tata, cu mama, cu rude, cu prieteni de familie. Ba chiar o sunasem pe „cealaltă femeie" – îi găsisem numărul într-o agendă și o rugasem să vină cu mine la cofetărie. Acceptase amuzată.

— Spune-mi Rodica.

— Ştiu că ești Rodica. Mama urăște numele ăsta.

Rodica mă ajutase să mă așez pe scaunul din cofetărie.

— Păi și atunci de ce ai vrut să ne vedem?

— Pentru că am vrut să văd dacă ești foarte frumoasă.

— Şi? Cum sunt? mă întrebase Rodica amuzată, cu o notă de cochetărie în voce. Era frumoasă în stilul caracteristic al femeilor acelor timpuri, cu păr tapat și roșu, buze pline și roșii, unghii roșii ca sângele. Sigur avea mult păr pubian, întocmai ca starurile porno. Văzusem pe plajă destul păr pubian să știu că există; m-am întrebat în clipa aia dacă și ăla e roșu. Am început să râd.

— De ce râzi? O să-mi spui că sunt urâtă, nu? Să te răzbuni.

— Nu. Mă gândeam dacă ai părul roșu la păsărică.

— Astea-s comentarii de-ale mamei tale, nu? ripostase Rodica, severă.

Eu roșisem teribil. De ce, de câte ori un copil spune ceva inteligent, e bănuit pe nedrept că reproduce ideea unui adult? Rodica îmi interpretase greșit roșeața.

— Lasă, mă, nu te rușina, are dreptate femeia să mă comenteze răutăcios. În fond, eu i-am furat bărbatul.

Apoi mi se uitase în ochi: Uite, să știi un lucru. Mie nu îmi place să am păr nicăieri. Întotdeauna îl dau jos.

— Păi se poate da jos, ca o șosetă?

În fața ochilor mei de copil era o plajă întreagă de adulți nudiști, care își scoteau blănițele pubiene, împingându-le de-a lungul piciorului, apoi le așezau mai la umbră, să nu cumva să le decoloreze soarele, să le poată pune seara înapoi. Nu ar fi fost decât încă o tâmpenie fără sens din ritualul zilnic al adulților.

— Nu, nebuno, începuse să râdă. Ce copil nebun ești tu! Când îți crește, iei aparat de ras, ca bărbații, și te razi în fiecare zi, să nu doară. Bine, unele o fac cu ceară fierbinte, dar aia ustură tare de tot. Ştii, e frumos să ai pielea curată, eu așa cred. O femeie cu pielea curată e o femeie care se respectă...

Întocmai ca și Syssy acum, Rodica se lansase într-o logoree lungă și fără sens, iar eu încetasem să o mai ascult. Stăteam neputincioasă pe scaunul de metal rece al cofetăriei, așa cum stau acum pe acest șezlong, noianul de vorbe goale trecea pe undeva pe lângă mine și se izbea de pereți, în timp ce un spasm al stomacului îmi spunea că asta e, nu mai e cale de întoarcere.

Rodica a continuat, însă, să iasă cu mine la prăjitură pe ascuns. Nu-i spunea nimic tatii, pentru că tata i-ar fi făcut o scenă mamei, că se folosește

de copil să bage strâmbe în relație, sau altă prostie de mascul megaloman, iar mama mi-ar fi făcut tărăboi mie, că de ce mă bag în cârd cu curva mizerabilă care ne-a distrus viața. Şi Syssy va continua să iasă cu mine la cafea pe ascuns. Nu-i va spune lui Mircea, pentru că Mircea are altă strategie de cuplu pe termen lung, în care eu nu mă încadrez.

Femeile astea! Arta lor de a-mi distruge viața cu zâmbetul pe buze și a continua să mă țină aproape pentru a-și exprima empatia clandestină! Partea mai tristă e că nu mi-o distrug doar mie – și-o distrug, prin aceeași mișcare neinspirată, și pe a lor. Rodica a ajuns în scurt timp să divorțeze cu mare scandal de tata. Şi nici pe Syssy nu îl văd îmbătrânind lângă Mircea. Prieteniile cu mine, însă, au rămas.

Ignorând trăncăneala prostească a fostului meu coleg de trupă, iau mobilul de pe masă și formez un număr de telefon.

— Ce faci, babo? Mai bei?

— Dă-te dracului de vagaboandă, aud de la capătul celălalt al firului. Nu mi-ai mai face și tu o vizită!

— Îți mai *dai părul jos* de la fofoloancă?

— Nu, dragă, mă epilez la salon.

— Ei, da, mormăie Syssy lângă mine, pe un ton gângurit de divă botoasă. Puteai măcar să mă lași să îmi termin propoziția.

— Exaaact. Taman în partea rămasă nerostită se ascundea conținutul. Ca să vezi!

— Tu nu m-ai respectat niciodată, nu? se isterizează.

— Nu am obiceiul să respect oamenii proști. Ţie nu ți se pare o dovadă de spălare pe creier să-ți dinamitezi un venit stabil și agreabil, bazându-te pe sponsorizarea unui fluieră-vânt?

— Mircea nu e un fluieră-vânt. Ești tu invidioasă. Că din toate poveștile tale sexoase nu rămâi niciodată cu nimic.

— Dar nici nu vreau să rămân, creier de găină! Numai spiritele slugarnice ca tine vor să folosească sexul ca pe o mașină de produs bani. Eu știu să cânt. Uite o sursă justă de bani!

Mă ridic.

— Eu prefer să plec. Mai bine așa, decât să-ți spun lucruri îngrozitoare și să ne despărțim dușmani.

Se ridică și el.

— Chiar mă întrebam când ai de gând să te oprești. Trebuie să înțelegi un lucru: nu toți ținem neapărat să ne dăm în spectacol. OK, n-o să țină cu Mircea? Mă apuc de altceva. Dar nu vreau să mai cânt și să mai dansez. Vreau să mă îngraș liniștită și să nu mai număr calorii. Vreau anonimat și liniște. Cam atât.

— Înțeleg. E dreptul tău să faci ce simți tu că vrei, chiar dacă asta bagă în căcat o mulțime de oameni.

Îi întind mâna.

— Îți doresc să ai o viață frumoasă.

— Poftiiim? Și prietenia noastră?

Simt că mă urăsc pe mine însămi când îi spun asta, dar trebuie să deversez:

— Nu cred în genul de prieten care ia decizii asupra viitorului tău fără să-i pese de tine. Nu eu te scot din agenda mea: tu mă alungi.

21. “CHANTILLY LACE”

— Eu zic că trebuie să faci ceva!

Rodica mă privește de după niște ochelari de soare imenși, care se asortează de minune cu eșarfa în stilul anilor 70, albă, pe care o poartă pe cap. A ales o terasă cu vedere la turiștii străini, ca de obicei. Chit că a trecut de 50 de ani, încă o incită postura de obiect al dorințelor. De aceea mă ascultă numai cu jumătate de ureche; fixează din priviri un arab tânăr aflat la vreo trei mese de noi, în spatele meu. Furișez și eu o privire spre adeptul lui Allah; are vreo 22-23 de ani, e venit dintr-o țară cu femei înfofolite până în vârfurile degetelor și atitudinea provocatoare a companioanei mele îl face să clocotească în suc propriu. O privește ca hipnotizat. Cred că, dacă ar ridica paharul de pe masă, nu și-ar nimeri gura din prima încercare. Izbucnesc în râs.

— Rodico, ești sigură că m-a făcut mama și nu tu?

— Drăguță, știi bine că-s stearpă. De aceea m-am putut fute de când mă știu fără să-i pun pe băieți să o scoată la ejaculare. Dacă stau să mă gândesc mai bine, cred că asta i-a adus mereu pe bărbați înapoi la mine.

— Ești tu modestă, zâmbesc eu.

— Auzi, fetița mea, își înfige ea furculița într-o bucățică de friptură, nu poți lăsa lucrurile așa! Trebuie să ne punem mintea la contribuție, să inventăm ceva. Ziceai că Mircea ăla cam are bucurii la tine, corect?

— Nu am zis asta, am zis că am avut un *vibe* în prima seară, dar m-am retras când am văzut că e al lui Syssy. Şi că m-a invitat la un ceai ultima oară.

— Păi și dacă i l-ai sufla? Cum ar fi?

— Ar fi sexy, dar inutil.

— Perfect. Fă-o!

— Tu nu înțelegi că ăsta își duce gagiul în Thailanda, într-un trip sexual? Crezi că genul ăsta de tip mai e sensibil la o partidă de sex în plus sau în minus?

— Nu poți să știi până nu încerci, dă din umeri Rodica. Ce ai de pierdut?

— Respectul lui Syssy.

— Aoleu, începe Rodica să râdă în hohote, apoi își lasă ochelarii ceva mai jos și strecoară o privire elocventă spre masa arabului. Tu ești chiar naivă, fetița mea. Crezi că eu am pierdut respectul vreuneia dintre fraierele cărora le-am futut bărbații? Din contră, abia atunci au învățat cine e șefa! Deci, te duci și îl fuți pe ăla.

— N-o să ajute la nimic. E homosexual!

— Nu contează. Dacă nu se întâmplă nimic, te reorientezi către vreunii cu bani care vin prin văgăuna voastră și îi convingi să cumpere șandramaua. Sunt o mulțime de oameni cu bani, pentru care o bodegă ca aia e cât cecul lor pentru un mic-dejun.

Stau să mă gândesc cine dintre cunoscuții noștri ar putea renunța la un mic-dejun pentru un Club Bizarre la cină. Mda, nu știu. Sunt foarte mulți milionari în lumea asta. Dar se ascund foarte bine, mai ales când ai de cerut. Când au ei de cerut, în schimb, știu să fie extrem de insistenți.

— Un „sex on the beach” pentru doamna cu părul roșu de la un admirator, mă trezește chelnerul din gânduri.

— Auzi, dragă, murmură Rodica, prefăcându-se că citește meniul, e de la băiatul frumos de la masa aia?

Chelnerul zâmbește larg. A intermediat el lipeli și mai deșucheate. Ba, din câte remarc, asta e partea cea mai tare a jobului său. Aruncă o privire apreciativă în decolteul bogat al Rodicăi, ea îi răspunde cu un zâmbet plin de subînțeles. Toată lumea dă pe dinafară de poftă de sex, mai puțin eu.

— Haide, nu mai sta așa, ca o momâie. Nu te recunosc! mă mustruluiește ea. Unde e stilul tău provocator?

— Păi, da. E atât de ușor să vorbești când știi pe ce te bazezi. Eu simt cum îmi fuge pământul de sub picioare. Nu e o ipostază care să-mi stimuleze libidoul, scuze!

Rodica își scoate ochelarii de soare și se încruntă.

— Măi, fată, mă enervezi și poate îți dau una. Tu ce crezi, eu am stat pe roze toată viața? Nu, n-am stat. Am lucrat în tot soiul de birouri prăfuite, cu program de la nouă la cinci și cu șefi imbecili și fixiști. A fost ușor, crezi tu? Nu, dar m-am descurcat! Tu ai avut șansa dată de Dumnezeu să faci ce ți-ai dorit: să cânți. Ai idee câte femei ca tine, ba poate și mai talentate...

— Cum așa, nu-s talentată? ridic eu o sprânceană.

— Căcat! Dacă nu m-aș uita la mine, ci doar la tine, aș zice că pula prostește! Da, cânți bine, dar nu ești o raritate cum nu s-a văzut. Ai compus ceva cum nu s-a mai auzit? Nu. Ai cântat tu ceva mega-special, să faci tot poporul să cadă în cur și să zică „uau” în cor? Nu! Ești și tu una care cântă binișor, nu se face de râs. Dar ai avut șansă de la Dumnezeu că ți-au auzit unii și alții gura. Bun! Pui osul, salvezi bodega aia, dacă vrei, dacă nu, o lași să se surpe și gata! Dar vreau ca în tot acest timp să arăți ca individa care e în stare să ducă un căcat de genul ăsta la bun sfârșit. Dacă tu ești convinsă... poți convinge și pe alții. 'Nțeles!?

— Cam mult „căcat” pentru cineva de vârsta ta, zâmbesc eu.

— Fată, tre' să ținem pasul cu vremurile. Vin altele tinere din urmă! Își pune ea ochelarii de soare din nou, apoi reia „filajul". Ia o linguriță de frișcă de deasupra desertului și o gustă ostentativ, ca în reclamele proaste. Arabul cel tânăr e în extaz: îl cheamă din nou pe chelner și îi șoptește ceva la ureche.

— Ai văzut cum se fac afacerile bune în țara asta? se întoarce Rodica spre mine, triumfătoare.

22. “RAMBLIN’ ROSE”

— Dumnezeu nu mi-ar da voie să întreţin un locşor al pidosniciei, ca ăla!

— Păi, până nu demult, locşorul ăla al pidosniciei îţi plăcea de mureai. Ţin minte o dată, când l-ai rezervat pentru o seară privată şi ai făcut-o în şase, cu patru travestite şi un negru, pe ringul nostru – tablă de şah. „Rocada mare”, aşa ai vorbit despre petrecerea aia, în următoarele şase săptămâni în care ne-ai povestit-o iar şi iar, cu lux de amănunte.

Domnul Ovidiu se scutură profund dezgustat.

— Fata mea, îmi reneg trecutul. Ştii, apar în viaţă momente de revelaţie; momente în care îţi dai seama că tot ce ai făcut până atunci a fost greşit şi singura cale corectă e purgatoriul, să ne curepe de păcate. Acum nu investesc bani decât în Catedrala Mântuirii Neamului.

Îşi face câteva cruci ample, pompoase. Tac şi îmi privesc ceaşca de ceai.

— Dar tu te-ai gândit să te căieşti şi să porneşti pe calea cea bună? Gândeşte-te la pericolul care îţi paşte şi ţie sufletul. Eşti în mare rătăcire.

— Ah, nu. OK, poţi refuza să preiei clubul; dar nu ai niciun drept să începi să mă îndoctrinezi, îmi încrucişez eu braţele pe piept.

— Ba am dreptul omului care ştie drumul cel bun şi-şi poate îndrepta semenii.

— Atâta timp cât eu nu mă aşez în faţa bisericii, să le explic creştinilor că biserica e un parazit care vinde promisiuni penibile pe bani lichizi, nu, nu ai niciun drept.

— Ce-ai spus!?

Se ridică indignat și pleacă. Un milionar care debordează de smerenie creștinească proaspăt descoperită nu va ceda niciodată tentației demonice și samavolnice de a-și achita singur consumația.

***

— Şi eu ce câștig din asta?

— Glumești. Alfonsinho câștigă aberant de mult din clubul ăsta, cu o investiție minimă.

— Scumpo, mi-ai fost întotdeauna simpatică, dar ești zero barat la afaceri.

Desigur, Eric este un milionar adevărat. A trimis mașină cu șofer după mine și acum stăm la marginea piscinei. Își bronzează hălcile de grăsime pe care abia reușesc să le țină la un loc slipii de la BodyAware.

— Eu investesc în afaceri mari. Afaceri cu profit serios, palpabil. Cât aduceți voi într-o lună cheltuiesc eu într-o după-amiază. Alfonsinho ăla e un fomist rupt în cur, comparativ cu mine.

— Bun. Dacă tot cheltuiești într-o după-amiază atâția bani pe prostii, de ce să nu cheltuiești niște bani pe încă o prostie? Am înțeles, nu ne poți considera o sursă serioasă de venit, atunci de ce nu vrei să fii un Mecena gay?

— Hahaha, începe să-și agite slăninile într-un râs spastic. Ai umor.

N-am pic de umor și sunt conștientă de asta. E doar un râs cu care vrea să câștige timp.

— Bun, am și umor, flutur eu din gene. Deci, poți fi un Mecena gay și susținător al umorului.

— Dacă într-o zi o să vreau să fiu un Mecena gay, o să înființez o școală de balet!

***

— Şi chiar nu crezi că am putea ajunge la o înțelegere?

Mexicanu' e genul de bogătaș calic. Deși câștigă munți de bani de pe urma fetițelor de genul Dianei, o arde sărăcăcios, într-o benzinărie plină de melteni bronzați care mă măsoară întrebător din priviri. Poate se întreabă dacă-s vreo nouă fetiță a ăstuia și dacă pot să-mi propună o muie de împrietenire sau nu.

— Băi, mie-mi placi. Cui să nu-i place o femeie care plătește? Dar... pă bune acum, un club de curiste? Ce, eu am curiste în catalog?

— Poți să-ți extinzi oferta, dau eu din umeri.

— Ahaha, adică să mă fac pește de curiste, ahaha. Băi, nu știu. Una la mână, am așea o senzație că nu i-aș putea spune unui tip: Bun, ia să te încerc și io, să văd ce dau la client. Apoi, nu știu, figurantele alea cu care ai tu numărul ăla de doi bani sigur nu se fut cu cine zic eu să se fută.

— Păi nu ele, dar poți plasa altele, animatoare.

— Nu înțelegi nimic. Dacă aș investi în clubul ăla, pe scenă nu ar urca decât marfa. Şi nu orice marfa – doar marfa de lux, nene.

Tac și încerc să înțeleg ce încearcă să-mi spună. Nu, nu mă șochează; pur și simplu m-a luat prin surprindere.

— Şi asta înseamnă..., continuă el.

— Că primul concediat aș fi eu, zâmbesc larg.

— Fată deșteaptă, mă bate pe umăr. Şi ți-e clar că nu vreau să-ți fac un căcat ca ăsta. Că mi-ești dragă.

Îmi trec palma peste față.

— Las' că te descurci tu, mă mai bate o dată pe umăr. Numai nu dispera!

Iată un sfat dificil de aplicat.

***

— De cand nu trecut tu be la mine? Cumbaram marfa de la algineva?

Abdul, tipul cu drogurile. Amabilitatea înnăscută.

— De data asta n-am venit să cumpăr, am venit să vând.

Amabilitatea înnăscută nici nu clipește.

— Mulțumește, dar are deja furnisor marfa buna, serioasa, calitatea una.

— Abdul, eu știu că tu ai deja o avere pusă deoparte. Și știi că Alfonsinho vinde clubul. Nu vrei să-l iei tu? În fond, dacă ne închidem, pierzi și tu o bază de clienți destul de serioasă.

Amabilitatea înnăscută tace, mă privește lung.

— Dar Abdul trebuie câștigat mult ca sa merite businessul acesta!

— Mai mult decât câștigi deja?

— Trebuie găsit strategie noua mai buna.

— Ce vrei? Vrei să-ți vând eu marfa cu mâna mea? O vând cu mâna mea, dar salvează-ne, îmi pierd eu controlul.

Brusc, amabilitatea înnăscută dispare, în spatele unor sprâncene groase și încruntate.

— Eeee, prea disberare mare. Sigur e ceva datorii, ceva mișmaș, Abdul nu baga risc mare.

— Și preferi să ne închidem, să-ți pierzi cumpărătorii?

— Cumbaratori știut găsește Abdul, iar daca inchide glub, deschide alt glub. Ce mare branza? Vrut cumbaram ceva sau futat timbu Abdul degeaba?

— Futat timpul lui Abdul degeaba, murmur eu.

***

— Ce târziu ți-a venit mintea în cap, surioară dragă. Ce să-ți fac, toți luăm ocazional câte o țeapă, câte o decizie greșită. Câte o muiță...

Joey m-a primit acasă la el. Mi-a preparat o specialitate de cafea cu rom și miere, una dintre

invențiile cu care mă impresionase încă de dinaintea glorioasei lui cariere de barman. „De dragul vremurilor bune de altădată”. Păcat că vremurile bune de altădată nu valorează mai mult decât mica trădare de acum câteva luni.

— Şi tu, Joey?

— Şi eu ce!? Ştii cât de simplu mi-ar fi fost să-mi încep afacerea dacă te aveam pe tine? Ştii foarte bine, că nu ești cretină. Dar tu nu și nu, că vrei să-i fii loială porcului ăluia gras și pedofil neasumat. Vreau să spun că mi-ai ruinat inima la faza aia. Cine ți-a făcut cafea în fiecare dimineață, timp de trei luni? Grasul sau eu?

— Şi în ce context mi-ai făcut tu cafea în fiecare dimineață, Joey? Nu pentru că te-am ținut în casa mea?

— Iar eu m-am revanșat cum am putut mai bine, chiar nu e cazul să-mi scoți ochii cu asta!

— Eu ți-i scot, sau tu mi-i scoți? Una peste alta, tu ai clubul tău, cu propriul lui program. Ai putea să-l preiei și pe ăsta, așa cum e.

— Fii serioasă, sister. Îl știi pe pedofilul nemernic, mă urăște de moarte. Pun pariu cu tine pe ce vrei tu că ar prefera să-i dea foc șandramalei și s-o privească arzând până la ultimul pătrățel de hârtie igienică, ba chiar să vă uite pe voi înăuntru, să ardeți cu club cu tot, decât să mi-o vândă mie. Ești conștientă, nu?

— Şi dacă l-ai cumpăra pe numele unui prieten?

— Nu am prieteni atât de buni. Şi nici o sumă atât de mare de investit. Când am venit cu bani mulți, n-ai vrut să mi te alături.

— Gata, mă, am înțeles ideea. Nu trebuie să te repeți de atâtea ori, devine obositor.

— Fată, îmi pare rău pentru tine, își aranjează el șuvițele rebele de pe frunte. Dar uite, hai să nu fiu 100% nepăsător, că nu e frumos: după ce se închide clubul și rămâi pe drumuri, poți să vii să locuiești trei luni la mine. Ce zici, e echitabil?

Şi dacă-i sparg ceșcuța de cafea de botul ăla impertinent, e echitabil?

— Ce drăguț din partea ta că te-ai gândit la mine, scumpa mea.

După ce dădusem chix cu toți bărbații care aveau atât capital disponibil, cât și interesul de a-l investi inteligent, trecusem la femei cu bani. Tina, de exemplu, are patru hoteluri de lux. De ce să nu încerce și cu un club care, deocamdată, merge pe profit? Mai ales că băuse de atâtea ori pe la noi.

— Ştii care e problema? Că suntem într-o recesiune personală atât de profundă și atât de cumplită, încât am închis recent două hoteluri din patru, să le salvăm pe celelalte două. Nu e cel mai bun moment pentru investiții.

Mă privește în ochi cu o sinceritate de om disperat.

— Crede-mă, mi-a sângerat sufletul pentru fiecare dintre ele în parte. În fond, eu le-am ridicat din nimic. Avem și niște datorii, a trebuit să vindem câteva imobile, să le acoperim. Nu știu ce să zic.

Se mai gândește.

— Poate, într-un an, o să vin eu la tine cu rugămintea să-mi cumperi ultimul hotel.

Râde forțat.

— Asta ar fi trebuit să fie o glumă, deși sună cam tragic. Dar ce să-i faci, nu e nimic amuzant într-un faliment.

Da. Ca dovadă că Tina e prima persoană, din șirul de milionari, care îmi vorbește ca unei ființe umane.

***

Aș putea oare să fac un împrumut la vreo bancă?

Nu am cu ce să-l girez. Şi așa cum Alf ar refuza să-l vândă lui Joey, mai mult ca sigur că ar

refuza să mi-l vândă mie. Cui să-i mai cer ajutorul? Undeva, trebuie să existe o soluție. Păcat că e atât de greu de găsit.

23. “DREAM ON”

Mă uit la plicul alb, prin care se întrezărește hârtia albastră. Apoi la mâna lui nea Giani, cu harta ei de vene proeminente și pete brune, hepatice.

— Parcă era vorba să...

— Păi, da, m-am gândit că nu le mai primești multă vreme, așa că...

Nea Giani pare să fi îmbătrânit brusc. Deși nu are mai multe riduri, sau pielea mai fleșcăită decât o avusese ieri. Simt că mi se strânge inima; îi iau plicul și mă îndrept val-vârtej spre cabina mea. De data asta, nu mă așteaptă nimeni să exersez pași și să mi se plângă de diverse probleme reale sau imaginare. Singurul om care-mi iese în cale e Anton, cu o cană imensă de cafea.

— Am auzit că v-ați... te-ai rugat de toată lumea să ne cumpere. Cafeaua asta v-o... ți-o trimit ăia de la bucătărie, cu mulțumiri.

— Ce mulțumiri, frățioare..., oftez eu cu o amărăciune de plăieș deposedat de singura lui vacă. Măcar dacă izbuteam să obțin ceva. Așa... mulțumiri pentru nimic.

— Lasă, măcar ați... ai încercat.

— Ştii tu, Anton. Abia în momente din astea descoperi că, în realitate, nu valorezi nimic în ochii nimănui și că toată pasiunea altora a fost o simplă minciună.

— Nu zice asta. Eu am rămas aici, protestează Anton. Păcat că nu am cu ce să cumpăr. Şi păcat că lui Joey nu-i pasă de noi.

— Ce frumos ar fi fost să ai cu ce, chicotesc eu.

Ne zâmbim unul altuia, apoi îl iau de mână și intru în cabină. Îi întind și lui cana.

— Ce zici de o poștă mică?

— Hehe, râde stânjenit. Eu am mai băut una, dar... mulțumesc.

Soarbe și el puțină cafea. Apoi ia un pix de pe măsuța pe care îmi țin eu fardurile și scoate cartonul din ambalajul desfăcut al unei perechi de ciorapi de damă.

— Auziți...

— Dacă nici în al doisprezecelea ceas nu înveți să mă tutuiești și insiști să mi te adresezi ca unei babe constipate, promit să asurzesc în semn de protest.

— Haha! Te rog frumos, mânca-ți-aș, mă ajuți și pe mine să îmi fac un CV? Bine, știu că nu îmi va folosi la nimic, cu mutra mea de cioară.

— Bine că pornești de la ideea asta preconceputǎ! Relaxează-te, poate că nu toată lumea e sinistru de proastă și unii se mai uită și la omul din fața lor.

Anton clatină neîncrezător din cap și mai ia o înghițitură de cafea.

— Poate că ai dreptate, dar eu n-am prea întâlnit din ăștia.

— Nici eu; dar ne rămâne speranța, nu? chicotesc eu. Mai vrei cafea?

— Şi dacă mă babardesc io cu Alfonsinho în locul lui Syssy, nu se pune? Nu, nu-mi treb'e cafea, simt că îmi ia foc stomacul. Ţi-au și făcut-o ăștia foarte tare.

— Nu, nu se pune. Până la urmă, cred că Alfonsinho s-a săturat de afacerea asta, pur și simplu, și a găsit un pretext stupid care să-i justifice dorul de ducă.

— Fută-l Dumnezeu, o aud pe doamna Deea. Nu se gândește decât la el; ce contează toți proștii care au pus suflet pe-aici?

— Las' să nu-l fută, că o să-i placă, intervine râzând Anton.

— Nu cred, ripostez eu. În fond, Dumnezeu nu e adolescent și nici travestită pițigăiată. Doamnă Deea, vă dau și dumneavoastră un strop de cafea?

— Am destule palpitații, drăguța mea, clatină din cap femeia bătrână. Şi acum, și grija zilei de mâine. Ce ne facem?

— Uite ce fac eu: îl ajut pe băiatul ăsta să-și scrie CV-ul pe un carton de dres. Apoi mergem și îl tehnoredactăm la un calculator.

— Dar la ce-ți trebuie ție CV? se uită doamna Deea la Anton, surprinsă. Oricum, nu te angajează nimeni. Te ia cel mult să-ți rupă spinarea pe o nimica toată, cum a făcut și patronul de aici. Mai bine te întorci în străinătate, la muncă.

— Lasă băiatul în pace, să-și facă CV, intervin eu, desfăcând plicul alb pe șestache și adulmecând parfumul binecunoscut. Fur o privire nerăbdătoare, de om care a așteptat prea mult după un drog irezistibil.

„Dona Juana,

Ştiam că în câteva zile îți va trece dorința de a coresponda cu mine și va învinge curiozitatea. De aceea am şi riscat această nouă încercare de a-ți mărturisi... emoțiile? senzațiile? acel nu-știu-exact-ce pe care mi-l inspiri... “

— Care este primul, numele sau prenumele?

— Numele de familie, apoi prenumele, spune doamna Deea. Ieri m-a ajutat și pe mine fiică-mea să îmi fac un ceveu din ăsta.

— Apoi data și locul nașterii, completez eu.

— Bine, dar dacă prenumele meu este Confort, crezi că or să-mi privească ăia CV-ul cu ochi buni?

— Păi nu te cheamă Anton?

— Anton e numele meu de familie. Mi-a fost întotdeauna rușine că mă cheamă Confort.

— Şi nu ai profitat și tu de bani să îți schimbi numele?

— Păi mi-au zis că nu se poate, că nu e un nume cu obscenități, sau așa ceva. Iar aia de la ghișeu mi-a zis că e un nume foarte frumos, Confort.

„Săptămâna trecută îți povestisem cât de mult mi-aș dori să fiu un eunuc, iar tu, cadâna mea adorată în secret. Să te iubesc cu / prin mătăsurile care-ți feresc frumusețea fragedă, măsliniu-aurie, de priviri invadatoare, devoratoare, violatoare. Pentru că toți bărbații te doresc cu japca și toți vor să te sfâșie.

Ştiai că eunucii au de fapt erecție, dar nu pot ejacula? Așa e și dragostea mea pentru tine, o interminabilă erecție. “

— Ce să trec la studii? E o idee bună să spun că nu am decât zece clase?

— Dacă nu ai decât zece clase, e o idee bună. Ideea proastă a fost să nu-ți continui studiile. Uite, cât timp ai făcut pe Dudetta, nu te-ai gândit și tu să faci un seral în paralel? îl ia doamna Deea la mustruluială.

— Haideți, doamnă, lăsați-o! De unde era să știu că se termină așa, brusc? se enervează Anton Confort. Şi nici măcar nu îmi pare rău că se termină. M-am săturat să o fac pe proasta. Şi să mă mai și sune Alfonsinho de câte ori era spart pulbere și avea chef să înjure pe cineva, de obicei noaptea între 2 și 4. În sfârșit, o să fiu liber! Încep cu liceul sau cu grădinița?

— Ai făcut tu grădiniță? bagă George capul pe ușă.

— Am făcut, mânca-ți-aș. La casa de copii. M-am dus de unul singur la casa de copii, că mi-a zis un prieten că, acolo, ăia au foarte multe jucării. Şi ce-am zis io pe la cinci ani: ia stai așa, frățioare, că fur eu jucăriile alea și le vând, iar din banii de pe ele îmi iau țigări, să mă dau șmecher.

— Liceul se pune primul, intervine doamna Deea. În ordinea inversă.

„Să nu ne întoarcem, draga mea, în timp, spre o fantezie pe care ai respins-o. Să o lăsăm să dispară așa, de nimeni știută. Poate era prea reală, poate semăna prea mult cu ceea ce sunt eu și ceea ce ești tu.

Aș fi vrut să îți fiu profesor de matematică... “

— Experiența profesională. Ce dracu’ să scriu aici, că nu prea am chestii cu care să mă laud.

— Păi zici și tu că ai lucrat în construcții, în Spania, își dă doamna Deea cu părerea. Nu se duce nimeni să îi întrebe, nu?

— Am eu față și corp de om care să lucreze în construcții? se burzuluiește Anton.

— Păi și ce gen de job o să îți cauți?

— Ospătăriță... cred.

„...iar tu să fii eleva rebelă a clasei, prima care e prinsă fumând iarbă la toaletă, fata cu fusta cea mai scurtă și cu sânii cei mai impertinenți. M-aș simți stânjenit să te privesc, pentru că ai reprezenta coșmarul oricărui profesor integru, copilul sfidare, copilul refuz. Te-aș urî cu dorință, te-aș umili zi de zi în fața clasei, te-aș lăsa corigentă în fiecare an și aș aștepta tremurând ziua de vară în care ai veni să-ți dai examenul. Tu mi-ai răspunde în doi peri, mereu obraznică, mereu sfidătoare, iar eu ți-aș da un cinci, încrâncenat, pentru că mi-ar fi groază de gândul că te-aș putea pierde. “

— Am eu niște prieteni patroni de bar cărora o să le placă ideea, mă pomenesc eu spunându-i lui Anton. Sau lui Confort. Încă nu mă pot obișnui cu ideea că îl cheamă și așa. Ce chestii poți să afli despre oameni, taman când credeai că ai ajuns să-i cunoști!

— Dacă ziceți... zici de Joey, nu te mai obosi. L-am căutat și și-a bătut pula de mine. Mi-a zis că, în momentul ăsta, are cine să-i spele vasele, deci nu are nevoie de mine.

— Ce coincidență, și mie mi-a zis tot ceva de genul ăsta. O bomboană de om, nu altceva. Dar nu

mă gândeam la Joey acum. Sunt destui patroni de bar din oraș care mi-s prieteni la cataramă și mulți dintre ei ar fi încântați să aibă un om ca tine.

— Şi credeți... crezi că... ar merge să găsesc și eu ceva de lucru așa? se emoționează Anton, ca un copil în fața unui brad de Crăciun.

— Exact asta mă străduiam să-ți povestesc.

— Dacă îmi faci vreo lipeală promit să dau și la seral, spune Anton pe tonul supremei dăruiri de sine.

— Hai, nu fi penibil. Dacă te duci la seral, o faci pentru tine, nu pentru mine.

„Ar fi finele clasei a opta; ar fi ultima corigență, ultima mea ocazie de a te vedea, de a-ți vorbi. Ştii deja ce se va întâmpla, nu-i așa, micuță perversă?”

— Atunci, ce rost mai are?

— Ce rost mai are să ce?

— Căcat. Să îmi fac CV.

— Tu fă-l, să fie făcut. Poate că, totuși, tipii ăștia ne vor refuza – nu strică să ai un CV, pentru orice eventualitate. În zilele noastre de glorie, nici n-aș fi visat că e atât de cumplit de greu să găsești pe cineva care să preia acest bar.

„Te-aș dori toată noaptea de dinainte, aș avea interminabile vise erotice cu tine. Mi-aș lăsa cafeaua de dimineață să dea în foc, aș bea un expresso rapid la bărulețul din colțul școlii și l-aș vărsa și pe ăla în poală. În cele din urmă, când ne-am întâlni, aș fi stors de energie, ca o cârpă bleagă, incapabil să-ți adresez o vorbă. M-aș răsti la tine cu o voce spartă, neconvingătoare; tu m-ai măsura de sus până jos cu o privire de lolită răutăcioasă și ai izbucni în râs. Apoi m-ai împinge în perete, mi-ai desface fermoarul pantalonilor și...

— Auzi, să trec și înălțimea și greutatea?

— Poftim!?

— În CV se pun și chestii d-astea?

— Depinde de situație. Stai puțin.

— Nu, dragă, nu treci de-astea, intervine doamna Deea. Nici fii-mea nu mi-a trecut mie înălțimea și greutatea. Astea nu îs... elocvente.

„...și mi-ai examina cu priviri de expertă penisul fierbinte. Apoi ai începe să râzi cu acea răutate care te face de neuitat: Vaai, ce puțulică ridicolă. Ce faci cu asta, regulezi scurgerea de la robinet?

În clipa în care te-aș auzi, m-aș pleoști complet, m-aș strânge în mine însumi ca un melc în cochilie, m-aș contracta ca un nod de nervi tensionați. Tu ai începe să râzi și mai tare: „Haha, de aceea m-ai tot frecat la melodie cu tâmpenii inutile, de aceea te-ai tot răzbunat pe mine. Pentru că ai fi vrut să mă fuți, dar nu aveai cu ce. Îți dai seama cât ești de penibil?

Desigur, mi-ar exploda testiculele de dorința de a te avea în acea clipă, în acel loc. Dar râsul tău batjocoritor, inhibant și excitant, m-ar strivi ca un ciocan. “

— Dacă am fost curvă traseistă în Spania și în Italia, pot să scriu aici că am fost fotomodel liber profesionist?

— Cu ce creatori de modă ai colaborat?

— Cu mai mulți decât ai crede.

„Ţi-aș da un cinci chinuit și meschin, întocmai ca tentativa de erecție pe care ai spulberat-o fără milă, apoi m-aș duce acasă și m-aș spânzura. Aș fi încă un caz de sinucidere nemotivată a unui cadru didactic model. Pentru că nimeni nu înțelege presiunea erotică pe care o poate exercita o adolescentă atât de conștientă de propria-i prezență. “

— La calități, trec disponibilitatea pentru program prelungit?

— Da, voi cu grijile voastre patetice, chicotește Vaca Somptuoasă, care auzise accidental dialogul. De asta e bine să fii vedetă internațională ca mine; fițele unui figurant de doi

bani ca Alfonsinho al vostru nu mă afectează. Curg ofertele val-vârtej.

— Ce oferte, splendoarea mea în iarbă? îl întreb.

— Mai multe. De exemplu, aș putea deschide o școală particulară, sau să concep spectacole avangardiste. Am mailbox-ul plin de propuneri de la doritori. Artă adevărată, nu vulgarități infantile, ca aici.

— Dar nu ne dai și nouă niște nume de doritori, zâno? Doar așa, ca să nu avem impresia că bravezi.

— Nu de parcă aș da eu vreo ceapă degerată pe impresiile voastre de nulități, mi-o retează Vaca Somptuoasă. Voiam doar să vă spun să nu mai contați prea mult pe mine, că eu sunt asigurată.

— Serios? Ai și RCA? mai intervine George.

— Glume stupide de oameni proști, pufnește Vaca. Oricum vă ignor și mă detașez de voi, iar voi știți asta. Şi vă ofticați.

— Evident. Ne mușcăm pumnii în pernă, completez eu.

Vaca își dă ochii peste cap și decide că e sub demnitatea ei să ne mai răspundă. Sau, poate, nu-și găsește replica. Alege să-și continue plimbarea tacticoasă pe holuri, în chiloți. Anton strigă după el.

— Auzi, vezi că ți-ai uitat curul pe-aici!

— Sictir, băi, cioară! se aude riposta tăioasă, de la capătul celălalt al coridorului.

24. “BIG BOY BLUE”

— Bună seara, bine ați venit la Clubul Bizarre.

Mi se frânge vocea. Simt cum o lacrimă mi se urcă pe gât; iar asta e o mare prostie, pentru că lacrimile vin din glandele lacrimale, așa cum știu și copiii de grădiniță. Lumea țipă, urlă, se bucură.

— Nu se știe cât vom mai fi împreună, în această formulă; de aceea, hai să trăim această seară de parcă mâine dimineața ar fi sfârșitul lumii.

Urlete extatice. O, da. Te iubiiiim. Așa, și?

— Asta, desigur, dacă nu e în rândurile voastre vreun milionar dornic să ne preia.

Pauză. Nu aștept să se prelungească prea mult, să nu devină chinuitoare și penibilă. Mă arunc în brațele Estellei. Greu, cât pot eu de greu. Nu scoate nici un sunet. Se pare că până și cancerul de creier dispare în fața evenimentelor neprevăzute. Mă uit cu subînțeles și spre Syssy, care în seara asta își ferește privirea, nu prea pare în apele lui. Apoi îl caut pe Alfonsinho în locul lui obișnuit, de lângă bar. Nu e acolo. Lașul. Revin cu privirea spre Syssy.

— Știți, oameni buni, în ultima perioadă primesc tot soiul de scrisori anonime siropoase în care autorul îmi zice Dona Juana. Eu cred că greșește. Iat-o pe adevărata noastră Dona Juana! Seducătoarea care rade tot.

Țipete extatice. El face o piruetă, zâmbește, împarte bezele și se întoarce la locul lui, evitându-mi privirea.

— Iar eu... sunt doar un gigolo trecător. Genul pe care îl veți uita mâine.

Ţipete și mai extatice. În timp ce acordurile de început ale lui „Just a Gigolo” se insinuează treptat, iar Dudettele mele defilează, înalte și frumoase ca niște prințese ale paietelor și ale dantelelor.

Parcă nu-mi vine să cred că niciuna dintre ele nu simte fiorul atât de intens al momentului. Parcă refuz să cred cât de otrăvitoare poate să fie ipocrizia omenească.

Şi dacă... dacă am iniția o subscripție publică, să adunăm banii necesari pentru cumpărarea clubului?

***

— Alfonsinho nu e? întreb eu la bar, în pauza spectacolului, în timp ce îmi comand tradiționalul Bloody Mary.

— Nu l-am văzut deloc azi, dă din umeri vechea Dudettă barmaniță. Nici măcar n-a sunat să anunțe că are treabă. Niciodată n-a făcut asta.

Îi cer mobilul, să nu sun de pe al meu – am tot încercat să ajung la Alfonsinho zilele astea, dar degeaba – și-i formez numărul. Îl știu pe dinafară. Sună. Hai, imbecil gras și hidos, răspunde!

— Mda, îi aud vocea, răgușită și ezitantă. Care n-ai de lucru?

— Noi, angajații tăi de la Club Bizarre, Alf, îi răspund.

Îmi închide.

„Să crezi tu că o lăsăm așa”, îmi spun eu în sinea mea. Mă uit la o tipă blondă, îmbrăcată în costum de denim, care sprijină barul.

— Pisi, îmi împrumuți mobilul tău, să dau un telefon?

— Da, normaaal. Orice pentru tine, ești preferata mea, începe să se caute ea prin poșetă.

Ascult din nou melodia oribilă, etno-kitschoasă, de așteptare.

— Spune-mi că nu ești tot tu, îmi urlă în telefon.

— Logic că sunt tot eu, îi urlu la rândul meu. Ce credeai? Că te las să-mi scapi așa?

— Mă lași, dacă n-ai de ales, spune și-mi mai închide o dată.

Eu îi mulțumesc fetei, ea se miră:

— Cum, asta a fost totul?

— Da, așa se pare, chicotesc. Uneori, termin repede.

Iau de după umăr o altă gagică:

— Îmi dai puțin mobilul, pentru o convorbire de 10 secunde?

Şi aceasta îmi zâmbește prietenos și bagă mâna-n buzunar. Formez din nou numărul. Reascult etno-mizeria.

— Alo, urlă Alfonsinho în telefon. Ce morții mătii faci?

— Bine, mulțumesc. Dar tu?

El apasă din nou pe butonul de întrerupere. Deci, nu atât de bine ca mine.

Apoi, mă apropii de un tip înalt, chel, cu un tatuaj imens pe ceafa:

— Am o rugăminte. Îmi poți împrumuta telefonul tău? Am de dat un apel scurt.

Tipul, care urmărise faza și se prinsese în linii mari care era mersul lucrurilor, începe să râdă.

— Hărțuiești un fost iubit, pisi?

— Ceva de genul.

— Asta e fata mea! Ţine!

Şi, din nou, ascult hidoșenia auditivă kitschoasă, pregătindu-mă de noua confruntare.

— Alo, nu pot să cred, bâiguie.

— Dacă-mi închizi și acum, vin și-ți dau foc la casă, îi șuier eu la ureche.

Chelul tatuat dă din cap aprobator și-mi face cu ochiul.

— Zi ce ai de zis și lasă-mă-n pace, mormăie Alfonsinho.

— Vreau să te răzgândești. Să vii, să vezi spectacolul ăsta și să-i mai dai clubului o șansă. Nu e corect să distrugi tot, doar pentru că un om nu vrea să-ți cedeze. Nu e corect față de noi, cei care ți-am rămas mereu alături.

— Și ați fost plătiți pentru asta. Acum, nu mai am chef de clubul ăsta. Care parte nu se înțelege?

— Nu e normal ca destinele unor oameni să depindă de o toană a ta! Chiar nu simți că ai o responsabilitate față de noi?

— Tu vorbești, mă? Tu, care ai înnebunit atâta lume cu toanele tale? Ba îi voiai, ba nu-i voiai?

— Nu cred că le poți compara, prietene. Sexul e sex; iar eu nu mi-am asumat niciodată nici o obligație față de nimeni. Tu ai un contract cu niște oameni. Ei îți aduc un venit. Tu nu trebuie decât să-i lași să o facă. Ce e atât de dificil?

— Tu chiar nu vrei să înțelegi că s-a terminat, nu?

— Evident că nu. Încă avem contracte.

— Și le putem rezilia. Nu te poți crampona de un om care nu te mai vrea, fetițo. Asta e lecția pe care tu le-ai dat-o foarte multor oameni, sub ochii mei. Acum, a sosit momentul s-o înveți și tu.

— Băi, idiotule, mă enervez eu, de câte ori să-ți desenez că cei care confundă viața sentimentală cu afacerile sunt bovine care merită să moară de foame în șanț?

— Iubirică, eu sunt un om cu bani. Am bani, am valoare, confund ce vreau eu. Pot renunța la niște bani de care nu mai am chef. Mă ține. Nu mă mai căuta. Nu mai vreau să te văd, nici pe tine, nici pe restul bagaboantelor. Vă las să vă terminați luna asta, ca să vă obțineți ultimul salariu, că nu-s animal și nu am chef să vă arunc direct în stradă. Apoi, pa. Asta e. Eu am clubul, eu am banii, eu fac ce vreau. Mai ai întrebări?

Casc gura și o închid, ca un pește nimerit pe uscat. Nu, nu mai am întrebări. Ce întrebări să mai

am?

— Şi te lasă sufletul să le faci una ca asta unor oameni care muncesc de atâta timp pentru tine? îl iau eu pe coarda sensibilă.

— Flit, fă, parașuto. Te-ai găsit tu să vorbești despre suflet.

— O să caut un avocat...

— Ce proastă ești. Nu există avocat care să mă împiedice să fac ce vreau cu bunurile mele. Uite, cazul tău. Măcar pentru toate telefoanele astea, date la ora asta, te pot concedia pentru hărțuire. De ce nu o iei așa cum se aude? Nu mai vreau să câștig de pe urma voastră. Punct.

— Şi atunci, de ce nu m-ai lăsat să plec la clubul lui Joey, acum câteva luni?

— Te-am împiedicat eu? se miră el cu o naivitate iritantă.

— Cum a fost cu toate discuțiile alea, când îmi spuneai că sunt sursa ta principală de venit și că vrei să mă protejezi?

— Simplu. Nu mai vreau să fii sursa mea principală de venit.

Da, simplu. De data asta, am rămas într-adevăr fără cuvinte. El, pe de altă parte, pare mai comunicativ decât oricând.

— Mai ai vreo neclaritate? Serios, nu vreau să ai impresia că puteai să schimbi ceva și nu te-ai străduit destul.

— Nu mai am nici o neclaritate, oftez eu. Ești un om meschin, prost și rău. Mi-e jenă că am depins atâta timp de banii tăi. Îți urez o viață așa cum o meriți, parteneri de afaceri la fel de corecți precum ești tu, care să te lase cu curu-n baltă când te aștepți mai puțin, și dependență agreabilă de droguri. Şi, neapărat, minim un minor coios care să facă o plimbare până la cea mai apropiată circă de poliție și să povestească tot ce le faci.

— Hahaha, începe să râdă. Nu pot să cred că blestemi exact ca oamenii pe care-i părăsești tu. Asta mă face, oare, mai Don Juan decât tine?

— Nu. Te face pur și simplu un om de afaceri lamentabil. Să ai o viață pe măsură, prietene.

De data asta, îi închid eu. Şi mă întorc spre tipul chel, cu tatuaj.

— Ţi-am făcut o factură imensă, cred. Pot să-ți plătesc ceva de băut, să mă revanșez.

— Nu, pisi, clatină din cap. Eu credeam că e poveste de dragoste, dar am înțeles că patronul vrea să închidă clubul. Ţine-ți banii, o să ai nevoie de ei. Poate pot să-ți plătesc eu ceva. Parcă „Bloody Mary", nu?

Şi bem. În urletele publicului, puțin nerăbdător din cauza pauzei nepermis de lungi. Dar oamenii trebuie să învețe ce e aia răbdare. Ne vor aștepta mult și bine, după ce trece luna.

— Auzi, reia chelul tatuat conversația, ziceai ceva despre niște minori cu care făcea ăsta sex?

Îl privesc complet derutată. De obicei, bărbații care-mi plătesc băuturi sunt interesați de mine, nu de minori abuzați de Alfonsinho. Iar gagiul ăsta, în particular, pare atât de macho, încât aș fi jurat pe orice că a nimerit aici dintr-o simplă greșeală.

— De ce, vrei să le-o tragi și tu?

E rândul lui să mă privească cu gura căscată. Apoi, începe să râdă cu poftă.

— Nu, pisi, n-am nici o treabă cu prințesele fițoase și neexperimentate, mie îmi plac bărbații normali, cu alură sportivă, sprâncene dese, nepensate și nerași. Pur și simplu, am prieteni la poliție și dacă ne dai niște numere de telefon, îl poți fute și tu pe imbecilul ăsta, așa cum te-a futut și el pe tine. Şi dacă tot e acolo, pot să le dau și un pont, să-i facă niște analize de sânge.

Stau, mă gândesc. Oare ar fi o idee bună să-l dau în gât pe nemernic? Să-l răsplătesc pentru deriva pe care a adus-o în viețile noastre? Pentru toate umilințele pe care le încasez în ultima vreme de la toate jigodiile, doar pentru că încerc să salvez cuibușorul de catifea al nebuniilor noastre?

— Nu, lasă-l. Dă-l în morții mă-sii de prost. Pe la vreun om cu bani și cu experiență în clubbing nu ai și tu relații?

Mă privește trist și înțelegător, apoi clatină încet din cap. Se pare că nu.

— Gata, nebunaticelor nerăbdătoare, am revenit la microfon. A fost lungă așteptarea?

Urlete.

— Să vedeți cât de lungă va fi de luna viitoare încolo. Clubul se va închide, iar formula de acum se va dizolva. Hai să uităm de întârziere și să trăim fiecare clipă... Cum să trăim fiecare clipă, gagici?

Şi toată lumea strigă în cor.

— De parcă ar fi ultimaaaa.

Îmi dau lacrimile. Da, într-adevăr, e stupid. Dar nu-mi pot imagina cum o să pot supraviețui fără spectacolul ăsta.

***

— Ești singură?

Doamna Deea bagă capul pe ușă. Vrea să mă ajute la dezbrăcat.

— Păi, da. E ceva surprinzător în asta?

Bătrânica oftează:

— Tu aveai mereu cabina plină de lume.

— Da. Dar Mira și-a dat demisia în dimineața asta, apoi m-a sunat să-mi spună că o să înceapă o viață nouă, că s-a săturat de atitudinea mea neimplicată și că ar fi vrut să-i arăt atâta atenție câtă mi-a arătat ea mie, dar eu sunt o vacă blazată sau ceva de genu. Corect, are dreptate. Syssy nu mai vine pe la mine; e supărat că nu-i arăt înțelegere pentru noua lui viață de nevastă open-minded care pleacă în Thailanda să facă amor liber de dragul bărbatului. Şi da, are și el dreptate; e stăpân pe curul lui și el decide cui i-l dă. Iar

curvele și pulifricii ocazionali... cine mai are chef de ei când totul se duce de râpă?

— Cum așa? Nu mai ai chef de aventură? Tu?

— Ce rost mai are? Uneori mă întreb dacă n-am irosit complet aiurea tot acest timp. Alte cântărețe de vârsta mea au cariere serioase. Eu am presupus că aventura și calitatea vieții sunt chestiile care contează, că nu e o problemă să o arzi dubios, dacă ai oameni cărora le placi. Ei, uite, am greșit. Sunt o epavă.

Doamna Deea clatină din cap.

— Las' că până mâine îți trece, mămică.

Intră în încăpere și începe, ca de obicei, să sorteze și să orânduiască hainele pe care eu le arunc în grămezi de pe mine. Poate că la fel face și cu fiică-sa, ba chiar și cu nepoțelul. Doamnele Dee sunt vinovate că n-am învățat și noi să ne dezbrăcăm omenește, îmi trece mie prin cap, în timp ce mă întind, eliberată de strânsoarea costumului.

— Hmm, mormăie bătrâna. Ce ciudat e coridorul ăsta așa, fără lătrat de cățeluș.

— Poate ne luăm unul de pe stradă, și-l ținem până se termină totul, propun eu.

— Nu. Poate ne atașăm de el și ne va fi greu să-l aruncăm iar în stradă, de unde l-am luat.

— Mda. Tot ce se poate.

Atașamentul față de un câine, refuzul de a-l abandona sunt de înțeles. Atașamentul față de un grup de oameni, pe de altă parte...

Mă schimb repede, ca un om care are ceva urgent de făcut, mă demachiez, îmi aplic un machiaj ușor, feminin și plec. Nu-l chem pe Virgil, mai bine o să iau un taxi la nimereală de pe stradă; nu vreau să mă vadă în situația asta, speriată și nesigură pe ziua de mâine. Persoana asta nu-s eu.

— Să te culci, strigă doamna Deea după mine. Nu arăți prea bine.

Şi totuși, odată ce ies din câmpul ei vizual, nu sunt în stare să plec. Stau pe coridor ca o lunatică,

cu brațele înghețate, încleștate, simt că îmi tremură incontrolabil un mușchi al feței, încerc să-mi ațintesc privirea asupra unui punct fix, să-mi revin.

— Ce-i cu tine?

Gemenii. Îmbrăcați identic, ca de obicei, ca să fie deruta și mai mare. Oare pe ei îi distrează gândul că 80% dintre oameni nu-s în stare să identifice diferențele dintre ei?

— Hai, mă, calmează-te, că e în regulă, zice Silvian (sau Carol), bătându-mă ușurel pe umăr.

— Adică, nu, nu e în regulă, dar sigur ne preia vreun om cu bani, până la urmă, îl completează Carol (sau Silvian), bătându-mă pe celălalt umăr.

— Crezi că nouă ne convine să rămânem fără job așa, la jumătate de an școlar?

— Şi încă ce job.

— Da, un job mișto.

Ca de obicei, își continuă unul ideile celuilalt, de parcă ar vorbi una și aceeași persoană. Înduioșător. Cred că aș vrea și eu o soră geamănă, chiar în clipa asta. Numai că aș da-o dispărută de îndată ce s-ar rezolva problema, cred, pentru că dacă mi-ar fi geamănă, ar fi la fel de împătimită după senzații tari ca și mine și neam război pe parteneri de sex.

— Vii cu noi la o supă?

— N-am mecla de restaurant la mine.

— Nu, nu. Ce, tu crezi că noi stricăm banii pe restaurante? Hai la noi acasă, la o supă bio, preparată de mine.

Mă uit la Carol (sau la Silvian). La expertul în supe bio, mai pe scurt.

— Şi ce-o să zică părinții voștri dacă apăreți cu o curvișină de 31 de ani?

— Nimic, că muncesc în străinătate. Suntem singuri în casă.

Şi mă iau pe sus, unul din stânga, celălalt din dreapta, opresc un taxi, Carol (sau poate Silvian) rămâne lângă mine, mă ține în brațe, îmi strânge

mâna în a lui, în timp ce frate-su îi dă indicații taximetristului. Rar mi se întâmplă să mă abandonez așa, ca un copil tembel, în grija cuiva. Asta poate pentru că mi se întâmplă rar să primesc grijă din asta, foarte protectoare, delicată și afectuoasă, cum numai homosexualii mămoși (genul băiețelul-cuminte-confidentul-mamei-păpușa-dulcea-familiei) știu să ofere. Apoi ajungem undeva, habar n-am unde, pe o stradă pe care n-am mai văzut-o în viața mea, coborâm din mașină, urcăm niște scări gri de ciment într-o scară de bloc veche, care miroase a varză murată, mucegai și urină stătută, intrăm într-un apartament mobilat bătrânește, cu covoare persane de pe vremea bunicii (într-o stare nu prea strălucită, ce-i drept), și cu mobilă masivă, clasică, Carol (sau poate Silvian) mă așează pe o canapea acoperită cu o pătură vintage, cu pătrățele, continuând să mă țină în brațe și să murmure ceva consolator și nu foarte inteligent, în timp ce Silvian (Carol?) vine cu bolurile deja aburinde de supă, Dumnezeule, când și cum a apucat s-o facă și pe asta, poate am eu simțul timpului deformat. Cum se derulează toate acțiunile astea, repede și nedefinit, ca prin ceață, de parcă n-aș avea nici o posibilitate de a interveni asupra lor; poate trece viața pe lângă mine și nu-mi dau seama, poate mâine o să am 80 de ani și din toată povestea asta nu va rămâne decât un vis aberant. Şi-mi văd lacrimile picurând în supă, iar Silvian (sau să fie Carol?) râde:

— Să știi că i-am pus deja sare.

Dar starea mea e contagioasă, începe și el să râdă și să plângă. Acum, amândoi stropim supa cu lacrimi, o sărăm dublu, triplu, să capete gust, să aibă și ceva din noi, acolo, printre condimente. Şi o mâncăm cu linguri mari, grele, argintate, de modă veche, plângem și râdem de modul în care ne mâncăm pe noi înșine. Şi de modul în care ne săturăm de noi înșine. Fără pâine.

***

Sună telefonul. Carol (sau Silvian?) mai stă lângă mine, obraz lângă obraz, așa cum stau copiii mici; celălalt răspunde:

— Da. Sărut mâna, mamă.

Cel de lângă mine se ridică și el, surprins. Probabil că nu erau foarte obișnuiți cu telefoanele de la părinți. Apelurile internaționale costă, deh! Banii sunt pentru făcut economii, să revenim acasă și să trăim fără griji, nu pentru discutat zilnic cu copiii liceeni, expuși tuturor tentațiilor unui club de noapte. Mă uit la copiii ăștia doi, atât de luminoși, de raționali și de sănătoși cu capul, și trag concluzia: unii părinți nu-și merită copiii.

— Așa. Cum!? Păi, bine, și școala? Să știi că nu am învățat atâta, ca, la urmă, să rămânem fără bacalaureat.

Tace, ascultă; deodată, ochii încep să-i strălucească.

— Sună bine! E chiar frumos, pentru că nouă ne plăcea, să știi.

— Ce ne plăcea? întreabă cel de lângă mine.

— Travestiul, man. A găsit un club de travesti în apropiere de apartamentul lor, că doar sunt destule la Berlin.

— Cum? Părinții voștri muncesc la Berlin?

„Şi vă lasă să faceți travesti în baruri obscure, chiar înainte de bac?”

— Da, da, îmi răspunde geamănul grăbit să continue povestea. Şi le-a arătat patronului niște filmulețe cu noi, dansând sincron. Aia au căzut în fund extaziați când au văzut *drag queens* gemene și, normal, ne vor. Mâine, dacă se poate. Dar noi o să stăm să terminăm liceul. Da, mamă. Nu, suntem cu o colegă. Doarme la noi, că e singură acasă și-i e frică. Așa, și mergem din vară. Ne mai trimiteți și voi niște bani, da, până dăm bacul?

Se uită râzând unul la celălalt. Eu îi privesc (care e Silvian? care e Carol?) și îmi dau seama că aici se naște o nouă aventură. Una care nu mă include.

***

— Dragii noștri, în seara asta suntem fanii numerelor impare. Am cinci fete frumoase în jur, pentru că gemenele noastre au bacalaureat de dat, de aceea au rămas pe undeva pe la spate, cu cărțile-n brațe...

Râsete. Ce bine că există Anton, rezerva noastră bună la toate. „Etnica" pe care handicapatul drogat nu voise s-o angajeze.

— Dar noi încurajăm fetițele dotate, așa că, toată lumea, aplauze în absență pentru elevele kinky! Şi, desigur, dacă ați deschis ziarele, puteți vedea că încă suntem de vânzare, din ce în ce mai ieftini, așa că, înainte să expirăm de tot, poate ne și cumpărați!

Râsete și mai intense. Orice chestie dureroasă poate părea ceva incredibil de comic, dacă o spui pe tonul potrivit.

Voce dogită, de moș libidinos nimerit pe-aici din greșeală, de undeva dintr-un colț:

— Vinzi și cu ora, ciucuraș?

— Mai ales cu ora, ripostez eu și fac semn să înceapă acordurile de la *Just a Gigolo.* Noi toți lucrăm cu ora. Şi eu, și tu. Am auzit că îți amorțesc amigdalele și omușorul după o oră de *blow job,* nu-i așa?

Alte râsete. OK, n-a zis nimeni că publicul din Club Bizarre dă pe dinafară de inteligență – dar mie mi-e atât de aproape, chiar și așa. Îl cunosc, îl simt. Ştiu ce-l apasă, ce-l eliberează, ce-l încântă și ce-l gâdilă la orgoliu. Unde o să mai găsesc eu toată această chimie magnifică?

***

— Plec, pisi!

Hop și Divina, Vaca Somptuoasă pentru prieteni, cu nelipsiții lui chiloței cu vedere la bucile păroase și scofâlcite.

— Poate că vouă vă convine că vă vinde ăsta ca pe oi. Logic că vă convine, doar sunteți niște oi, pisi! Dar eu nu-s o oaie, eu sunt o artistă respectabilă! Prefer să stau așa, pe margine, să fac *window shopping* pentru o bucată de vreme, să aștept alte oferte, oferte serioase, nu prostii de genul ăsta!

„Parcă ziceai acum câteva zile că-ți plouă cu oferte. Mitomanieee, dulce melodieeee", fredonez eu în gând.

— Nu mă reprezintă, pur și simplu! Frivolitatea asta mă ucide. Plus răutățile voastre...

— Da.

— Crezi că nu știu că voi vă băteați joc de mine?

— Da, repet eu mașinal.

Mă simt obosită. Prea obosită să mă mai zbat, să le explic oamenilor că noi am avut aici un lucru frumos și e păcat să ne băgăm pula.

— Da!? Bine măcar că recunoști!

— Da.

— Ştiu că râdeați de mine pe la spate, că îmi dădeați porecle răutăcioase și mă vorbeați de rău, ca niște fofoloance invidioase.

— Da.

— Ştiu că mureați de ciudă pentru că nu erați talentate și apreciate ca mine.

— Nu! Asta nu. Ce a mai rămas din tine, dragă Vacă Somptuoasă – că asta-ți era porecla, să știi și tu, dacă te întreabă cineva cum te bârfeau javrele de la Club Bizarre – deci, reiau ideea că am pierdut-o pe drum – ce a mai rămas din tine, dragă Vacă Somptuoasă, decât o mână de fițe obosite, un

cur ridat și un nas pe sus la care nu se ajunge nici cu prăjina? Privește-te în oglindă, să te vezi cum ești de fapt! Dacă nimeni nu ți-a spus asta în față, a fost numai din...

— Din plăcerea voastră de a bârfi pe la spate, știu.

— Nu, clatin eu din cap și mă las în ghemuit, pe jos, începând să număr dalele din podea. Din milă. Nu ți-a spus nimeni că arăți hidos defilând așa, în chiloți, din milă și... poți să râzi. Respect. În pofida caracterului tău execrabil, de țață lăudăroasă, noi te-am respectat.

Vaca Somptuoasă nu mai zice nimic. Pleacă fără să-i simt plecarea. Stau, cu privirea pierdută în dalele podelei, și deodată descopăr că nu mai e acolo. Suntem ca în cântecul ăla cu zece negri mititei. Din ce în ce mai puțini.

Iar eu mă întorc în cabina mea – unde nu mă mai așteaptă nimeni. Doamna Deea s-a angajat vânzătoare la un chioșc din apropierea blocului. A văzut „angajăm personal” și n-a stat pe gânduri. „Mi-au ajuns și mie, mamă, nopțile astea nedormite... Sunt și eu femeie bătrână. Ţiganul a zis că mă plătește oricum, deci dacă pot să iau o lună bani din două direcții, nu e nimic rău în asta. Avem pentru ce să-i folosim, ne trebuie pentru copil.“

Acum, stau singură printre mormanele de haine, pe care nimeni nu le mai adună, o ascult pe Marlene Dietrich cu vocea ei încărcată de suferință și-mi rulez un joint. Primul joint de după supradoza aceea... Poate că ar fi fost mai bine să mor atunci. I-aș fi dat eu țeapă lui Alfonsinho, înainte să mi-o dea el mie. Ştiu că jointul nu va avea nici un efect – când sunt atât de amorțită și de stoarsă, nu are – dar trebuie să fac ceva, o acțiune măruntă care să dea de lucru degetelor. Apoi, după ce-l modelez, după ce-l aranjez, după ce mă asigur că e cel mai splendid joint din istorie – îmi dau seama că, de fapt, nici măcar nu-mi trebuie. Fac o

plimbare până la biroul lui Alfonsinho – bat la ușă, încerc clanța, e descuiat, cu mobila acoperită de praf și peștii plutind cu burta în sus la suprafața apei din acvariu – și las jointul între pixuri. Să-l găsească data viitoare când trece.

Apropo de data viitoare – să nu uit să-l rog pe George să mă strângă el în bandaj, când mă travestesc. Dacă nu cumva dispare și George. Are și fidelitatea limitele ei. Iau mobilul și încep să mă întreb, cu toată onestitatea, dacă a existat vreo clipă de pasiune fizică, în toată viața mea, pe care să visez s-o retrăiesc. Mă așez pe scaunul din piele roșie al lui Alfonsinho, iar în fața ochilor minții mele încep să se perinde fețe pe jumătate uitate, nume, detalii fizice mai mult sau mai puțin importante. E ca și cum ți-ai aduna lucrurile dintr-o casă pe care trebuie s-o părăsești, și încerci să-ți dai seama care dintre acele obiecte mai valorează ceva pentru tine.

Apoi, îmi iau mobilul și sun. E o convorbire destul de scurtă și nu foarte prietenoasă. Asta e, anumite lucruri se schimbă în timp. Dar trebuie să accept realitatea. Nu, Diana nu mai lucrează la Mexicanu'. S-a pierdut și ea pe undeva prin vârtejul de fețe anonime ale miilor de blocuri. „Evident că nu lucrează nici la concurență. Ce, îmi face ea mie concurență? Dacă o prind, o găsesc și o tai!"

Dacă nu mai există nici droguri, nici sex și nici rock'n'roll, a sosit momentul să încerc ceva complet inedit. Ia să-mi duc eu costumul de scenă la curățat. Că nu mai are cine să-l ducă.

25. “ALL BY MYSELF”

— Bună, Dona Juana.

Ca de obicei, îmi beam cafeaua de dinainte de show. Culmea, pe când eram fericită și cu energia mereu suptă de plăcerile vieții, mă agățam de cafeaua asta ca de un colac de salvare; era trambulina mea pentru prestația serii respective. Acum, că am dormit în patul meu și n-am mai făcut nimic ieșit din comun, și, prin urmare, am o energie numai bună de alimentat avioane, cafeaua de dinainte a rămas un ritual golit de orice sens.

Ridic privirea. Mă uit cu stupefacție la grăsanul tâmp, rânjit, cu o mutră mirată de om pocnit în cap de un făcăleț aterizat accidental dintr-un nor. De ce belește ăsta ochii la mine, de ce rânjește larg și mirat – oare se minunează de mine, că sunt un om banal și lipsit de orice mister, sau de el însuși? „Mamă, ce curajos sunt, uite acum o să ies în față și o să mă bag și eu în seamă, să moară mama!”. Dar, oare, mi-a spus Dona Juana pentru că a auzit comentariul meu ironic de acum câteva seri, sau pentru că... ? Dar nu se poate. Nu ăsta. Între timp, individul s-a așezat la masa mea fără să aștepte o invitație, iar eu mă lupt cu impulsul de a-i arunca farfurioara în cap.

— Tu erai, deci, autorul scrisorilor ălora libidinoase și ridicole.

Se pleoștește subit. Dar rânjetul, în mod bizar, continuă să-i stăruie pe figură. O fi ceva necontrolat, pe fond nervos.

— Credeam că îți plac.

— Paradoxal, îmi placi mai mult tu ca ființă. Nu mă înțelege greșit, nu te-aș fute nici dacă aș fi în pericol de moarte, iar tu, ultima mea salvare.

Nici măcar dacă ai scoate acum un teanc de bani și ai zice: „Uite, cumpăr eu clubul, tu trebuie doar să mă fuți, și în rest, poți să-ți dai spectacolele până când schizofrenia te va despărți”. Dar, mă rog, asta contează mai puțin. Ideea e că persoana ta e aproximativ... mă rog, relativ... cât de cât umană, pe când scrisorile alea erau doar sinistru de plicticoase și, nu știu cum mă-sa pe gheață, cumplit de iritante în același timp, mă înțelegi? Cred că e o performanță asta. Să plictisești și să iriți concomitent. Nu oricine e capabil de așa ceva. Felicitări.

Pare sincer jignit. Dar e o jignire rânjită. Oare ăsta nu-și poate aduna gura la un loc nici când e anunțat: „Ne pare rău, mama dumneavoastră a murit”. Rânjet. „Ultimul client a fost un dezaxat sinistru și i-a făcut un deep-throat care i-a fost fatal. Din greșeală, i-a băgat-o în laringe, nu în esofag, cum ar fi fost traiectoria corectă!”. Rânjet. „Din păcate, în timpul decesului s-a produs un *penis captivus* în laringele femeii, și acum, facem o operație de extragere a mădularului ucigaș din sistemul respirator al mamei dvs.”. Rânjet.

— Cum poți spune una ca asta? Habar nu ai cât m-am chinuit să le scriu.

— Aici e problema, poate te-ai chinuit prea mult. În sex, treaba e relativ simplă: unde apare chinul, plăcerea dispare pe conductă. Chiar și în BDSM. Era pe aici o consumatoare, Gloria, ar fi putut să-ți povestească mai multe despre asta. Şi tot în sex, anonimatele astea sunt o pierdere de vreme. Să presupunem că mi-ai fi scris niște povești erotice fabuloase, de să-mi înțepenească degetul arătător masturbându-mă. Să presupunem că ai fi fost sufletul meu pereche virtual. Toate acestea valorează exact un zero barat atunci când vezi omul în față și animalul din el nu-i comunică nimic animalului din tine!

— Da, știu, dă el din cap. Dar poate că nici nu mă așteptam la comunicarea asta animalică...

Voiam doar să... te seduc.

Clatin din cap.

— E ca și cum te-ai duce să vinzi roșii și castraveți într-un sat de bulgari. Pur și simplu, oferta locală te bate la fundul gol. Şi totuși, cred că m-a luat valul mai sus și am mințit: ai avea cum să mă cumperi, dacă ai investi în Club, să-l relansezi. Să mor aici dacă nu aș mima credibil orgasme pentru chestia asta.

Stă, mă privește și mai mirat, apoi începe să rânjească și mai larg.

— Sunt un oarecare cu un job oarecare și o viață neinteresantă. Încă stau cu mama și cu tata, pentru că nu am bani de un apartament. De unde să am de un Club?

Dă să plece, apoi se întoarce, cu același rânjet întipărit pe figură.

— Vezi? Puteam să mă folosesc de disperarea ta, să te mint că am bani și să ți-o trag, dar n-am făcut-o.

— Sigur o să-ți ridice cineva o statuie pentru asta, pufnesc eu într-un râs isteric.

— Iar tu ești de fapt un om rău, foarte rău. Nu e de mirare că se duce totul de râpă în jurul tău.

— Oh, iată unde se ascundea de fapt explicația, hohotesc eu.

Cine mai are nevoie de ecstasy, să facă față serii, când lumea din jur e atât de incredibil de amuzantă? Ştiu că râsul ăsta prostesc, necontrolat, ar putea induce în eroare orice vizitator neașteptat. Dacă ar intra doctorul ăla amabil, ar avea un motiv să-mi facă reproșuri. Şi totuși, după atâta rânjet, măcar aveam o scuză.

— Auzi, strig eu după gras, mail-urile alea cu înjurături, adresate patronului, erau scrise tot de tine?

El se întoarce și mă privește la fel de jignit. Dumnezeule. L-am lovit în cel mai sensibil punct al făpturii sale: la glanda grafomaniei. Mă va urî

până dincolo de moarte. OK, încă unul, dau eu din umeri.

— Să știi că nu toți obsedații sunt eu. Deși, acum că te-am cunoscut mai bine, tind să cred că ăla care te înjura avea perfectă dreptate. Meriți strivită ca un gândac.

— Să înțeleg că îmi trimiți o atrocitate de necitit și pe acest subiect? reiau eu criza de râs. Sau nu ai cum, că adresa nu va mai fi valabilă?

***

— Sunteți foarte mulți în seara asta și vă înțeleg. Așa se întâmplă mereu la ultimul episod al telenovelelor cu adevărat clișeice, care atrag cele mai multe casnice proaste. Nu, nu încerc să insinuez că ați fi casnice proaste, spuneam doar că ați venit într-un număr extrem de mare la ultima noastră seară, ceea ce e minunat, dar... nu mai am decât o singură însoțitoare. Doamnelor și domnilor, frumoasa Esmeralda!

Esmeralda era Anton țiganul. Şi, da, Esmeralda era hipnotic de frumoasă. Căutasem prin mormanele de rochii pe care nimeni nu le mai dăduse la curățat – cine să o facă, dacă băieților le era clar pe unde era ieșirea din club? Găsisem un top și o fustă scurtă, care să-i pună în evidență picioarele lungi, perfecte.

În acea după-amiază, cea de vineri, stabilisem să ne vedem încă de la două, să înjghebăm o oră din rămășițele show-ului nostru, completând cu numere și costume mai vechi și căutând legături. Ajunsesem la timp; îl găsisem pe Anton așteptându-mă. Îmi făcuse și cafea; puțin cam slabă, cam dulce, dar preparată din tot sufletul.

— Şi restul dudelor unde sunt?

— Întârzie ca scroafele, a dat el din umeri.

Şi a sunat telefonul. Syssy.

— Auzi, fată, voiam doar să-ți zic că nu vin astăzi.

— Băi, mai du-te și tu în pula mea cu toate bășinile tale, cu toate serile astea, care-s mereu ultimele, cu toată nevoia asta a ta să te lingă cineva permanent în cur, m-am enervat eu. Nu, frate, nu e momentul să faci iar pe pițipoanca fițoasă și interesantă. Nu acum. Îți doresc din inimă să te ducă ăla în Bangkok, să-ți umple gâtlejul de sloboz asiatic și, cu ocazia asta, să înveți dracului că universul nu se învârtește în jurul hemoroizilor tăi împodobiți cu paiete argintii și că nu s-a născut nimeni cu sfânta datorie de a te gâdila pe tine zilnic sub testicule. Alooo? Stai că n-am terminat! Închisese. M-am apucat de păr. Şi în momentul ăla i-am dorit sincer să sufere toate abuzurile conjugale posibile, să afle că nu toți oamenii sunt răbdători și tandri, să învețe naibii să aprecieze diplomația și atenția, atunci când are parte de ele. Anton tăcea.

— Hai să...

Ţrrrr!

— Da, Estelle. Da, știu, ai cancer; nu mă las greu, ca data trecută, jur pe tot ce vrei tu. Te rog, nu fi nebună. Mută-ți curul ăla osos încoace și promit pe ce vrei tu că mâine, la prima oră, mergem împreună la oncolog și te țin de mână la toate ședințele de chimioterapie, și-ți împrumut perucile mele dacă-ți pierzi părul. Nu, Estelle, te rog nu-mi face asta. Gândește-te, cum e mai rău? Să stai cu ideea că ai cancer, singură într-o garsonieră întunecoasă, sau printre noi, prietenii tăi? Bine, frate! Mori de cancer!

Am închis. E incredibil modul în care mizeriile altora pot declanșa monstrul în om. Anton tăcea în continuare.

— Auzi, Antoane. Tu de ce nu zici nimic?

— Hă, păi ce să mai zic și eu, după toate fazele astea?

— Nu știu, zi ceva.

— Zic să-l suni și pe George, că ăsta nu întârzie niciodată, și dacă nu apare, e semn că nu vine deloc.

Dau să tastez, dar mâinile îmi tremură prea tare, greșesc mereu cifrele. Îi întind mobilul lui Anton.

— Vrei, te rog frumos, să formezi tu?

Îmi ia mobilul și formează relaxat numărul.

— Vorbesc eu? mă întreabă.

Îi fac semn din cap că da. De ce nu?

— Ăăă, bună, George. Auzi, tu nu vii?

— Pune-l pe speaker, să-l aud și eu, șoptesc.

— ...am tot încercat să vă sun, dar era numărul ocupat și am zis să revin mai târziu. Ştii și tu cum e cu bolile astea ale copilăriei, trec repede, nu moare nimeni din ele, dar trebuie să stai lângă copil, să nu se scarpine, să nu rămână cu urme de vărsat.

— Da, e nasol așa, frăție. Păi, bine, hai să se facă bine. Ai grije.

Şi închide. Şi tace.

— Poate trebuia să insistăm, zic eu.

— Ce să mai...? Oricum nu venea. Ştii și tu, că te-ai tot rugat de fiecare. Dă-i în brânză. Mai bine să nu stăm ca matracucile, hai să facem ceva.

Când să ne apucăm, barmanul a băgat capul pe ușă.

— Gagici, am o veste proastă.

— Așa...

— Tipul de la lumini a sunat că și-a dat demisia și nu mai vine.

— Atât? am început noi să râdem. Nici nu știm cum o să supraviețuim!

Şi au urmat două ore în care Anton mi-a cântat, mi-a dansat, mi-a dovedit că e un geniu, că știe toate dansurile, tot repertoriul, că suntem niște boi rasiști și șovini și meritățm împușcați în gură.

— Bravo, țigane! i-am zis, după ce am notat o schemă funcțională a serii de încheiere, am făcut un CD cu negativele reordonate și i l-am dus

tipului de la sunet care, în mod miraculos, încă mai era acolo. Ești cea mai tare Dudettă pe care am avut-o vreodată. Nasol că ne prindem de chestia asta abia acum. Bun, să ne schimbăm. Cu luminile... pana mea, le lăsăm pe toate aprinse și cam asta e. Gata.

Ne-am dus amândoi la mine în cabină.

— Va trebui să mă strângi în bandaj.

— Acum, după atâtea ore de tras, o facem și pe asta.

Abia după ce am început să mă dezbrac, mi-am dat seama că Anton nu mă mai văzuse niciodată în pielea goală. Era un sentiment ciudat. Oarecum asemănător cu o tentativă de incest, probabil. M-am întors spre el, acoperindu-mi sânii cu mâna. Mi-a zâmbit.

— Stați... stai liniștită, n-o să mă uit cu tupeu la sânii tăi, sau ceva. Doar nu ți-e jenă de mine? Am dormit în același pat.

— Da, am dormit în același pat. Hai, fără referințe la trecut.

A luat rola de bandaj și s-a apropiat de mine. Mi-a trecut primul strat peste sâni. Am simțit, inexplicabil, că mi se întăresc sfârcurile.

— Cred că e în regulă, zice, și mie mi s-ar scula fără să vreau dacă cineva mi-ar plimba o bucată de bandaj pe acolo.

Nuuu, oftez eu. Mă deranjează senzația asta dubioasă. Trebuie să mă concentrez pe show-ul din seara asta. Îl ajut să mă înfășoare și-i ordon.

— Acum, strânge cât poți.

De putut, putea. Putea mai bine chiar decât doamna Deea.

— Să-mi zici dacă e prea tare.

— Niciodată nu e prea tare, i-o trântesc eu fără să mă gândesc prea mult.

El zâmbește ambiguu.

Are mâini puternice, nu glumă, mâini care păreau hidratate și fine, ca de domnișoară dar care, poate, smulseseră capete de găini, șutiseră

portofele, ațintiseră cuțite spre gâturi de oameni și număraseră mulți, foarte mulți bani murdari. Şi totuși, băiatul ăsta era acum, aici, lângă mine.

Vom fi mai puțin sclipitori decât oricând; dar, mai mult ca sigur, va fi cea mai muncită seară a vieților noastre. Chiar dacă spectatorii noștri fideli se vor oftica – așa presupuneam eu – când vor descoperi că primesc mai puține buci decât speraseră.

***

— Băi, Antoane, azi te-am cunoscut așa cum nu te-am cunoscut niciodată până acum, îi zic.

Showul s-a terminat, stăm amândoi la o masă mai lăturalnică și bem vodcă. Încercăm și noi să ne înecăm amarul; dar amarul se ridică întotdeauna deasupra.

— Pe noi, țiganii, nu ne sperie mărunțișuri de-astea; c-o fi ca-n program, că n-o fi. Ne descurcăm. Ce zici, țiganul bătrân care cântă la vioară în colțul străzii are vreun gagiu care să-i pună lumină roșie și verde și mai știu eu de care? Nu! Are vreun program ordonat și aranjat în cap? Nu! Merge pe ce-i vine. De aici! Își arată partea stângă a pieptului, cu palma.

Rezist tentației de a întinde mâna, să-mi plimb și eu vârful degetelor pe acolo.

— Ești foarte tare, moșule, intervine un burtos mustăcios, cu lanț gros de aur în jurul gâtului. Fac număr cu dansatoare orientale și mi-ar prinde bine și una care să fie bărbat, ca tine, știi, de caterincă, așa, gen ele-s toate femei numai tu bărbat, hăhă, înțelegi? Plătesc bine, că orientalele-s căutate și dau arăbeții cu banii-n noi de zici că nu-i adevărat! Te bagi?

Anton tace; se uită din nou la mine de parcă m-ar întreba dacă îmi dau acordul la chestia asta.

Pe mine, care tocmai am rămas fără angajament. Eu izbucnesc în alt hohot de râs.

— Du-te, Antoane, nu sta pe gânduri!

— Şi tu?

— Şi eu ce?

— Şi tu ce faci, singură aici?

— Aici s-a terminat! Azi a fost ultima seară, de mâine fiecare e pe cont propriu. Du-te, Antoane, salvează-te, dă din șolduri, măcar nu va trebui să-ți plimbi CV-ul pe la idioți și să le cerșești o muncă penibilă de necalificat!

Şi râd.

— Dar ce va fi cu tine!? strigă el, încercând să treacă de hohotele mele de râs, să ajungă până la mine.

— Nu-ți face tu griji, Antoane. Zi-i „da” băiatului ăstuia, că om te face!

Burtosul mustăcios o ia ca pe un mișto ieftin, se înfoaie și zbiară:

— Chiar îl fac, nu te mai da tu deșteaptă. Că prea te-a pupat multă lume în cur și prea ai impresia că te crezi interesantă.

— Nu aveam nici o impresie. Anton, ascultă-l.

Mă ridic, abia pot să mă țin pe picioare. Nu vreau să calculez cantitatea de alcool pe care mi-am introduso în organism în ultimele 24 de ore. Îl las pe burtos să plătească el consumația, că are de unde. Așa e norocul: după atâta spălat de vase, apucă și Anton al meu să urce pe scenă o dată și – gata, e vedetă. Nu pot decât să-i doresc să aibă parte de un tratament mai respectuos decât acela de la Club Bizarre. Îl merită pe deplin.

Şi acum? Acum nu mi-a mai rămas decât să plec acasă.

— Ai fost foarte tare, nu dispera, îmi spune cineva în drum spre ieșire.

— Mulțumesc, spun eu și-i întind haina costumului. Uite un suvenir, să-ți amintească de toată nebunia asta.

— Felicitări pentru toate showurile, păpușă, îmi iese altcineva în cale.

Şi-i dau cămașa. Oricum, mie nu-mi va mai servi la nimic. De ce să mai car după mine un costum devenit inutil? Oamenii îmi mai ies în cale, eu le mai dau câte ceva. Ultimul element, pula, îi revine unui cetățean palid care pare să sufere de o lipsă acută de. Şi gata. Personajul meu de succes e istorie. N-am mai rămas decât eu.

Şi de-abia cobor de pe ultima treaptă din imitație de marmură albă, împodobită cu beculețe roz, de la Club Bizarre... de-abia fac primul pas în noapte, că simt, brusc, cum un braț mi se încolăcește în jurul taliei...

26. “WHERE THE STREETS HAVE NO NAME”

Mă uit la mine în oglinda retrovizoare. Nu înțeleg ce caut în această mașină, cu acest om. Îi arunc și lui o privire: modul în care schimbă stațiile de radio, înjurându-le pe fiecare în parte, e atât de atipic pentru cineva ca el.

— Unde ne ducem?

— Nicăieri.

— Nu, serios, unde ne ducem?

— Nu, serios, habar nu am. Pur și simplu, am simțit impulsul de a te lua așa, pe sus, și de a pleca undeva.

Nu știu ce să-i răspund. Că nu mă așteptam la una ca asta? Ar fi fost o minciună. Pe undeva, în subconștient, știam că mă pot aștepta la orice din partea lui. Că știam că îmi coace ceva? Şi asta ar fi fost o minciună, habar nu avusesem că îmi mai acordă atenție. Singurul adevăr era acela al prezenței noastre într-un cartier mărginaș, singuri în noapte, după geamurile fumurii.

— Voiam să fim singuri, îmi spune.

— Voiam să fim singuri, îi spun.

Se apleacă spre mine și mă sărută. E mult spus că mă sărută; abia își atinge buzele de ale mele. Ne trece pe amândoi același fior; stomacul mi se contractă, nu mai pot respira.

— Mi-a fost dor de tine.

— Cum adică „ți-a fost dor de mine”? Ne-am văzut destul de des. Deocamdată...

— Nu ne vedem așa cum mi-ar plăcea să ne vedem.

Îl îmbrățișez, îmi lipesc nasul și fruntea de gâtul lui; el mă trage spre sine și mă ține strâns, de parcă ar vrea să se absoarbă prin porii mei. Şi ne oprim. Parcă și timpul se oprește. Ne respirăm unul pe altul, ca doi aurolaci.

— Dacă am fi într-un film, aici s-ar face fade-out, în timp ce el ar trage-o deasupra lui, șoptește cu buzele lipite de gâtul meu.

— Dacă am fi într-o carte, aici te-ar suna cineva și ar trebui să pleci urgent, răspund. Apropo de chestia asta... cum de ești aici? Unde ți-e...?

Îi ating fruntea fierbinte cu bărbia. Alt contact care ne scurtcircuitează pe amândoi.

— Abia acum înțeleg dragostea platonică, spune el, râzând crispat. E genul de dragoste în care oamenii sunt mult prea copleșiți unul de celălalt pentru a se putea fute.

— Sau pentru a putea vorbi, îl completez eu, pe o voce imposibil de recunoscut.

Mă lupt în continuare cu dificultatea de a respira. Ticăi ca o bombă cu ceas. Așa cum nu am ticăit în momentul primului sărut, în momentul dezvirginării, în momentul nopților mele nupțiale sau în alte momente pe care toată lumea le crede de neuitat, mai puțin cei care au participat efectiv la ele.

— Am nevoie de aer, spune el după o lungă liniște. Coborâm?

Fără să se desprindă de mine, lunecă în spate, spre portieră, fluid și molatic ca un gând pervers. Mă trage afară din mașină, după sine. Ne îndreptăm în același timp, iar el își încolăcește brațele în jurul meu. Îl simt de sus până jos, îi simt nasturii cămășii, fermoarul pantalonilor, cureaua ceasului. În clipa aceea, inefabilul se transformă pe neașteptate în foame animalică, violentă. Nu mai e nimic delicat sau subtil în modul în care ne târâm unul pe celălalt până în gangul întunecat pe care

nici nu îl observasem până în clipa respectivă, în modul în care mă mușcă de umăr în timp ce îi desfac pe pipăite fermoarul, în modul în care îmi adâncesc degetele în mușchii feselor lui în clipa în care îl simt intrând în mine. Îmi cuprinde fața în palme, apoi își trece degetele prin părul meu și își lipește palmele de zidul rece și umed, ținându-mă de păr și forțându-mă să îl privesc în ochi. Își încleștează fălcile, un mușchi al obrazului îi tremură încordat. Şi mă fute. Nu e o romanță, nici o simfonie, ci un solo de baterie al unui concert de rock.

Nu, nu seamănă cu nimic din ceea ce anticipasem în privința lui, sau cu lucrurile pe care, trebuie să recunosc, le visasem cu ochii deschiși. Nici eu nu sunt așa cum mă așteptasem să fiu în aceste momente. Ochii mi se închid, tind să interiorizez senzația, dar el nu îmi dă voie; mă trage ușor de păr, forțându-mă să îi susțin privirea. Să mă pierd în ochii lui atât de angelici, atât de albaștri, atât de contrastanți cu violența mută, încrâncenată, cu care împingem unul în celălalt.

Brusc, îl pierd. Se retrage din mine. Golul este aproape dureros, mă simt zvâcnind și răcnind mut după el. Se desprinde și ejaculează pe zid, cu grijă, să nu mă atingă nici măcar cu un strop. Cutremurător de atent. Cutremurător de dezolant. Simt că îmi dau lacrimile de frustrare.

Se întoarce din nou spre mine, mă simte, mă înțelege, mă mângâie pe coapsă, încearcă să urce. Dar nu. Întreruperea m-a dezmeticit, orgasmul a fugit de mult, nu simt decât disconfort și dezgust. Îi iau mâna și o împing cât mai departe. Mă întorc în lateral, îmi lipesc obrazul de zid, îmi lipesc strâns coapsele una de cealaltă. Mă simt ca un copil mic, abandonat în ploaie.

Îmi mângâie obrazul. Nu prea știe ce să spună.

— Voiai copiii mei? glumește.

— Poate că da, mă chinui eu să schițez un simulacru de zâmbet.

— Nici o problemă, rânjește. Data viitoare se rezolvă.

— Ce te face să crezi că va exista o dată viitoare? simt eu nevoia să îl bruschez.

Tace. Face un pas spre mine, mă sărută pe lobul urechii.

— De ce ești bestie? murmură abia perceptibil. Ceai zice să cumpăr eu clubul și să vă continuați show-ul ca și până acum?

— De fapt, aș fi vrut să-l rog pe Syssy să îți transmită asta, dar el s-a resemnat deja cu statutul de muiere casnică.

— Hehehe, știu. De aceea îl și duc în excursia asta sexuală, în Thailanda, să îi mai modernizez ideile despre viață.

— Voi parcă aveați o poveste de dragoste, sau așa ceva, corect? De ce ai vrea să pui un om pe care îl iubești într-o situație care îi e atât de dezagreabilă?

— Iubito, eu modelez oamenii pe care îi iubesc. Uite, de exemplu, ție îți voi cere o lună de abstinență sexuală silită.

— Stai așa. Eu nu sunt prietena ta, nici membră oficială a haremului tău, eu doar am făcut sex liberconsimțit cu tine.

— Dar dacă o să cumpăr clubul special pentru tine, ce părere ai? Vei fi membră a haremului meu sau nu?

— Nu îl cumperi special pentru mine, îl cumperi special pentru profit. Eu nu am nici o legătură cu decizia ta de investitor.

— Nu mă interesează acest profit, spune. Dacă aș fi vrut așa ceva, aș fi deschis de mult bar de travestiți peste drum – așa cum a încercat și fostul tău amic, dar mult mai eficient – și v-aș fi falimentat până acum fără drept de apel. Dar dacă investesc în asta..., îmi ridică bărbia.

Iar ochii lui albaștri au o privire atât de ironică, de batjocoritoare, de „acum-o-să-fii-la-cheremul-meu”, încât, abia atunci, am revelația adevăratului său caracter. A plăcerii de a anihila personalitatea diverșilor oameni pe care-i cumpără cu bani. A plăcerii de a metamorfoza ființe independente în marionete.

Îl împing la o parte.

— Încă nu s-a născut nemernicul care să-mi impună mie abstinență sexuală! Sau orice alt tip de abstinență. Sau de exces.

Plec. Îl aud mișcându-se. Fșșș, își trage pantalonii, bzzz, fermoarul, clinc, face catarama curelei.

— Stai puțin, spune.

Evident că nu stau. Mă fac că nu-l aud. Mă simt foarte, foarte obosită, trebuie să dorm. Abia apoi se strecoară în mintea mea gândul că nu prea știu unde sunt, că poșeta mea a rămas în mașina lui, că nu am nici un ban, nici un act, nici telefon. În jurul meu, clădiri gri se leagănă liniștite, se umflă și se contorsionează; semafoare se îngălbenesc și se înroșesc, claxoanele izbucnesc indignate, uite-o și pe asta, ce dracu’ vrea!

Toate acestea contează prea puțin în clipa în care vezi cum, una câte una, toate soluțiile pe care le-ai scornit pentru o problemă se prăbușesc, ca niște popice cuminți lovite de bila neprevăzutului.

Nu mă interesa un Club Bizarre devenit peste noapte închisoare, harem sau orice altă formă de opresiune. Dacă mi-aș fi dorit o închisoare, o puteam avea oricând. Ajungea să mă uit în jur: la fetița subnutrită pe care patroana o certa de zor pentru că întârziase cu zece minute la florăria care se deschidea acum sub ochii mei, la băiatul care dădea cu un măturoi umezit pe trotuarul din fața unui mic magazin și se temea de gura cât șura a șefei, la șoferul primului tramvai care îmi semnalează, cu un clinchet sărbătoresc, faptul că am trecut pe roșu. Tot atâtea forme de sclavie, de

încătușare, de umilință. Poate că noi, oamenii, ne vindem prea ieftin. Poate nu știm să punem problema. Poate tot acest lanț al integrării în societate este fundamental greșit. Sau poate sunt eu prea deșteaptă în clipe de surmenaj.

Şi constat, cu stupoare, că nu eram chiar în mijlocul Ţării de Nicăieri, după cum presupusesem. Ba dimpotrivă, nimerisem, tot rătăcind pe scări, până în fața autogării. Microbuzele de ora 5.30 se pregăteau să pornească spre varii direcții, pline până la refuz de navetiști somnoroși și călători iritați de vântul rece care începuse să sufle în ultima jumătate de oră. Un al doilea grup de muncitori soioși cu fețe nebărbierite sorbeau zgomotos cafeaua cumpărată la chioșcul din colț și făceau glume grosolane între ei, stând pe băncuțele de lemn și așteptând următoarea serie de microbuze. În clipa în care am simțit mireasma lichidului fierbinte, preparat de fata de la geam cu un aparat rusesc de modă veche, genul pe care îl avea și bunică-mea în bucătărie, am înghițit în sec. M-am ghemuit și eu pe un colț de bancă, frecându-mi brațele, să alung senzația de frig care mă cuprinsese subit.

— Frumoaso, mânca-ți-aș ochii, nu vrei să-ți ghicească baba?

Ridic privirea. Scarlett O'Hara de Dâmbovița – varianta peste 60 de ani – mă privea cu o smerenie fățarnică și lacomă. De ce Scarlett O'Hara? Fusta ei roșie, cu flori colorate, era făcută dintr-un material de perdele pe care îl văzusem în urmă cu câteva luni într-un hypermarket și care îmi violase cu bestialitate văzul. Scarlett O'Hara se așează lângă mine, emanând un miros discret care sugerează boli venerice nu foarte greu de tratat – dacă ginecologia și-ar croi vreodată drum pe sub perdelele ei.

— Nu, mulțumesc, îmi ghicesc și singură, de minune. Ba îți ghicesc și ție: nu vei câștiga nici un

ban de la tipa cu care stai de vorbă acum, că nu are nici ea nici un ban și ar da orice pentru o cafea.

— Haide, fatăăă, că îmi făceam și io giobu'! Chiar vrei o cafea, trăi-ți-ar?

— Chiar da. Dar nici măcar un leu de o cafea nu am.

Se ridică și pleacă. Eu casc fără pic de finețe și mă rog lui Dumnezeu să îmi dea energie, măcar cât să ajung acasă. Ştiam că lipsa de bani mă va feri de tentații și de dușmănii.

— Na, fă, și ție o cafea.

Îmi întinde paharul de plastic, din care ies aburii ademenitori. Și se așează iar lângă mine. Îl iau și adulmec lichidul închis la culoare. O, da. Vechea artă rusească de a scoate ce e mai bun din bobul de cafea.

— Mulțumesc, apuc să îi spun. Şi iau o înghițitură înviorătoare.

— Auzi, făi, fată, da cum se poate să *areți* așa și să n-ai bani? Uite, te rezolv eu.

Mirosul subtil de sub perdelele țigăncii trece de aburii cafelei și îmi invadează din nou nările, trezindumă violent la realitate.

— Nu cred că vreau să...

— Uite, avem noi un *cumetru* care duce fete cu autocaru' la italieni. Muncești frumos, are *cumetru grije* de tine, că are vad comercial format, cum se zice, e dă bine. Io să am vârsta voastră m-aș duce pe loc, să știi.

Mă pufnește brusc râsul. Toate astea se întâmplă la mai puțin de două ore după ce un milionar local mi-a propus abstinență pe bani. Viața asta e cel mai ironic lucru cu putință.

— Săru' mâna, zic eu, dar am și eu un *cumetru* care mi-a propus același lucru, dar în Thailanda.

— Unde vine asta, Talianda? O fi vrut să zică Italia da nu știe să zică bine țara. Şi te duci, nu?

— Mă duc, poate.

— Păi să te duci, fă. Că de ce să stai tu așa singură pân' gară, când poți sta la hotele scumpe? Așa face fetele cu cap!

— Hai, lasă, babo, nu îmbrobodi fata, intervine un muncitor. Ciumele ca voi le strică la minte, când e mici și proaste.

— Hauleo, bă, ce vorbești, ptiu, fire-ai al dracu'. Crezi că una se ajunge mai bine dacă se mărită cu un ciumec ca tine să o țină ăla pe un salar de vai mama lui și să o bată, decât să meargă și ea frumos să facă o de-aia. Cum îi zice... Carieră!

— Taci, fă! Io nu dau în femei!

— Nu te uiți, bă, la tine, sărăciule!

— Taci, fă, că te plesnesc!

Hărmălaia mă face să mă chircesc. Mă ridic iar și plec. De această dată spre casă – acum, că am un reper.

După ce parcurg vreo două bulevarde mari și niște străduțe care le leagă oblic, mă opresc, complet dezorientată. Habar n-am încotro mă îndrept. Iar am luat-o pe undeva, aiurea, dar asta e! Sunt prea epuizată să-mi dau seama pe unde. Merg în virtutea inerției, stâng-drept-stâng-drept.

Ăsta e orașul, ce să-i faci? Te naști într-o zonă, în care, de obicei, înveți; faci facultatea în alt cartier, și eventual ajungi să lucrezi în altele două-trei. Îți cunoști drumul spre barurile în care cânți, spre barurile în care bei, spre barurile în care agăți. (Uneori, cele trei categorii se suprapun; alteori, nu; pentru că nu vrei să te vadă fanii beat.) Colac peste pupăză, să ne gândim și la un om de teapa mea. Care pleacă de acasă când se lasă seara, se întoarce o dată cu țiganii care zbiară „Fiare veeeechi, fiare veeeechi luăăăăăm!", în zorii zilei și își petrece mare parte din zi dormind. Şi deodată... tu, un astfel de om, te pomenești brusc față în față cu imaginea asta diurnă, cu lumina asta necruțătoare, cu care te chinui să te lupți ca vampirii lui Anne

Rice, și aproape că simți fumul ieșind din tine și aștepți, clipă de clipă, să te transformi în praf.

Ba poate că sunt un vampir. De ce nu? Îmi amintesc vag ceva de dinainte de nașterea mea, parcă... dar oricât îmi forțez memoria, nu-mi vin imagini concrete. Poate că memoria mi se șterge de fiecare dată când mă retrag în coșciug. Iar acum, soarele m-a prins în capcană, pe o stradă asfaltată recent; o stradă cu case; după colț, se vede un parc. Mă târăsc într-acolo. Abia mai merg. Mă prăbușesc pe o bancă, mă las cu coatele pe genunchi și cu capul sprijinit într-o palmă. Aud ciripitul unor păsărele. Lătratul unui câine. O muzică infantilă care vine dinspre o tonetă cu popcorn, deasupra căreia flutură niște baloane roșii; un puști începe să țipe că vrea și el unuuuul. Mamăăăă, ia-mi și mieee un balooon roșu. *And she's buyiiiing a stairway to heaven...* Nici măcar o scară spre paradis nu mai am cum să-mi cumpăr; nu mai am decât hainele de pe mine, senzația că voi muri în clipa imediat următoare și o panică teribilă, care îmi strânge tot capul într-un cerc de fier. Iar hainele de pe mine încep să se destrame din cauza razelor soarelui. Şi o dată cu ele și pielea mea. Devine nisip zgrunțuros, gri; cade; în urma ei nu rămân decât plăgi deschise. Încerc să mă ridic, să fug, să mă ascund; să caut un geamlâc de pivniță, o gură de canal, orice... O fărâmă de întuneric, sau măcar una de umbră. Nu sunt în stare. Sunt grea ca plumbul. Grea ca un sac întreg de nisip zgrunțuros. Gri. Deja mi-a căzut și un braț; în locul lui a rămas o gaură uriașă; care mi se cască pe umăr. Lumea se plimbă liniștită în continuare, linge înghețate, halește popcorn; nimeni nu remarcă faptul că eu mă descompun chiar acolo, la câțiva pași de ei. Îmi trec cealaltă mână prin părul care mă arde și simt că îl pot desprinde. Smocul mi se prefiră printre degetele negre și se răspândește pe asfalt. Ce rezolvare simplă a tuturor problemelor, cum de nu mi-a dat

prin cap, izbucnesc eu în hohote de râs. Râsul îmi scutură pomeții, care se dizlocă și ei, două șiroaie de nisip care mi se scurg peste maxilare și dinți, apoi pe umeri în jos, adunându-mi-se în poală. Poc, face coloana mea vertebrală, și-mi cade capul. E mare, e greu, se rostogolește. Şi acum îmi dau seama că eu sunt capul meu. Adică, conștiința mea de „eu" nu a rămas în corp ci se dă acum de-a dura, captivă în cap ca într-un butoi uriaș. Ce tare! Acum am răspuns la enigma aia care m-a frământat încă din copilărie: unde se duce „eul" unui tip ghilotinat: în cap sau în corp? Adică: se simte incomod din cauza vântului care-i suflă până în plămâni sau din cauza celui care-i gâdilă în mod neplăcut sinusurile? OK, bine că am aflat. Şi mai e și senzația asta neplăcută de amețeală, când capul o ia la vale. Încerc să-mi privesc corpul, dar nu e decât un morman de nisip pe care niște oameni în uniforme de la Salubritate îl adună cu lopețile. Aș închide ochii, să nu mai văd nimic din toate astea, dar mi-am pierdut și pleoapele; probabil că au rămas în urmă, agățate de un pietroi, sau poate că s-au pulverizat și ele. Nisip zgrunțuros nu s-au făcut, e clar, că mi-ar fi intrat în ochi și m-ar fi usturat. Noroc cu ceața asta plăcută, albă, care începe să ne învăluie. Şi Led Zeppelin e deja la partea instrumentală, care sună din ce în ce mai departe și mai distorsionat. Mă închid în interiorul capului meu, ca într-o peșteră liniștită și caldă. Sunt din nou un ovul într-un pântec uriaș și parcă o aud pe viitoarea mamă: încă nu știm sexul copilului, iubitule. Dacă e băiat, îl numim ca pe tine. Nu, dacă e fată, nu-i dăm numele meu. Nu, scumpule, nici vorbă, habar n-am ce-a fost în mintea maică-mii când mi-a dat numele ăsta stupid. Tocmai de-aia îi dăm numele mamei tale. Te pup, iubi. Paaa!

27. “SOME KIND OF WONDERFUL”

Doar n-ați crezut cu adevărat că am murit, nu-i așa, păcălicilor?

Sunt în continuare bărbatul tuturor femeilor și femeia tuturor bărbaților, exact ca Iulius Cezar. Numai că el a murit de mult, iar eu sunt în continuare în viață.

Singurul lucru care s-a schimbat e cuibușorul de nebunii care îmi găzduiește fărâma de univers. În rest, viața mea splendidă, interminabil vis erotic, merge relaxată pe șinele din trecut.

Ce fac eu acum? Mă joc de-a Lord Wonderful pe un vapor de lux, care-și plimbă bogătașii prin cele mai exotice peisaje din lume. Cum așa? Simplu. Arabul ăla tânăr pe care îl agățase panarama nesătulă și roșcată de Rodica avea, împreună cu niște prieteni, o imensă agenție turistică și avea nevoie de *show* pe unul dintre vasele de croazieră. De aceea m-a angajat pe loc, împreună cu două Dudette. Ne-a și oferit o lună de repetiții – plătită. Pentru că Rodica mea știe să negocieze cu multă convingere. Mă gândesc să mi-o iau de impresar, după ce-mi termin contractul în curs.

Cum care Dudette? Una dintre ele este Anton țiganul, bineînțeles. Anton, care nu plecase cu bișnițarul burtos și mustăcios, cu lanț de aur, ci mă urmărise cu un taxi, mă văzuse făcând sex, cerșind cafea și leșinând pe bancă. Nu se băgase în seamă mai devreme pentru că „n-am vrut să crezi că mă dau figurant ca musca-n lapte sau ceva, mânca-ți-aș”.

Cealaltă Dudettă? Cine credeți voi că e cealaltă Dudettă? Nț, nu e Syssy; ăla s-a lăsat de cântat și de dansat, pentru că are de dansat chacha în penisurile tuturor amanților de o noapte pe care îi alege Mircea de pe gayromeo. În nici un caz nu e Vaca Somptuoasă; decât să te înhami la o treabă cu creatura aia arogantă, mai bine te sinucizi; nu e George, care între timp s-a angajat ca agent de distribuție la un producător de vinuri, câștigă porcește și a făcut o burtă de popă ortodox; nu e vreuna dintre gemene, care fac furori prin Amsterdam la ora asta, cu numele de scenă The Jolie Twins; și nu e nici măcar Estelle. Poate o să ziceți că e o glumă proastă, dar Estelle a murit de cancer la creier. Pe bune, instinctul ei de fată mare nu o înșelase: îl avusese în tot acest timp. Îngrozitor de prost plasat, pe niște vase de sânge. De aceea, murise fulgerător, la numai câteva săptămâni după un prim leșin. Pe mormântul ei s-ar fi potrivit de minune placheta aia copiată de pe site-uri de umor penibile cu „Şi doar v-am spus că aveam cancer, nenorociților!” Dar rudele lui Ştefan n-au simțul umorului; i-au pus ceva cu „aici se odihnește fiul iubitor și bla-bla. fie-i somnul lin și codrul aproape”.

Şi atunci, cine e a doua mea Dudettă? Ei, bine, este vorba chiar de Virgil, taximetristul. Şi el se învârtea prin fața clubului, îngrijorat pentru că nu-i mai solicitasem serviciile de o bună bucată de vreme și conștient că, în această ultimă seară, va trebui să apar la un moment dat. El fusese taximetristul care îl luase pe Anton; îl recunoscuse din descrierea mea și mă urmăriseră împreună, cu o îngrijorare altruistă și înduioșătoare, care mi se pare la fel de neverosimilă ca un unicorn defilând în mica mea baie de serviciu.

Spre surprinderea noastră, a învățat relativ repede să danseze pe tocuri, ca o prințesă. Deocamdată nu-l prea punem să cânte, îl torturăm cu exerciții fizice și cu vocalize, dar, dacă cineva o

să-l întrebe, Virgil e pregătit să admită că e o variație plăcută față de viața plictisitoare de până atunci. Mai greu se descurcă atunci când vine vorba de avansurile boșorogilor perverși, derutați de look-ul lui impecabil: „Habar n-am avut că e atât de greu să fii femeie”. Dar, una peste alta, e mai Dudettă decât ai fi crezut vreodată.

Bineînțeles, încă mă dedau la excese de toate genurile, de care mi-e jenă a doua zi; asta mă definește. Dacă n-aș face-o, n-aș mai fi eu. Dar acum există, totuși, un port la care mă întorc: prietenia noastră. Sentimentul că, într-un fel, ne aparținem. Cu sau fără club, vapor, palat. Cu sau fără cantități impresionante de bani – deși, recunosc, aș fi ultima persoană care să nege bucuriile pe care le pot aduce cantitățile impresionante de bani. Cert e că noi trei nu mai suntem niște angajați aleși la nimereală, ci o mică familie care ar putea supraviețui chiar și pe Titanic. Sau pe viitorul Sputnik.

În fine, nu vreau să devin siropoasă și ridicolă. Nu vreau să-mi pierd alura de seducătoare fără scrupule. Mai bine mă duc să mai cer un Bloody Mary de la bar și să văd care-i treaba cu gagica aia blondă, aparent suedeză, cu picioare foarte lungi și ochelari de soare imenși, de pe șezlongul albastru. Jag älskar dig!

INSTRUCȚIUNI DE FOLOSIRE A ROMANULUI *DONA JUANA*

Lorena Lupu este integral artistă. Este, pentru a folosi o veche și pitorească expresie românească, artistă din creștet până-n tălpi. Citind acest enunț, trebuie să ne mulțumim cu o reprezentare abstractă a lui și nu să scanăm cu insolență, în imaginație, întreaga ființă a scriitoarei, de sus și până jos. Ea ar simți, ne-ar acuza cu vehemență de viol și, copleșiți de diatriba ei fulminantă, am renunța să ne mai apărăm, ne-am pune noi înșine cătușele și ne-am duce la închisoare.

Este integral și necontenit artistă, trăind intens și trepidant, regândind ideile care i se propun, respingând prejudecățile cu un fel de repulsie, așa cum își scutură cineva un păianjen de pe umăr. Are o sensibilitate ieșită din comun, aproape maladivă, aude ca pe un zgomot asurzitor până și strivirea sub pantof a unei frunze uscate.

Furia față de tot ceea ce falsifică gândirea se întoarce uneori împotriva ei înseși, orbind-o și determinând-o să creadă fie și într-o fantasmagorie, numai ca să nu preia ceea ce alții repetă mecanic. Ceea ce alții repetă mecanic se poate întâmpla să fie chiar adevărul, ban de aur poleit cu aramă și nu invers. În general, însă, Lorena Lupu are dreptate, o dreptate dramatică și sfidătoare.

Am stat de vorbă cu ea, față în față, la o masă pe care se aflau cafea și apă minerală, timp de câteva ore. Îmbrăcată într-o rochie vaporoasă, de „pânză topită", iradia feminitate discret și periculos, așa cum emite uraniul radiații. Cu o voce gravă, senzual-masculină, care o făcea în mod surprinzător și mai femeie (amintindu-mi de Simone Signoret), îmi dădea replici scurte și paradoxale la tot ce spuneam. Obișnuită să dueleze simultan cu mai mulți adversari, era o joacă pentru ea să-mi desființeze sau să-mi corecteze prompt *doar mie* orice opinie. Şi rămânea oarecum dezarmată când eram de acord cu ea. Treptat, am ajuns la o comunicare calmă și firească (mi-am spus atunci în sinea mea, cu emfază: „gata, am îmblânzit scorpia", ca în piesa lui Shakespeare, dar m-am speriat că îmi aude gândurile și am renunțat la ideea asta riscantă).

Adevărul este că nu mi-ar displăcea să mă lovească furioasă cu biciul ei de cuvinte. L-am invidiat pe un adversar al ei pe care l-a pedepsit în public, afirmând că „ar trebui bătut cu o pulă de negru peste ochi". Nu că mi-aș dori, Doamne ferește!, să fiu tratat astfel, dar aș fi flatat să inspir asemenea fraze, de o expresivitate violentă. Lorena Lupu are, ca și Cristian Tudor Popescu, un fel de electricitate în scris, care nu luminează, ci curentează.

Ea este nu numai o publicistă faimoasă pe facebook, ci și o actriță stranie și febrilă, cu gura arsă de ardoarea a ceea ce rostește (așa cum era pe vremuri Valeria Seciu), o poetă rebelă și o romancieră care face strip-tease într-un mod radical (un fel de jupuire la scenă deschisă).

Am în față două cărți pe care le consideră *ale ei* (pe altele le repudiază): volumul de versuri *Hyde Park* (cu fotografii de Dinu Lazăr și o prefață de Sebastian Corn), Satu Mare, Millenium Press, 2009 și romanul *Dona Juana,* fals tratat de mitologie contemporană, Ed. Herg Benet, 2012.

Am citit întâi versurile ca să înțeleg mai bine romanul. În viziunea poetei, lumea este un Hyde Park, în care fiecare om își spune discursul fără să se facă auzit, dar contribuind la crearea unui vacarm. Lorena Lupu scrie poezie cu un fel de deznădejde. Eminescu se întreba „oare glorie să fie a vorbi într-un pustiu?”, dar întrebarea se poate reformula, în concordanță cu situația de azi: „oare glorie să fie a vorbi într-o mulțime de vorbitori?”.

Registrul liric al poetei este foarte întins, de la patetism la sarcasm, de la parodierea batjocoritoare la tonul rechizitorial, dar predominantă pare a fi *furia.* Noi n-am avut o mișcare a „tinerilor furioși”, ca englezii, la mijlocul secolului douăzeci, dar iată că avem una acum, reprezentată în mod curios de o mică armată de femei, insubordonate tradiției, revendicative, de o impudoare ostentativă și pasionate de folosirea în public a cuvintelor licențioase. Primele nume care îmi vin în minte sunt Claudia Golea, Cristina Nemerovschi, Alina Nedelea, Ana Barton, Petronela Rotar și, cu mai multă nebunie artistică decât toate, Lorena Lupu.

Poemele din carte alternează cu fotografii ale autoarei făcute de admirabilul artist fotograf Dinu Lazăr. Aceste fotografii merită privite cu atenție. În primul rândul pentru că pun în valoare *arta de a poza* a Lorenei Lupu, care este actriță nu numai când se mișcă pe scenă, ci și când *stă* (pe o stradă pavată cu piatră cubică, pe pragul unei case sau rezemată de un zid mâzgălit cu grafitti). Şi, în al doilea rând (Dinu Lazăr este bărbat și a trebuit să dăm întâietate femeii!), pentru că sunt creații artistice ele înseși, demne să figureze într-o expoziție. Văzută de Dinu Lazăr, Lorena Lupu apare ca o ființă de fum negru, misterios-infernală, îndepărtată de noi, uneori exuberantă, alteori visătoare, alteori blazată.

Versurile nu mi le pot imagina decât rostite pe o scenă, sub fasciculele de lumină încrucișate a

două reflectoare. Sunt discursive, narative, enumerative, repetitive, cuprind toate elementele necesare unui recital actoricesc. Acest mod de a scrie, care nu numai că nu evită retorica, dar o cultivă, are tradiție în poezia noastră modernă și postmodernă, fiind reprezentat de toți maeștrii lucidității, de la Geo Dumitrescu la Mircea Cărtărescu. Lorena Lupu li se asociază firesc, având curajul nu numai de a se individualiza energic, ci și de a intra cu dezinvoltură în compania unor scriitori importanți. La strălucitorul bal al literaturii ea nu este nici fata care aduce tava cu pahare, nici prințesa întâmpinată cu reverențe; este actrița, neintimidată de nimic, capabilă să fie și fata cu tava, și prințesa și oricine altcineva.

Ea poate, dacă vrea, să se facă iubită:

"În jurul fetei-pisică se adunase o haită de câini.// La început câte unul./ Un lătrat întâmplător.// Poate puțin mai agresiv decât ar fi trebuit,/ Dar în ziua de azi lumea e atât de nervoasă.../ Nu i s-a părut nimic neobișnuit.// Abia când lătrăturile s-au transformat într-un cor/ Şi nu vedea decât ochi înfometați fixați asupra ei/ Din toate tufișurile,/ Şi-a dat seama că e prinsă la mijloc./ Că nu are unde fugi./ Că orice gest pripit poate fi fatal./ Că nu poate decât să simuleze indiferența./ Ştia că indiferența ei e fascinantă, statuară./ Pentru un timp.// Desigur, unii câini erau imuni la fascinație./ Mârâiau,/ își arătau colții./ Pe aceștia încercă să îi păcălească privindu-i amical./ Dar nu ai cum să fii amical și statuar în același timp,/ Oricât ai încerca." *(A treia rătăcire).*

Şi tot ea poate să se facă detestată (bineînțeles, deghizată în bărbat! s-ar putea scrie un studiu despre soarta bieților bărbați din poezia și proza Lorenei Lupu...):

„Nu vă uitați la mine că am treizeci și cinci de ani/ Şi o sută de kilograme,/ Dintre care cincizeci sunt numai mușchi și zgârciuri.//Eu de fapt sunt un bebeluș./ Un puiuț mic și nevinovat.// Nu mă

pricep la nimic/ Şi nici nu vreau să mă pricep.// Vreau doar să fiu răsfățat./ Vreau să fiu hrănit, spălat,/ întreținut.// Pentru că eu sunt un bebeluș./.../ Da, un bebeluș de treizeci și cinci de ani și o sută de kilograme./ Cine mă ia acasă?”

Este greu și ușor în același timp să citești romanul *Dona Juana.* Greu pentru că trebuie să depășești o anumită inerție a gustului ca să nu tresari când întâlnești cuvinte interzise minorilor (și criticilor literari minori). Şi ușor, pentru că romanul este captivant. Autoarea este cea care conduce dansul cu cititorul, astfel încât, pe parcursul lecturii, simți voluptatea (feminină!) a supunerii în fața unei voințe mai puternice decât a ta.

Miza artistică este mare, rescrierea mitului lui don Juan cu o femeie în rolul seducătorului. Dar autoarea nu se limitează la această răsturnare, oricum spectaculoasă, ci traduce totul în limbajul moral al epocii lipsite de glorie pe care o trăim.

Lorena Lupu face cunoscut, încă din primul paragraf, tonul întregii istorisiri și stabilește implicit un regim de lectură,

„Sunt femeia tuturor bărbaților și bărbatul tuturor femeilor. Ați auzit asta și de la Iulius Cezar, dar el a murit de mult; eu sunt încă în viață.”

Este, deci, un roman scris la persoana I, cu aplomb, de cineva care practică o sinceritate sfidătoare (și nu una înduioșătoare) adresându-se direct contemporanilor săi (și nu unei posterități nebuloase). Cititorul n-are niciun drept (decât acela de a abandona cartea). El trebuie să suporte stoic biciuirea cu adevăruri în general trecute sub tăcere și să accepte fără proteste (dacă este bărbat) emanciparea agresivă a femeii. Pe parcurs, mai trebuie să se obișnuiască și cu un limbaj licențios, de o violență (dar și de un umor) fără termen de comparație.

Personajul-narator face de la început mărturisiri complete, cu satisfacția secretă, dar

descifrabilă, de a contraria:

„Vânez plăcerea pe toate căile posibile. Uneori o pândesc îndelung, de prin tufișuri, până când îmi devine accesibilă. Alteori sar pe neașteptate asupra ei și o înghit pe nemestecate, ca un șarpe boa. Alteori simulez lipsa totală de interes, încercând să determin prada să se ofere singură pe tavă – și, spre surprinderea mea, este una dintre cele mai eficiente modalități de vânătoare. Mai sunt și momente în care o consum civilizat, cu tacâmuri și șervețele, ca la un restaurant de cinci stele. Şi uneori o cumpăr la colț, ca pe un ștrudel."

Apoi Dona Juana se lansează în relatarea faptelor vieții ei de fiecare zi – o viață libertină și aventuroasă. Bărbații cu care se culcă sunt portretizați expeditiv, de obicei sarcastic. Personajul-narator nu ascunde nimic, dar nici nu exhibă. Multe dintre relatări sunt șocante și memorabile:

„— De ce nu mi-au dat voie ăștia de la pază să vin până la tine?

Cea mai penibilă întrebare pe care ți-o poate pune cineva în faza aceea a unui futai în care ai nevoie doar de penetrare rapidă și apăsată pentru a ajunge la orgasm.

— Ești aici, corect? mormăi eu, încercând să mă cramponez de senzație.

— Eu aș fi vrut să fiu atunci! bombăne pulifriciul acneic.

Chiar așa, *e* acneic. Data trecută, când îi făgăduisem tot ce voise să audă, obișnuită cu convenția promisiunilor care îi ajută și pe pudibonzi să treacă mai ușor peste ideea de aventură de o noapte, unul dintre lucrurile care mă atrăseseră fusese pielea lui perfectă, măslinie. Acum îi remarc un coș în colțul gurii, imens, alb, cu tente verzui. Simt că vaginul mi se usucă și mi se contractă. Mă ridic în picioare.

— Ce faci?

— Mi-a trecut cheful de sex.”

Nu este vorba, după cum se vede, de o proslăvire stereotipă a acuplării, ci, mai curând, de o comedie a vieții sexuale.

„Dona Juana” (să-i spunem astfel) cântă și dansează într-un club de noapte – „Club Bizarre” – travestită în bărbat. În timp ce își prezintă numărul, este secondată de un grup de dansatoare (de fapt, bărbați travestiți în femei). Aceste schimbări de identitate accentuează impresia de carnaval pe care o dă romanul (un titlu posibil al lui ar fi fost *D’ale carnavalului).* În plus, ele generează un comic exploziv. Iat-o pe cântăreața de la „Club Bizarre” în timp ce se pregătește pentru spectacol, deghizându-se în bărbat ajutată de femeia de serviciu, Deea:

„Doamna Deea, nu mi-ați văzut pula pe undeva/

— Iar ți-ai pierdut pula? izbucnește Syssy [una dintre „dansatoare”] în râs.

— Ia stai, tresare doamna Deea și iese în fugă pe hol.

Probabil că în această clipă Van Gogh, bichonul Mirei [PR-ul clubului], se joacă de zor cu ea. Poate a și ros-o, a spart-o și trebuie să îmi confecționez rapid alta.”

Deși trăiește la întâmplare, sarcastic-epicureic, Dona Juana duce de fapt, cu o consecvență de strateg, o luptă istovitoare împotriva iminentei desființări a clubului din cauza meschinăriei proprietarului lui, Alfonsinho. Ea nu este o ușuratică, este un caracter, contradicție de mare efect în plan literar. Îi reprezintă în egală măsură pe don Juan și pe don Quijote.

Ar fi multe de spus despre alte personaje, de exemplu despre cele pe care le iubește Dona Juana, talentatul dansator Anton, marginalizat pentru că e țigan, și taciturnul, dar tandrul taximetrist Virgil. Despre unele episoade antologice, pline de umor, cum ar fi epopeea eroi-

comică a completării unui CV. Despre cântecele care au fost cândva la modă în discoteci, de care e plin romanul (îți vine să bați tactul din picior citindu-l). Despre folosirea cu mare vervă a expresiilor americănești, într-un insolit amestec cu argoul românesc de azi.

Dar mai important poate decât orice ar fi să evidențiem *autoritatea stilistică* prin care se remarcă prozatoarea, folosind limba română precis și elegant. Cu o grație și o eficiență de toreador niciodată ezitant, Lorena Lupu mânuiește capa cuvintelor pentru a atrage și păcăli publicul cum vrea ea. Este un joc periculos. Urmărind-o simți admirație, dar și o strângere de inimă la gândul că ar putea greși fie și o singură dată.

Alex. Ştefănescu

Mulțumiri

Deși literatura e o artă enimamente solitară, recunosc că nu mă simt niciodată atât de vulnerabilă și de dependentă de afecțiune ca în momentele în care lucrez la un roman. De aceea mă simt nespus de îndatorată tuturor celor care îmi sunt alături, pe perioade mai lungi și mai scurte, îmbărbătându-mă și hrănindu-mi egoismul artistic.

Mulțumesc, Cristian Mungiu. Ştiu că, până acum, sunt singurul om de pe planetă care are o prefață scrisă de tine. E o unicitate care mă încântă nespus și una dintre puținele la care țin.

Mulțumesc, Alex Ştefanescu. Atentele dvs. observații au făcut ca ediția a II-a a *Donei Juana* să fie ceva mai apropiată de ideal decât prima versiune. Vă mulțumesc pentru sinceritate, bunăvoință și umor.

Mulțumesc, Ştefan Iancu, că mi-ai stat alături în timp ce am scris cartea, pas cu pas. Fără prietenia ta necondiționată, acest volum ar fi rămas un proiect imaginar, ca atâtea alte cărți din mintea mea.

Şi, *last but not least*, mulțumesc, Alex și Cristina, pentru că ați preluat cartea proaspăt născută și n-au precupețit nici un efort în a o promova așa cum ar trebui orice editură să promoveze un scriitor în care, *supposingly,* investește.

Vă mulțumesc,

Lorena Lupu.

Ştii, până la urmă cred că cel mai viu lucru la un roman erotic – mai mult decât erecţiile generate şi fiorul literar stârnit – sunt tocmai imaginile astea intime din memoria personală pe care rândurile aşternute de tine pe hârtie le mai învie o dată, făcându-te să-ţi aminteşti că n-ai murit încă.
Cristian Mungiu
Romanul *Dona Juana* este la fel ca autoarea lui, Lorena Lupu: tempestuos, seducător, sincer, fragil, neînfricat, nemilos, imposibil de uitat. Dacă lectura *Donei Juana* nu te prinde, verdictul nu poate fi decât unul singur: nu-ţi place literatura.
Cristina Nemerovschi
virtual-project.eu
DONA JUANA (ED. A 2-A)"
9786068530499
"30 LEI/BUC"
www.hergbenet.ro
ISBN 978-606-8530-49-9
9 786068 530499 >

[1] Titlul dat de internauți unui filmuleț viral care înfățișează o gașcă de trei criminali în serie adolescenți din Ucraina ucigându-și una dintre victime, un bărbat care dormea pe stradă, folosindu-se de un ciocan, (n. r.)

Table of Contents

DEAR LORENA,
INTRO
1. “JUST A GIGOLO”
2. “NO PARTICULAR PLACE TO GO”
3. “UPTOWN GIRL”
4. “I‘M NOT IN LOVE”
5. “ORDINARY DAY”
6. “IT’S NOT UNUSUAL”
7. “CRY ME A RIVER”
8. “MEAN WOMAN BLUES”
9. “SHE WORKS HARD FOR THE MONEY”
10. “LOVE LETTERS IN THE SAND”
11. “VIDEO KILLED THE RADIO STAR”
12. “BLUE SUEDE SHOES”
13. “THE LION SLEEPS TONIGHT”
14. “WHISKY IN A JAR”
15. “WILD THING”
16. “SENTIMENTAL JOURNEY”
17. “I‘VE GOT PLENTY O‘NOTHING”
18. “TWIST AND SHOUT”
19. ”RASPBERRY BERET”
20. “(AIN’T THAT) GOOD NEWS”
21. “CHANTILLY LACE”
22. “RAMBLIN’ ROSE”
23. “DREAM ON”
24. “BIG BOY BLUE”
25. “ALL BY MYSELF”
26. “WHERE THE STREETS HAVE NO NAME”
27. “SOME KIND OF WONDERFUL”
INSTRUCȚIUNI DE FOLOSIRE A ROMANULUI DONA JUANA
Mulțumiri

Table of Contents

DEAR LORENA, 2
INTRO 6
1. “JUST A GIGOLO” 8
2. “NO PARTICULAR PLACE TO GO” 24
3. “UPTOWN GIRL” 27
4. “I‘M NOT IN LOVE” 30
5. “ORDINARY DAY” 34
6. “IT’S NOT UNUSUAL” 38
7. “CRY ME A RIVER” 44
8. “MEAN WOMAN BLUES” 48
9. “SHE WORKS HARD FOR THE MONEY” 54
10. “LOVE LETTERS IN THE SAND” 70
11. “VIDEO KILLED THE RADIO STAR” 76
12. “BLUE SUEDE SHOES” 91
13. “THE LION SLEEPS TONIGHT” 101
14. “WHISKY IN A JAR” 118
15. “WILD THING” 122
16. “SENTIMENTAL JOURNEY” 132
17. “I‘VE GOT PLENTY O‘NOTHING” 138
18. “TWIST AND SHOUT” 142
19. ”RASPBERRY BERET” 146
20. “(AIN’T THAT) GOOD NEWS” 150
21. “CHANTILLY LACE” 157
22. “RAMBLIN’ ROSE” 161
23. “DREAM ON” 168
24. “BIG BOY BLUE” 176
25. “ALL BY MYSELF” 191

26. “WHERE THE STREETS HAVE NO NAME” 201
27. “SOME KIND OF WONDERFUL” 211
INSTRUCŢIUNI DE FOLOSIRE A ROMANULUI DONA JUANA 214
Mulțumiri 222